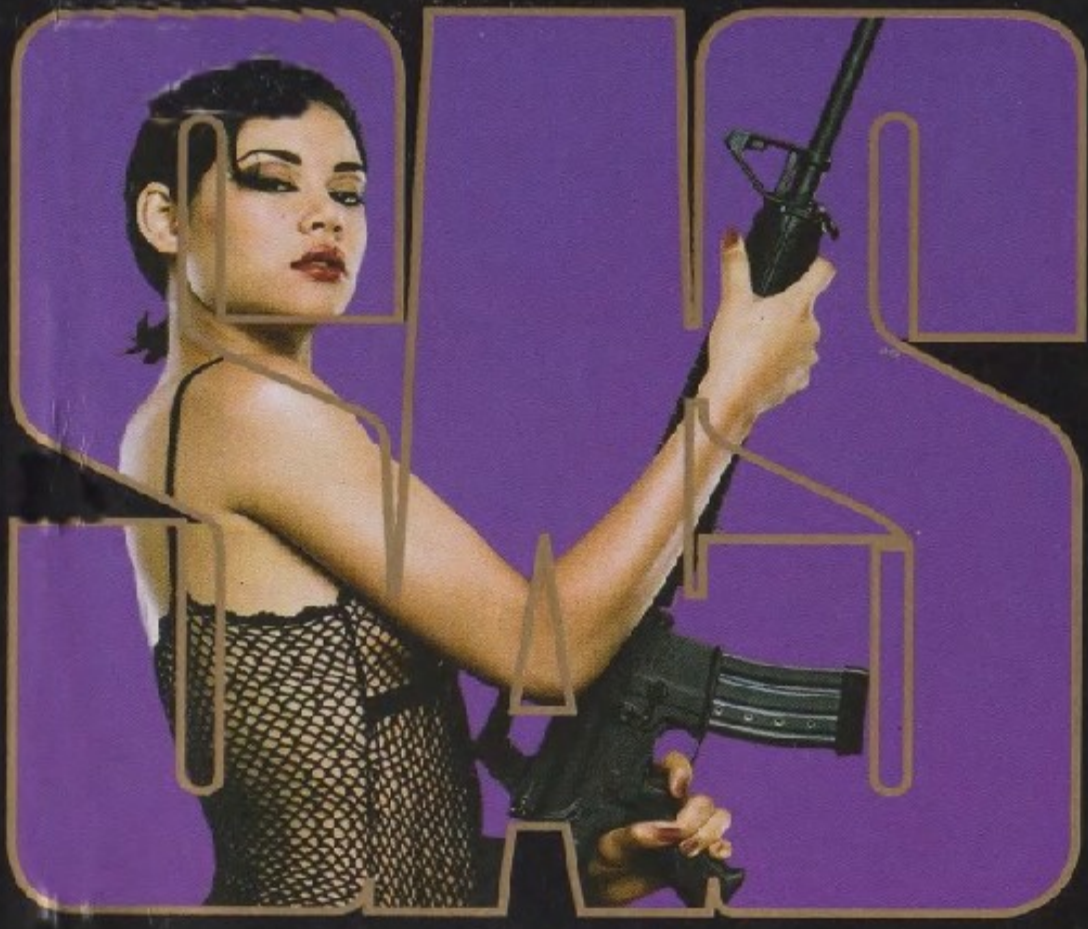

FUGARUL DIN PHENIAN:2

Sub soarele nemilos

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS

Fugarul din Phenian
Vol. 2

V.1.0

Gérard de Villiers

SAS

Fugarul din Phenian
Vol. 2

În româneşte de Maria-Alina Trîncă.

METEOR

PRESS
METEOR PRESS

2008

Capitolul I.

Un adevărat zid luminos apăru dintr-o dată, risipind ceaţa care căzuse peste Marea Chinei, când marele elicopter Westand făcu un viraj pentru a se aşeza pe pista din *Macao Free Terminal.* Zeci de pancarte luminoase în litere chineze sau latine decorau faţadele noilor cazinouri care apăruseră pe Avenida de Amizade. De la neoanele kitsch ale *Grand Lisboa* până la zidurile scânteietoare de la *Sands,* trecând pe lângă un turn ciudat luminat în albastru, întreg oraşul sclipea.

Era o „fâşie" din Las Vegas!

Macao, încă din 2002, avea douăzeci şi opt de cazinouri, pe lângă cele aflate în construcţie. Totul se întindea pe o distanţă de douăzeci de kilometri pătraţi, cu mai multe biserici decât erau în Vatican!

Ultima dată când Malko venise aici, colonia portugheză era de dimensiunile unui panou publicitar, nu era decât un mic oraş provincial, plictisitor, unde toţi se culcau la ora nouă.

Macao, retrocedat Chinei în 1999, fusese timp de cincizeci de ani zonă specială, asemeni Hong Kong-ului. După 2002, această confetti portugheză de la capătul lumii, aflată la şaizeci de kilometri vest de Hong Kong, în delta râului Perlelor, primise anual douăzeci şi două de milioane de vizitatori.

Toţi veniseră pentru un singur motiv: jocul.

Elicopterul se aşeza uşor pe acoperişul terminalului. Formalităţile poliţiei fură reduse la minim şi Malko se trezi imediat într-un taxi, în drum spre *Mandarin Oriental,* unul dintre cele mai luxoase hoteluri-cazino, unde îi fu rezervată o cameră de către cei de la biroul CIA din Hong Kong.

Clădirile impunătoare de treizeci de etaje înlocuiseră micile case din lemn, dar, paradoxal, toate inscripţiile din locurile publice erau bilingve, în portugheză şi în chineză,

deşi de mult timp nimeni nu mai vorbea portugheza.

O mulţime de băieţi îl instalară în camera sa cu vedere spre grădina tropicală şi spre piscină şi, mai departe, spre *reclamation area,* cu terenurile udate de apa mării. Perseverenţi ca furnicile, chinezii cucereau în fiecare zi câţiva metri pătraţi în faţa apelor întunecate ale Mării Chinei.

Lui Malko nu-i mai era foame, după ce cinase în avionul de Bangkok-Hong Kong, înainte de a urca în elicopterul mult mai rapid decât orice „turbo-cat”.

Coborî la primul etaj unde descoperi un bar cu lambriuri de mahon, elegant şi pustiu. Plin de amabilitate, barmanul îi propuse să aleagă dintr-un sortiment de zece feluri de votcă. După stresul din ultimele zile, avea un ciudat sentiment de gol în suflet.

Lăsând alcoolul să-i alunece pe limbă, nu se putu abţine de la a se gândi la bărbatul din cauza căruia se afla în Macao.

Kim Song-Hun, trădătorul nord-coreean de la Biroul 39, structura financiară însărcinată cu finanţarea programului nuclear al Coreei de Nord. Acest om era în Phenian de douăzeci şi patru de ore şi nimeni nu-l va mai vedea niciodată. Fusese poate împuşcat sau trimis într-un lagăr de muncă silnică nord-coreean. Totuşi singur îşi alesese soarta. Acceptase să plece în schimbul fiicei sale, reţinută în Coreea de Nord. Aceasta din urmă, Eun-Sok, se afla acum în Bangkok, încercând să se adapteze într-o lume necunoscută pentru ea. Avea să sfârşească probabil, ca majoritatea refugiaţilor, în Coreea de Sud, dar ea nu-şi va uita tatăl niciodată.

În mintea lui, Malko îl revedea mereu pe Kim Song-Hun, încadrat de „diplomaţii” nord-coreeni, întorcându-se surâzător spre el, înainte de a se îmbarca spre infern.

Malko îşi petrecuse ultimele ore în Bangkok, alături de Ling Sima, agenta chinezoaică din *Guoambu*[1]*,* fără ajutorul căreia nu l-ar fi putut smulge pe Kim Song-Hun din mâinile nord-coreenilor.

[1] Serviciu de spionaj chinezesc.

Îi propusese să-l însoţească la Macao. Dar chinezoaica se împotrivise:

— Dacă află cei din *Guoambu* – şi ar afla cu siguranţă – voi fi suspectată de trădare în favoarea CIA. Ştii şi tu ce înseamnă asta…

Malko ştia şi nu mai insistase. China încă nu era cu adevărat democrată…

Îşi petrecuseră ultimele ore care le mai rămăseseră făcând dragoste în apartamentul lui de la *Shangri-La.* Primise nişte îmbrăţişări cum nu mai cunoscuse de mult timp. Când pătrunsese pentru ultima oară între şalele ei. Ling Sima se deschisese pentru a-l primi, mângâindu-l foarte intim. Ceea ce-l înnebunise de plăcere.

Dar nu-i lipsea numai femeia iubitoare, ci şi prietenia lui Imalai Yodang, puternicul „Stindard Roşu” al Triadei Sun Yee On, care cooperase foarte bine cu CIA în problema extrădării trădătorului Kim Song-Hun[2].

În schimbul ajutorului său fusese bine remunerat.

Însă, pentru americani, această extrădare nu avusese decât un singur scop: să strângă informaţii despre nord-coreeni care să-i ajute să destrame filierele clandestine din Phenian destinate finanţării programului militar nuclear. Din păcate, pe parcursul odiseei sale din Phenian spre Bangkok, traversând China şi Laosul, Kim Song-Hun îşi pierduse toate documentele pe care le luase cu sine.

Din fericire, totul îi rămăsese în memorie. Înainte de a fi înapoiat nord-coreenilor, cei din CIA îl interogaseră în amănunţime.

Malko fusese cel însărcinat cu fructificarea informaţiilor pe care acesta le furnizase şi această „cruciadă” începea la Macao. Conform spuselor şefului Biroului 39 al Partidului Muncitorilor Nord-Coreeni, Macao era prima verigă a lanţului. Elementul principal al operaţiunii era banca Delta Asia, filială a grupului coreean Daesong. De mult timp americanii de la *Financial Crimes Enforcement Network* suspectaseră această organizaţie de spălare de bani, fără a putea aduce însă nici o dovadă.

[2] Vezi SAS: Fugarul din Phenian, vol. 1.

Kim Song-Hun le furnizase două elemente cruciale. Nord-coreeni importau clandestin la Macao milioane de dolari falşi în bancnote de o sută, imitaţii perfecte realizate de ei şi supranumiţi „Super K”. Aceştia foloseau aceleaşi maşini ca şi Statele Unite, nişte Interlio Colour şi Intaglio, pe care şi le procuraseră prin intermediul unor circuite paralele. Prin intermediul misiunii nord-coreene de la Geneva putuseră procura o cerneală specială, fabricată în Elveţia, utilizată pentru realizarea hologramelor incluse în „Super K”. Prin intermediul acestei tehnici, trebuiau să mărească bancnotele de patru ori pentru a putea fi observate falsurile!

Majoritatea maşinilor nu-i puteau detecta.

Această scurgere de monedă falsă aducea anual două sute de milioane de dolari în Coreea de Nord.

În lipsa documentelor sale, Kim Song-Hun nu le putuse spune decât două nume celor de la CIA. Aceştia erau doi membri ai Delta Asia Bank, complici ai nord-coreenilor care introduceau valuta falsă în circuitul bancar „deschis”. Era vorba despre Sun Yat-Van şi soţia lui. Nişte chinezi din Macao care cooperau din interes cu nord-coreenii. Pentru că nu mersese niciodată la Macao, fugarul nu le putuse spune adresele lor personale, nici detalii legate de conturile gestionate de aceştia.

Dar printre aceştia, mai era şi Kim Jong-Nam, fiul cel mare al lui Kim Jong Il, „Preaiubitul Conducător” al Coreei de Nord. Străin de viaţa politică, Kim Jong-Nam locuia la Macao împreună cu familia sa. Acest personaj fantastic fusese prins în urmă cu trei ani pe un aeroport din Tokyo, încercând să intre pe teritoriul japonez prin intermediul unui fals paşaport din Republica Dominicană.

Nu pentru a spiona: pur şi simplu voise să viziteze Disneyland-ul japonez! Extrădat în China, se reîntorsese la Macao unde îşi petrecea majoritatea timpului jucând bacara în anumite cazinouri.

Kim Song-Hun făcuse o precizare importantă. Cei de la banca Delta Asia îi furnizau mereu, pe loc, lui Kim Jong-Nam bani lichizi.

Nu era o întâmplare că Malko se cazase la *Mandarin Oriental:* Kim Jong-Nam închiriase aici un apartament pentru un an de zile şi frecventa cu fidelitate cazinoul. Soţia şi cei doi copii ai lui locuiau într-o casă de pe insula Coloane, din sud, legată de Macao prin trei poduri imense. O adevărată oază de verdeaţă departe de cazinouri.

Malko venise singur la Macao, dar în spatele lui era toată puterea americanilor, gata oricând să intervină: CIA, reprezentată prin Biroul din Hong Kong, *Treasury Department* US şi Casa Albă! Chiar şi cei din Mossad acceptaseră să colaboreze! Malko aflase prin intermediul lui Gordon Backfield, şeful Agenţiei din Bangkok, că Celula israeliană, de asemenea interesată de Coreea de Nord, era infiltrată în Macao. Avea un nume şi un număr de telefon: Oren, 790 69 39.

Formase numărul şi lăsase un mesaj cu numele şi numărul său de mobil. Probabil că agentul Mossad fusese avertizat.

Dar, înainte de a da frâu liber acelei puternice „forţe de acţiune", trebuia fixat un obiectiv precis.

Pentru această misiune unicat, Malko se simţea mai îngrijorat ca de obicei. Coreea de Nord era un stat abominabil, o clonă stalinistă care-şi lăsa propriii cetăţeni să moară de foame şi care ameninţa întreaga lume cu puterea nucleară de care dispunea.

Era ceea ce se numeşte un Stat-escroc.

Şi peste toate astea mai era şi acel zâmbet curajos şi trist al acelui bărbat care plecase cu bună ştiinţă spre moarte, atunci când acceptase să-şi dea viaţa sa în schimbul fiicei sale. Malko îşi jurase să facă tot posibilul pentru ca sacrificiul lui să nu fie în van.

Îşi privi Breitling-ul: ora zece şi zece. Era imposibil să obţină vreo informaţie de la banca Delta Asia la ora aceea, în raportul lui Kim Song-Hun, găsise un element de care putea încerca să se folosească imediat. Kim Jong-Nam obişnuia să joace frecvent în Fortune View VIP Circle, aflat la etajul al treilea al cazinoului *Golden Dragon.*

Se uită pe o hartă. Localul era pe Avenida Gonzaga-

Gomes, la două blocuri de *Mandarin.* Îşi termină votca şi se îndreptă spre parter.

*

* *

Golden Dragon, un local foarte kitsch, era mult mai popular decât *Mandarin-ul,* cu decoruri ţipătoare înfăţişând dragoni de toate formele şi de felurite culori. Malko urcă pe scara rulantă, trecând de primul şi al doilea etaj, unde se agita o mulţime zgomotoasă în faţa unor mese de black-jack şi de *Dai Siu*[3]*.* Erau şi câteva rulete, dar chinezilor nu le prea plăceau. Urcă pe ultima scară rulantă. Pe hol, un paznic îi opri trecerea:

— Sir, aici este un club privat.

Malko scoase cârdul său magnetic de la *Mandarin* şi chinezul se îndepărtă imediat. În plus, acesta nu văzuse prea mulţi gwailos[4]... Oamenii din interior erau sută la sută asiatici, cu multe femei.

Clubul Fortune View VIP Circle nu evoca deloc cele *O Mie şi Una de Nopţi... Era* un local foarte îngust, cu pereţii îmbrăcaţi în catifea roşie, în care erau aşezate o jumătate de duzină de mese de bacara. Câţiva crupieri isterici îşi aşteptau clienţii şi peste tot se simţea un miros puternic de tutun.

Malko cercetă locul din priviri. O singură masă era foarte animată, cu toate scaunele ocupate şi mulţi gură-cască erau aşezaţi în spatele jucătorilor, cu excepţia unuia singur, în spatele căruia stăteau de strajă trei gorile asiatice nepăsătoare.

Intre el şi jucător se interpuse o femeie cu trăsături europene, brunetă cu păr lung şi chip comun. Aceasta îşi puse o mână pe umărul jucătorului, ca şi cum ar fi vrut să-i poarte noroc, subliniind astfel decolteul adânc al rochiei, care se cobora între doi sâni superbi, generos descoperiţi. Această necunoscută degaja o sexualitate ieşită din comun. Ceea ce nu se putea spune despre asiaticul durduliu,

[3] Joc chinezesc cu zaruri, numit şi „Big and Small”.

[4] Albi.

îmbrăcat într-o bluză maro cu fermoar.

Joc chinezesc cu zaruri, numit şi „Big and Small”.

Albi.

Acesta trase două cărţi din sabot, le ridică precaut colţurile pentru a le observa, după care le ascunse de îndată ca şi cum s-ar fi temut să nu fie observat. Aşeză pe covor un morman de jetoane galbene, crupierul scoase apoi o onomatopee şi el trase o a treia carte. O întoarse repede şi scoase un ţipăt furios! Avusese un trei şi un zece, ceea ce la baccara era egal cu zero şi tocmai trase un opt. Iar, pentru a câştiga, îi trebuia un nouă!

Aruncând cărţile, bărbatul se ridică brusc de la masă şi trecu pe lângă Malko, urmat de brunetă şi de cele trei gărzi de corp. În trecere, Malko observă că necunoscuta avea nişte fese superbe, peste care se mula o rochie foarte bine croită. Văzuse destule fotografii pentru a fi sigur că acel individ care nu ştiuse să piardă, micuţ şi îndesat, era Kim Jong-Nam, fiul cel mare al dictatorului din Coreea de Nord.

Când ieşi din *Golden Dragon,* nord-coreeanul dispăru. Nu-i mai rămase decât să se întoarcă la *Mandarin.*

*

* *

Clădirea băncii Delta Asia era una dintre cele mai moderne de pe Rua de Campo. Avea o faţadă în alb şi negru şi o înălţime de trei etaje, fiind amplasată la intersecţia dintre Rua de Campo şi Avenida de Praia-Grande, în plin centrul vechiului Macao. Chiar în faţa edificiului se afla o cabină mică telefonică roşie. Malko cercetă. Cum să atace?

Cel mai bine era să dea o lovitură de picior în acel muşuroi de furnici. Se duse la recepţie şi o angajată zâmbitoare îl întrebă imediat în engleză:

— Ce doriţi, *sir?*

— Aş dori să vorbesc cu domnul Sun Yat-Van. Sunt jurnalist şi doresc să discut cu dânsul despre activitatea băncii.

Recepţionera dăduse mai multe telefoane, în chineză, apoi îşi ridică privirea spre Malko.

— Îmi pare rău, *sir,* domnul Sun Yat-Van nu este în Macao

în acest moment. Doriţi să vorbiţi cu altcineva?

— Când se va întoarce?

— Nu ştiu.

— Foarte bine, voi reveni.

Trebui să aştepte un sfert de oră până dădu de un taxi. Acestea erau foarte puţine în Macao şi erau şi mai puţine din cauza Anului Nou Chinezesc. În cartea de telefon găsi adresa lui Sun Yat-Van, Rua Estrada-da-Ponha, numărul 26, situată pe dealul care străjuia lacul Saivan. Era unul dintre cele mai şic locuri din Macao. Chiar merita să fie văzut. Taxiul său urcă serpentinele de pe Bana Hill care se ridica până deasupra oraşului, mărginită de nişte case portugheze superbe care constituiau o privelişte unicat. Maşina se opri în faţa unei enorme case albe cu acoperişul din ţiglă roşie, înconjurată de un parc micuţ.

— Aici este, *sir,* anunţă şoferul.

Malko îi dădu câţiva patacas[5] şi ocoli apoi edificiul. Părea nelocuit. Bătu în poartă şi, după puţin timp, un bătrân chinez ieşi din vilă şi se îndreptă spre el.

— Domnul Sun Yat-Van? întrebă Malko printre gratii.

Chinezul bâigui într-o engleză stricată:

— Not here. Long time no see. Gone Zuhai[6].

„Zuhai Special Economic Zone” era în China, chiar de cealaltă parte a frontierei. După trădarea lui Kim Song-Hun, toţi agenţii „speciali” fuseseră probabil puşi la adăpost. Ceea ce confirma faptul că nord-coreeanul fusese anihilat.

— *No telephone!* insistă Malko.

— *No.*

Chinezul plecă repede în grădină lăsându-l nedumerit pe Malko. Cercetarea dincolo de frontieră era imposibilă: acolo era China continentală… Tocmai se pregăti să coboare pe jos până în centru, în lipsa unui taxi, când începu să-i sune telefonul.

— Sunt Oren, spuse o voce cu un accent indescifrabil. M-aţi căutat?

— Da, confirmă Malko. Sunt jurnalist în Hong Kong şi sunt

[5] Un pataca: în jur de 0,21 euro.

[6] Nu e aici. Nu l-am văzut de mult timp. Plecat la Zuhai.

interesat de construcţia cazinoului dumneavoastră. Grupul dumneavoastră mi-a spus să vă caut.

— Cine v-a trimis la mine?

— Domnul Nathan.

— O.K. Ştiţi unde este *Clubul Militar,* de pe Avenida de Praia-Grande?

— O să-l găsesc eu.

— O.K. La ora opt seara. Întrebaţi de cei de la *Cazinoul Veneţian.* Vă voi aduce informaţiile.

Nathan era numele de cod al şefului de misiune israeliană de la Bangkok. Până diseară, agentul israelian va avea timp să verifice.

*

* *

Generalul Kim Sol-Su, şeful serviciilor-secrete nord-coreene, fierbea de furie. Tocmai fusese anunţat că un necunoscut se prezentase la banca Delta Asia din Macao întrebând de Sun Yat-Van. Ceea ce confirmase faptul că Kim Song-Hun, înainte să se întoarcă în Coreea de Nord, îi prevenise pe americani. Bineînţeles că generalul anticipase această nouă trădare, „când făcuse curăţenie", dar prezenţa agentului CIA în Macao era neliniştitoare.

Din fericire, avea agenţi la faţa locului pentru a-l putea controla şi, eventual, pentru a-l elimina.

Trimise imediat o telegramă în atenţia lui Pak Shipyon, directorul unei societăţi coreene cu sediul în Macao, cunoscută sub numele Zokwang Trading. Această societate era subordonată Biroului 35 al Partidului Muncitoresc – secţiunea a treia responsabilă cu Asia de Sud-Est – însărcinat cu realizarea operaţiunilor financiare externe. Dar Pak Shipyon era *de asemenea* sub autoritatea Biroului 39 şi avea în subordinea sa o serie de agenţi de securitate.

*

* *

Clubul Militar părea desprins dintr-o retrospectivă. Situat la parterul unei clădiri cu ziduri roşu-aprins, era ultima mărturie a ocupaţiei portugheze. Interiorul avea un aer învechit, mobilat sobru în lemn, decorat în stil colonial şi

animat de prezenţa chelnerilor chinezi care încă vorbeau în portugheză.

Malko abia se instala când un bărbat tânăr, blond, cu părul zburlit, îmbrăcat într-o bluză de pânză, i se alătură.

— Eu sunt Oren Katras, se prezentase acesta. Bun venit în Macao.

Vorbea engleza cu un puternic accent evreiesc.

— Cei de la Institut[7] mi-au trimis un mesaj. Suntem bucuroşi că vă interesaţi serios de Coreea de Nord. Sunt foarte periculoşi.

— Care este acoperirea dumneavoastră la Macao?

— Fac parte din echipa care se ocupă de construcţia cazinoului *Veneţian* şi a unui hotel de patru mii de camere. Două mii de muncitori lucrează acolo zi şi noapte. Cu ce vă pot fi de folos?

Malko îi explică în mare care era misiunea lui, menţionând numele lui Cheo şi Sun Yat-Van. Vorbi apoi despre dispariţia lor.

Israelianul nu păru de loc mirat.

— Cei din Phenian i-au prevenit cu siguranţă. Va fi greu să-i găsim. În plus, sunt mai mult sau mai puţin protejaţi de *Guoambu.* Birourile lor sunt la primul etaj al acestui imobil, unde era odinioară sediul celor de la Policia de Seguranza Publica portugheză. Nu ştiu sigur dacă aceştia ne-au detectat, dar lucrurile trebuie să rămână aşa. Aici, noi avem o misiune de lungă durată. Sunt multe de făcut în China.

— Ce s-a întâmplat cu Tang Ho, fostul rege al cazinourilor din Macao? Probabil că este furios că a fost detronat.

Oren schiţă un zâmbet ironic.

— Face foarte bine. Încă mai are *Lisboa Casino,* construit în faţa lui *Grand Lisboa* şi i-am dat nişte acţiuni la *Sands* şi la *Veneţian.* Suntem în relaţii foarte bune. Acum locuieşte în Hong Kong. Există, totuşi, cineva care vă poate da nişte informaţii: Doamna Lan Kwai.

— Cine este?

— O chinezoaică, directoarea de la Tang Ho. Ea ştie tot ce mişcă în Macao.

[7] Mossad-ul.

— Şi va vorbi cu mine?

— Da. Vă voi da un bilet pentru ea. O mai puteţi găsi încă la *Grand Lisboa.*

Comandară apoi: *bolinhos de bacalhau* şi *caranguejos*[8]*.*

— Va trebui să mă sunaţi pe şantier, spuse israelianul în timp ce mâncau. Pentru a vă da mai multe „informaţii”. Sunaţi şi întrebaţi de Mikie. Aici toată lumea crede că sunt american.

Mânca foarte repede şi deja începu să se uite la ceas. Se grăbea.

În timp ce achita nota de plată, Malko spuse:

— Ieri, la *Golden Dragon,* l-am zărit pe Kim Jong-Nam. Părea foarte nervos.

Israelianul dăduse din umeri.

— E un *schmuck*[9]*.*

— Avea lângă el o brunetă splendidă…

— Oh, mereu e însoţit de fete frumoase! Exclamă Oren. Îi plac mult femeile frumoase. Îşi ţine familia într-un apartament din Coloane. O.K. We *keep în touch.*

După care plecă. Malko realiză că nu-l întrebase care era onorariul doamnei Lan Kwai.

Nu era decât ora nouă seara şi se decise să meargă să-şi încerce norocul. În Macao ca şi în Las Vegas, cazinourile erau deschise douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

*

* *

Grand Lisboa, odată terminat, semăna cu un ananas gigantic înalt de şaizeci de metri. Momentan, doar cele patru etaje ale sălii de jocuri erau deschise.

Situat chiar în faţa modestului *Lisboa,* care fusese odinioară perla oraşului Macao, localul se impunea prin luxul ţipător etalat.

O mulţime de paznici îmbrăcaţi în galben îndrumau mulţimea de jucători spre scările rulante. Erau atât femei

[8] Clătite umplute cu morun şi crabi.

[9] Ratat, în limba idish.

cât şi bărbaţi. Nişte chinezi, nu prea bine îmbrăcaţi, se împingeau pentru a ajunge cât mai repede în Nirvana. Malko ajunse la primul etaj. Muzica nu reuşea să acopere tărăboiul făcut de jucători. Lângă scară, era un grup zgomotos în jurul unei mese de *Dai Siu.* Cei din spate încercau să se apropie de masă pentru a-şi plasa pariurile.

Malko încercă să se informeze abordând un paznic care nu vorbea decât chineza, apoi pe un crupier de black-jack şi, în cele din urmă, se îndreptă spre ghişeul protejat de bare metalice. Acolo, putu găsi în sfârşit pe cineva care vorbea engleza şi care ştia chiar şi cine era doamna Lan Kwai.

După zece minute, casiera îi adresă un zâmbet amabil:

— Doamna Lan Kwai nu este disponibilă... Va veni mai târziu.

Femeia pusese deja mâna pe un enorm teanc de bancnote de o mie de yuani chinezeşti pe care-l transformă în jetoane. Aici era un curs pentru orice; yuani, dolari din Hong Kong şi chiar pentru pataca, utilizată doar în Macao. Malko începu să se plimbe prin sală. La toate mesele era aceeaşi frenezie. Ca şi în Vegas, nu era nici un fel de ceas, dar jucătorii păreau mult mai împătimiţi.

Doar ruleta nu prea atrăgea jucătorii. Trebui să constate că majoritatea meselor aveau crupieri virtuali, sub forma unor pictograme electronice afişate pe un ecran. Toate jocurile erau automatizate... Nu erau prea amuzante. La baccara, din contră, era o nebunie. Fiecare distribuţie a cărţilor de joc declanşase urlete şi ţipete de deznădejde.

El se uita spre o masă de *Dai Siu* când o voce spuse în spatele lui:

— *You want to see me, sir?*

Se întoarse şi descoperi o chinezoaică foarte slabă, cu excepţia unui bust destul de generos aşezat într-un decolteu pătrăţos, care purta o pereche de ochelari cu rame groase şi avea aerul unei învăţătoare. Dar această învăţătoare nu părea deloc străină de plăcerile cărnii.

— Sunteţi doamna Lan Kwai?

— Da.

Îi dădu biletul scris de agentul de la Mossad. După ce îl citi, ea aprobă din cap.

— O.K., urmaţi-mă.

Agentul CIA nu se întrebă deloc cum reuşise ea să-l găsească în acel imens cazino: el era totuşi singurul *gwailo...*

Urcară la un etaj superior, salutaţi de toţi paznicii, apoi o luară pe un culoar care-i duse în faţa unui mic birou cu pereţii acoperiţi de gravuri în chineză, unde era o căldură sufocantă. Doamna Lan Kwai închise uşa cu grijă şi se aşeză pe un fotoliu în faţa lui Malko.

— Ce doriţi să ştiţi. Mister Linge?

Avea buzele pline şi ceva greu de definit îi feminiza silueta uscată, dar nu era mai mult decât ceea ce chinezii numeau o *„dragon Lady*[10]*”.*

— As vrea să iau legătura cu domnul şi doamna Sun Yat-Van.

Doamna Lan Kwai îl privi fără să clipească.

— Aţi fost la Delta Asia?

— Da, nu sunt acolo. La ei acasă mi s-a spus că nu mai locuiesc acolo.

— Bine, concluzionă chinezoaica, voi încerca să-i localizez. Reveniţi mâine, în jurul orei trei după-amiaza.

Ea se ridică în picioare. Malko întrebă:

— Domnul Kim Jong-Nam nu se numără printre clienţii dumneavoastră?

Chinezoaica schiţă un zâmbet uşor.

— Câteodată, recunoscu ea, dar noi nu ni-l prea dorim în calitate de client. Este prea nervos.

— L-am observat la *Golden Dragon* ieri seară, alături de o femeie foarte drăguţă.

— Îi plac femeile frumoase, replică chinezoaica. Vă interesează persoana lui?

— Nu, nu prea, recunoscuse Malko.

Pe coridor, înainte de a se îndrepta spre sala de jocuri ea propuse:

— Dacă doriţi să jucaţi nişte sume mai mari, anunţaţi-mă.

[10] Femeie de fier.

Vă voi da acces la salonul VIP, de la etajul al patrulea. Pe mâine.

— Unde?

— Aici.

Ea îi indicase apoi o uşă prin care ajunseră din nou în cazinou, perfect camuflată de lacul roşu de pe pereţi.

— Domnul Tang Ho e bine? întrebă Malko.

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

— Îl cunoaşteţi?

— Să spunem că ne-am întâlnit, acum mult timp, în perioada când a fost răpit.

— Bine, spuse ea, îi voi spune că v-am văzut.

Când ieşi din *Grand Lisboa,* ploua şi trebui să aştepte mai bine de un sfert de oră înainte să găsească un taxi pentru a reveni la *Mandarin.*

*

* *

Un bărbat mărunţel aparent mediocru, cu chipul osos, părul lins şi gras, se strecură în biroul lui Pak Shipyon, directorul firmei Zokwang Trading. Omul se aşeză pe un scaun din faţa biroului. În ciuda aspectului său firav, Leoung era reprezentantul *Biroului de Securitate Generală* la Macao şi acest lucru inspira teamă.

El fusese însărcinat, în urma unui ordin primit de la Phenian, cu supravegherea unui agent CIA sosit în urmă cu două zile la Macao. Îl localiză uşor pe acesta cu ajutorul discret al celor din *Guoambu.* La aflarea veştii că acel om luase legătura cu doamna Lan Kwai, Pak Shipyon simţi imediat un potenţial pericol. Această femeie era una dintre cele mai bune „surse” din Macao.

— Continuaţi să-l supravegheaţi, zise Leoung. Dar pentru moment nu faceţi nici o mişcare.

Sun şi Cheoyat-Van erau la adăpost, de cealaltă parte a frontierei, acolo unde nimeni nu putea merge să-i caute. Pentru moment, îşi spuse, că trebuiau să ia doar nişte măsuri de precauţie.

*

* *

Populaţia era la fel de numeroasă la *Grand Lisboa.* Malko descoperise cu greu uşa îngropată în zid, dar reuşise în cele din urmă să regăsească biroul doamnei Lan Kwai.

Aceasta îl întâmpină cu o privire rece, aproape ostilă. Era aşezată picior peste picior, lăsând vederii o pereche de picioare subţiri acoperite de nişte ciorapi negri. Fuma dintr-o ţigară şi avea un pahar de coniac în faţă.

Fără nici un fel de preambul ea afirmă:

— Căutaţi nişte oameni periculoşi, Mister Linge.

Surprins, Malko întrebă:

— De unde ştiţi?

— Sunt oameni periculoşi şi foarte bine organizaţi, sublinie chinezoaica. Am primit un telefon în dimineaţa aceasta. Am fost sfătuită să nu vă mai revăd şi să nu vă mai spun nimic.

Malko avu impresia că primise o lovitură în moalele capului.

— Aveţi de gând să-i ascultaţi?

Doamna Lan Kwai schiţă un mic surâs.

— Mister Linge, sunt oameni periculoşi şi foarte puternici.

Capitolul II.

În faţa decepţiei vizibile apărute pe chipul lui Malko, chinezoaica adăugă imediat:

— Domnul Tang Ho mi-a cerut să vă ajut în măsura în care-mi va fi posibil. Noi nu ne temem de acei oameni.

— Mulţumesc, zise Malko, uşurat. I-aţi găsit pe soţii Yat-Van?

— Da. De zece zile sunt de cealaltă parte a frontierei şi nu revin în Macao decât foarte rar şi pentru scurt timp.

Aceasta confirma faptul că Phenianul reacţiona repede.

— Asta este tot ce îmi puteţi spune? insistă el.

— Aproape tot. Aceştia se deplasează cu un Volvo cu un număr special de înmatriculare care le permite să treacă frontiera. Chinezii au eliberat foarte puţine astfel de numere. Iată numărul vehiculului.

Ea îi întinse cartea sa de vizită, pe care era înscris un număr din patru cifre.

— Nu-mi rămâne decât să mă duc la graniţă şi să aştept... concluziona Malko.

Doamna Lan Kwai îşi scoase ochelarii, ceea ce îi dădu o înfăţişare mai puţin severă. Privirea ei aproape caldă se opri apoi asupra lui Malko. Ca şi în ajun, chinezoaica purta o rochie foarte decoltată, în opoziţie cu ţinutele rigide chinezeşti. Malko îşi spuse că dacă ea ştia să-şi exploateze atât de bine partea cea mai atrăgătoare a corpului său uscăţiv, însemna că femeia avea probabil un gând ascuns.

— Poate că ar mai fi o metodă, zise ea. Mi-aţi vorbit de Kim Jong-Nam?

— Da.

— El pierde mulţi bani la jocuri şi are fără îndoială nevoie de cash. Dar persoana care-i gestionează fondurile ia Delta Asia este doamna Cheo Yat-Van. Pe vremea când juca la *Lisboa,* am văzut-o de mai multe ori aducându-i banii într-o servietă...

— Mai joacă încă la *Lisboa!*

— Foarte rar; acum preferă să meargă la *Mandarin* şi la *Golden Dragon,* dacă aţi putea să-l urmăriţi atât de aproape…

Ea îşi lăsă fraza în suspans şi Malko suspină:

— Asta poate dura ceva timp.

Chinezoaica negă dând din cap.

— Poate că nu. „Mi” s-a spus, azi-dimineaţă, că Kim Jong-Nam a vrut să împrumute bani de la casieria *Mandarin*-ului şi a fost refuzat. După părerea mea el a contactat-o pe această femeie.

Malko nu era convins.

— Aceasta nu va dori să revină la Macao prea curând.

— Kim Jong-Nam este fiul lui Kim Jong Il, remarcă femeia. Va veni ea.

— Mulţumesc, zise Malko. Voi încerca.

Doamna Lan Kwai se ridică şi el se întrebă cum ar trebui să o concedieze.

Chinezii nu obişnuiau să sărute mâinile. Iar o strângere de mână ar fi fost prea rece. Doamna Lan Kwai îl privi, cu o strălucire amuzantă în ochii ei întunecaţi şi el avu impresia că nişte unde invizibile călătoreau între corpurile lor.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, zise el.

Ea nu îi răspunse, îl fixă cu o privire ciudată şi rămase nemişcată, ca şi cum ar fi aşteptat ceva.

Privirea lui Malko căzu peste pieptul ei şi începu să înţeleagă. Cu un gest firesc se apropie de ea. Ca şi cum ar fi vrut să-i dea un sărut amical. Ea nu se mişcă deloc, automat, corpurile lor se lipiră.

Chipurile lor erau la câţiva centimetri unul de altul dar, chinezoaica păru că se gândea la altceva. Doar precizia cu care îşi lipi corpul de Malko exprima tot ceea ce-şi dorea. Deodată, se dădu puţin mai înapoi, lipindu-şi şi mai mult bazinul de el. Mâna ei dreaptă se mişcă pe birou în spatele ei. Malko auzi un zgomot scurt în spatele lui şi, în acelaşi timp, zgomotul din sala de jocuri invadă încăperea. Chinezoaica tocmai zăvorâse uşa şi activase difuzoarele care transmiteau din sălile de jocuri.

Ea rămase în aceeaşi poziţie, cu bazinul lipit de el,

privindu-l, cu trunchiul uşor dat pe spate, cu mâinile aşezate pe birou, afişând o atitudine de provocare sexuală. Malko nu putu rămâne indiferent. Când ea îi simţi dorinţa îşi ridică mâna dreaptă de pe birou şi o aşeză peste pantalonul lui de alpaca. Priceputâ, îi descheie fermoarul cu o singură mână, îi înlătură apoi slipul şi îl apucă. Începu să-l masturbeze uşor la început, apoi din ce în ce mai repede, după care se opri brusc.

Îşi ridică apoi fusta deasupra şoldurilor de băieţandru. Malko abia avu timp să observe un strat de păr negru şi neted, înainte ca chinezoaica să îi ia sexul în mână şi să-l îndrepte spre al său.

Malko nu trebui decât să se mişte uşor din şale pentru a intra în trupul ei fierbinte. Doamna Lan Kwai scoase un ţipăt de pisică în călduri şi picioarele ei subţirele se ridicară de pe sol.

Apoi, începu să urle fără oprire în timp ce Malko o penetra, scoţând câte un ţipăt sălbatic la fiecare împunsătură a lui.

Zgomotul din cazinou acoperea mare parte din ţipetele ei. Iată de ce ea sonorizase biroul.

Malko se goli cu o ultimă zdruncinătură şi în micul birou nu se mai auziră decât vociferările jucătorilor. Malko se îndepărtă, aranjându-şi hainele, în timp ce doamna Lan Kwai îşi coborî fusta.

— Sunaţi-mă dacă mai aveţi nevoie de ceva, spuse ea pe un ton impersonal.

Malko îşi spuse că absenţa lenjeriei intime indica o premeditare sigură. Sub acel aspect şters de învăţătoare, doamna Lan Kwai era o creatură de foc.

*

* *

VIP room-urile de la *Mandarin* erau pline ochi de jucători. Din nefericire, fiul lui Kim Jong Il nu se număra printre aceştia. După ce plecă de la doamna Lan Kwai, Malko realiză că habar nu avea cum arăta doamna Cheo Yat-Van. Îl sună pe Gordon Backfield, cerându-i o fotografie a cuplului. Răspunsul veni după două ore. Cei din CIA nu

aveau aşa ceva.

Cum ar putea să facă rost de una?

Îi veni apoi o idee banală şi uşor de pus în practică. De data asta găsi un taxi la ieşirea de la *Mandarin* şi ceru să fie dus pe Rua de Campo, la banca Delta Asia. Recepţionera era aceeaşi care-l întâmpinase în ajun şi îl recunoscu imediat.

— Pentru că domnul Sun Yat-Van nu este aici, atacă Malko, îmi puteţi da toată documentaţia pe care o aveţi despre banca dumneavoastră?

Bucuroasă, angajata îşi sună şeful, care după câteva minute aduse o grămadă de documente despre Delta Asia. Malko le cercetă rapid şi privirea lui se opri peste o pagină care era ocupată integral de o fotografie de grup cu corpul director al băncii. Funcţionarul explică plin de mândrie:

— Aici sunt directorii celor opt sucursale ale noastre. Alături de preşedinte, domnul Stanley Ho, se află directorul Sun Yat-Van şi soţia acestuia, doamna Cheo Yat-Van, directoarea noastră financiară.

Pe măsură ce îi vorbea, îi arăta cu degetul persoanele respective.

Malko îi mulţumi călduros şi plecă împreună cu preţioasa fotografie, sub privirile bucuroase ale funcţionarului băncii.

Reîntors la *Mandarin,* Malko privi atent fotografia. Sun Yat-Van era un individ grăsun, cu o faţă alungită şi un cap chelios. Soţia lui, era la fel de îndesată, avea coc, buze subţiri şi o bărbie triplă. Malko îşi băgă bine în cap chipurile celor doi şi se îndreptă imediat spre VIP *rooms.*

*

* *

Angajatul care-i arătase lui Malko documentele băncii se bâlbâia livid. Omul tremura în faţa urletelor lui Pak Shipyon, directorul de la Zokwang Treading. Acesta din urmă sosi, după ce aflase de la un agent nord-coreean, care-l urmărise pe Malko, că acel funcţionar îi dăduse jurnalistului nişte documente ale băncii. Angajatul încercă să se justifice.

— Erau nişte documente *publice,* fără nici o informaţie confidenţială. Am crezut că fac bine... Acel om era un

ziarist.

Nord-coreeanul se calmă. Angajaţii de la Delta Asia nu ştiau care erau adevăratele legături dintre banca lor şi Coreea de Nord şi nu trebuiau să bănuiască nimic.

— E în ordine! concluziona acesta. Data viitoare anunţaţi-mă şi pe mine înainte să mai faceţi ceva similar. Cât timp domnul Sun Yat-Van este plecat în delegaţie, mă voi ocupa eu de astfel de lucruri.

Angajatul consimţise respectuos. Ştia că societatea Zokwang Trading avea legături strânse cu banca Delta Asia. Iar Pak Shipyon era un foarte bun prieten al directorului băncii.

Ieşind de la bancă, Pak Shipyon se îndreptă spre Ferry Terminal. O telegramă îl informă că Phenianul îi trimisese întăriri. Trebuia să evite cu orice preţ punerea în pericol a operaţiunilor din Macao. Acesta era cel mai bun mijloc de a vinde milioanele de dolari falşi imprimaţi în permanenţă în Coreea de Nord.

Turbojet-ul de la ora şaptesprezece tocmai ancorase la capătul terminalului. Ca de obicei coborî multă lume. Turbojet-urile plecau sau veneau la fiecare sfert de oră din Hong Kong sau Shenzhen.

Directorul de la Zokwang Trading sosi chiar în momentul când primii pasageri începură să coboare de la bordul ambarcaţiunii.

O văzu imediat pe Chang Sontek, pe care o mai întâlnise în trecut. Ea îi condusese cu o mână de fier pe agenţii nord-coreeni din Hong Kong. Îmbrăcată într-o pereche de pantaloni şi o canadiană verzuie, semăna cu una dintre bunicuţele chinezoaice care frecventau cazinourile din Macao.

Cei doi se reîntâlniră în sala de aşteptare iar ea îi întinse o geantă care lui i se păru foarte grea. Marele avantaj al Turbojet-urilor era că nu se făceau nici un fel de controale de siguranţă. Fiecare putea transporta astfel tot ce dorea iar Chang Sontek părea să fi adus cu sine un întreg depozit de arme. Când urcară în taxi, ea scoase o fotografie din geantă pe care i-o vârî sub nas lui Pak Shipyon.

— El este?

— Da, confirmă nord-coreeanul. Locuieşte la *Mandarin,* în camera 430.

Buzele lui Chang Sontek se subţiară dintr-o dată şi mai mult. Îşi dorea foarte mult să-l regăsească pe bărbatul care-i scăpase în Hong Kong, provocând distrugerea unei infrastructuri care funcţiona timp de mulţi ani.

— Mă voi instala la *Waldo,* zise ea. Să vii să mă vezi acolo.

Era un hotel chiar în faţa *Mandarin-ului,* dar care era mult mai luxos.

Directorul de la Zokwang Trading se calmă: Phenianul lua lucrurile în serios.

*

* *

În sfârşit, sosi! Era în Kam-Wui VIP *room* de la *Mandarin:* însoţit de cele trei gărzi de corp şi de frumuseţea brună care stătea lipită de el ca un talisman. De data asta ea purta o rochie verde lungă şi fluidă care se mula ca o mănuşă peste curba şoldurilor sale. Malko luă nişte jetoane şi începu să joace la masa vecină pentru a nu se face remarcat.

De fiecare dată când Kim Jong-Nam trăgea câte o carte proastă, acesta scotea câte un scheunat de ciudă şi de câteva ori îşi azvârli cărţile pe jos. Acestea fuseseră apoi strânse repede de gărzile sale de corp, sub ochii crupierilor nepăsători şi zâmbitori.

La un moment dat, privirea lui Malko se intersectă cu cea a brunetei, care zăbovi câteva secunde asupra lui. Cine putea fi această femeie? Să fi fost ea doar o târfă de cazinouri dornică să pună mâna pe câteva jetoane? Coreeanul, judecând după gustul său pentru joc, nu se prea ocupa de ea, dar bruneta era un soi de „status symbol” pentru el. Dintr-o dată, Kim Jong-Nam se oprise din jucat şi părăsi masa mergând să se instaleze pe o bancă. Bruneta se aşeză lângă el începând să ciripească. Trecu o jumătate de oră fără ca acesta să fi revenit la masa de baccara. Ceru să i se aducă o bere, dar chipul îi rămase la fel de

posomorât.

Malko, fără să-şi ia ochii de la cei doi, juca maşinal la o masă de black-jack. Era singurul non-asiatic din încăpere şi, de câteva ori surprinse privirile brunetei aţintite asupra lui. Probabil că persoana lui o intriga.

Deodată, chipul lui Kim Jong-Nam se lumină. O femeie grasă, destul de prost îmbrăcată, tocmai intra în VIP *room.* Ea se apropie de nord-coreean şi îl salută plină de respect. Malko simţi că pulsul său o lua razna: era femeia din fotografie, Cheo Yat-Van, directoarea financiară de la banca Delta Asia!

Ea se aşeză pe vine în faţa lui Kim Jong-Nam şi îi vorbi în şoaptă. Discuţia se precipita. Micul coreean dolofan păru că o insultase pe un ton apăsat. Era vizibil furios. Cheo Yat-Van, cu capul în jos, îndruga nişte scuze. Malko înţelese de îndată: bărbatul îi reproşa faptul că venise cu mâinile goale!

Femeia începu deja să bată în retragere, făcând câţiva paşi înapoi, însoţiţi de numeroase plecăciuni. Malko se urcă pe scara rulantă în spatele ei şi o văzu urcând într-un Volvo. Acesta avea numărul de înmatriculare identic cu cel comunicat de doamna Lan Kwai.

Bineînţeles că nu era nici un taxi în zonă. Văzu maşina îndreptându-se pe Avenida de Amizade, spre nord. Femeia se întorcea în ascunzătoarea sa, de dincolo de frontieră.

Avea o singură consolare: era aproape sigur că aceasta va reveni foarte repede pentru a-i aduce bani coreeanului. Trebuiau doar să se organizeze.

*

* *

Cum ar fi putut să o intercepteze? Nu dispunea de o forţă de atac. Americanii de la Biroul din Hong Kong nu voiau să intervină în Macao. Se reîntoarse în camera lui şi prin intermediul Blackberry-ului său codificat luă legătura cu Gordon Backfield.

Nu va avea prea des ocazia s-o revadă pe Cheo Yat-Van. Doar dacă rămânea luni de zile în Macao.

— Cereţi-le ajutor israelienilor, îl sfătui americanul, voi lua eu legătura cu Centrala lor. Ei au destulă lume la faţa

locului.

— Trebuie cel puţin, să-i localizăm.

Malko îl sună imediat pe Oren, agentul celor de la Mossad. Răspunse robotul. Acesta îl sună cinci minute mai târziu.

— Vreau să vă văd, zise Malko.

— Nici o problemă, replică israelianul. Veniţi să mă vedeţi pe şantierul de la *Veneţian.* Ne vedem în faţa porţii numărul 3.

Lui Malko îi trebuiră zece minute până când găsi un taxi care să-l ducă în afara oraşului. Şantierul *Veneţian* se găsea în vecinătatea a două insule, Taipa şi Coloane, chiar vizavi de aeroportul construit deasupra mării. O mulţime de muncitori trebăluiau pe mai multe schele, sub ochii trecătorilor. Oren era acolo, cu o cască de protecţie pe cap. Îi întinse una şi lui Malko şi se urcară apoi în automobilul 4x4 al israelianului. Şantierul era plin de moloz.

— Nu vom termina niciodată la timp! suspină Oren. Nici măcar cazinoul nu va fi gata la termen. Aşadar, aţi vrut să mă vedeţi?

Malko îi explică motivul vizitei sale.

— Am fost anunţat, zise israelianul, dar nu vă pot ajuta.

— Trebuie să punem mâna pe acest cuplu, pledă Malko. Ei sunt cei care se ocupă de traseul milioanelor de dolari falsificaţi.

— Vreţi să-i răpiţi?

— Poate.

Israelianul schiţă un zâmbet ironic.

— Este imposibil la Macao. Nord-coreenii sunt protejaţi de chinezii de la *Guoambu.* Nu cred că Divizia voastră de Operare ar fi în stare să ducă la bun sfârşit o operaţiune aici. Nu ar reuşi niciodată să facă asta pe un teritoriu chinez.

— Atunci ce putem face? întrebă Malko.

Oren îşi oprise automobilul şi făcuse un gest expresiv, îndreptându-şi două degete spre chipul lui Malko.

— *Pam! Pam!* Cum facem noi cu cei din Hamas. Un terorist mort înseamnă un terorist mai puţin. Pentru asta

putem găsi destulă mână de lucru aici.

— Nord-coreenii îi vor înlocui, obiectă Malko.

— Nu le va fi atât de uşor. Şi asta le va lua ceva timp. Dacă vreţi fierătanii de *calitate,* am şi sunt autorizat să va dau.

Nu era soluţia pe placul celor de la CIA... Israelianul îi aruncă lui Malko o privire ironică.

— Pot, *totuşi,* să vă dau o informaţie. Femeia pe care aţi văzut-o azi va avea mâine la prânz o întâlnire cu Kim Jong-Nam pentru a-i da acestuia un milion de yuanii[11].

[11] Aproximativ 80 000 de dolari.

Capitolul III.

Malko rămase fără voce. Cum de ştia agentul de la Mossad toate astea? Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Oren preciză imediat:

— Noi am introdus o *katza*[12] în anturajul apropiat al lui Kim Jong-Nam. Aceasta lucrează chiar sub nasul lui. Avem deci multe informaţii…

— Este vorba de bruneta superbă care se ţine după el?

Israelianul schiţă un zâmbet.

— Dacă spuneţi *dumneavoastră.* Eu vă cer să nu vorbiţi cu nimeni, nici măcar cu cei din Casa dumneavoastră; este un *very, very long shot*[13]*.*

— Cum aţi reuşit? întrebă Malko impresionat.

— „Ţinta” noastră, Kim Jong-Nam, asemeni tatălui şi bunicului său, este pasionat de cinema. Noi am construit o frumoasă „legendă”. Am numit-o Dalila şi se presupune că ar fi un star în ascensiune în cinematografia şi muzica israeliană… Aceasta a venit aici pentru a susţine nişte spectacole în cazinourile grupului nostru. A fost de ajuns să o punem în drumul tânărului însoţită de un bun

Press-book fabricat de ai noştri… Kim Jong-Nam visează ca în viitor să producă un film cu ea şi cu cea de-a patra fiică a lui Stanley Ho, care este o adevărată actriţă.

— Bravo, concluzionă Malko. Unde trebuie să se întâlnească Kim Jong-Nam cu Cheo Yat-Van?

— În apartamentul său de la ultimul etaj al *Manda*rinului. Ieri fusese furios pe ea că nu-i adusese nimic. Ea i-a explicat că în această perioadă trebuiau să fie foarte prudenţi şi a promis că-i va aduce un milion de yuani.

— De unde va face rost de aceşti bani?

— Nu ştiu. Fie îi va lua de la Delta Asia, fie din altă parte. Dumneavoastră trebuie să aflaţi. Mult noroc.

---

[12] Cârtiţă.

[13] E foarte, foarte complicat.

Se despărţiră cu răceală. Malko era în acelaşi timp şi mulţumit şi dezamăgit. Cum ar putea să exploateze această informaţie preţioasă?

Mulţumită doamnei Lan Kwai, cunoştea numărul maşinii utilizate de soţii Yat-Van. Totuşi, de unul singur nu putea face nimic. Aşezat pe marginea trotuarului în aşteptarea unui taxi, îşi spuse că nu avea decât o singură soluţie. Trebuia să apeleze din nou la cei din Sun Yee On. Pentru a lua însă legătura cu ei trebuia să apeleze la Ling Sima. Dacă ea accepta să-l ajute din nou.

*

* *

Malko vorbi mult la telefon. Mai întâi luase legătura cu Gordon Backfield, şeful Biroului CIA din Bangkok. Purtă cu acesta o conversaţie codificată cu ajutorul Blackberry-ului său. Înainte de a li se adresa însă celor de la Sun Yee On *via* Ling Sima, trebuiră să-şi stabilească obiectivul. Fie aveau să elimine cuplul Yat-Van, fie aveau să-i neutralizeze într-un mod ce urma să fie decis mai târziu.

Cei din Langley optară pentru cea de-a doua variantă.

Apoi o chemă pe Ling Sima să iasă la „vedere”. Chinezoaica se arătă la fel de afectuoasă ca de obicei şi Malko o întrebă simplu dacă putea contacta în Macao vreun membru al triadei, pentru a-l „consulta” într-o problemă urgentă. Chinezoaica înţelese foarte bine mesajul şi promise să ia imediat legătura cu Imalai Yodang, şeful Sun Yee On din Thailanda.

În aşteptarea răspunsului acestuia Malko visase la superba israeliană infiltrată în viaţa privată a nord-coreeanului. Cum putuse o femeie atât de sexy să accepte acest gen de misiune? Israelienii erau mereu foarte schimbători.

Soneria mobilului îl scoase din reveria lui. Era Ling Sima.

— Ai o întâlnire în seara asta la ora şapte la cazinoul *Golden Dragon,* îl anunţă ea. Urcă la etajul al treilea, unde se află VIP room-urile şi întreabă de domnul Fung Ho. Este reprezentantul la Macao al persoanei pe care ai cunoscut-o în Hong Kong.

Dong Baojung, căruia Malko îi adusese un câştig de cinci milioane de dolari cu prilejul traversării Chinei de către Kim Song Hun. Probabil că rămăsese cu o impresie bună despre el...

— Vorbeşte şi altă limbă în afară de chineză? se nelinişti el.

— Portugheza şi engleza. Dar mai ales nu-mi pronunţa numele. El nu are un grad atât de ridicat încât să mă cunoască. Şi gândeşte-te la mine din când în când. Încă te mai port în suflet...

*

* *

Pak Shipyon, directorul de la Zokwang Trading, era negru de furie. Tocmai primise un mesaj din partea doamnei Cheo Yat-Van cerându-i să i se pregătească un milion de yuani pe care avea să-i ridice personal a doua zi.

Era o nebunie, mai ales ştiind că CIA încerca să pătrundă în inima organizaţiei nord-coreene din Macao!

Avantajul firmei Zokwang Trading era că nimeni nici măcar nu bănuia rolul jucat de aceasta, în afara celor din *Guoambu.* Firma importase din Coreea de Nord diverse mărfuri, care tranzitau China, coletele de valută falsă trecând neobservate, rătăcite printre diversele sortimente. Colete întregi de mănuşi sosiseră în Macao, fabricate în Coreea de Nord de prizonieri sau de copii şi plecaseră cu eticheta *„Made în Macao”.*

Chiar atunci, Leoung, şeful Securităţii de Stat nord-coreene în Zokwang Trading, bătu la uşa biroului şi băgă capul.

— Tocmai a sosit cineva care vine din Gongbei.

Graniţa cu China.

Pak Shipyon coborî imediat. Angajaţii tocmai se pregăteau să descarce doi baloţi enormi înfăşuraţi în plastic negru. Cu ajutorul unui cutter, el crestase plasticul, descoperind teancurile de bancnote de o sută de dolari, aşezate „în cărămizi” de câte o mie. Erau bancnote noi, proaspăt ieşite din Imprimeria de Stat a Coreei de Nord.

„Curierul”, un membru al Biroului 39 acreditat pe lângă

Guoambu pentru a traversa Zuhai Special Economic Zone spre Macao, aştepta ca acesta să termine de numărat teancurile de valută pentru a putea pleca împreună cu chitanţa de primire. Din ace! Moment Pak Shipyon devenea responsabil de acele fonduri. Valuta nu rămânea de obicei prea mult timp în posesia lui, fiind transferată la banca Delta Asia. Acolo Cheo Yat-Van ascundea banii în nişte seifuri înainte de a-i pune în mod progresiv în circulaţie.

După incidentul cu Kim Song-Hun, fluxul stagnase şi banii se acumulaseră în subsolul de la Zokwang Trading care nu dispunea de sistemele de securitate necesare stocării tuturor milioanelor de dolari. Iar Pak Shipyon răspundea cu viaţa lui. După ce i se semnă de primire, curierul se făcu nevăzut. Directorul ceru ca banii să fie coborâţi la subsol după care se reîntoarse în biroul lui.

*

* *

Malko se urcă pe scara rulantă de la *Golden Dragon* care ducea spre sălile de joc, ajungând apoi la etajul unde îl văzuse pentru prima oară pe Kim Jong-Nam. Erau puţini oameni: acolo se puneau în joc sume prea ridicate pentru jucătorii obişnuiţi. Câţiva chinezi prost îmbrăcaţi mizau nişte sume modice în faţa unei mese de baccara. Îl aborda pe unul din paznicii care părea ceva mai deştept decât ceilalţi şi îl întrebă de domnul Fung Ho. După ce dădu câteva telefoane, o hostesă care părea la fel de fragilă ca şi porţelanul îl conduse spre restaurantul de la etajul al doilea. Acolo îi fu indicat un chinez firav, cu părul lins dat pe spate care consulta lista de preţuri. Acesta se ridică de îndată şi spuse într-o engleză puţin chinuită:

— Mă simt foarte onorat de vizita dumneavoastră la Macao. Vreţi să mă însoţiţi la o mică gustare?

Traversară amândoi un culoar pentru a se instala în spatele unei săli fastuos decorate, care era aproape goală. După ce începură să mănânce din tăiţeii chinezeşti, Fung Ho îşi puse beţişoarele pe masă şi spuse:

— Am primit un mesaj de la onorabilul Dong Baojung cerându-mi să mă port cu dumneavoastră ca şi cu tatăl

meu. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Asta însemna foarte mult.

— Am o problemă, explică Malko. Aş vrea să fie urmăriţi peste tot nişte oameni care vor sosi mâine dimineaţă din Zuhai.

Pentru moment preferă să se limiteze doar la atât. Fung Ho zâmbi scurt.

— Asta nu e foarte greu. Bineînţeles că vă pot ajuta. Trebuie doar să-mi comunicaţi nişte date.

Malko îi dădu numărul de la Volvo-ul soţilor Yat-Van şi semnalmentele cuplului, concluzionând:

— Aş dori să fiu informat despre acest filaj în timp real, dar nu mă pot deconspira. Putem ţine legătura prin intermediul celularelor?

— Sigur, confirmă chinezul. Dacă doriţi, voi pregăti imediat dispozitivul. La ce oră vreţi să înceapă urmărirea?

— La şapte dimineaţa!

— Perfect. Ne vom întâlni cu un sfert de oră mai devreme la graniţa de la Gongbei, în faţa arcului de triumf portughez. Mulţi străini vin să-l fotografieze! Nu veţi fi remarcat de nimeni.

Era vorba despre un monument care comemora bătălia eroică, din secolul XIX, dusă de un grup de soldaţi portughezi care-i goniseră pe chinezi din Macao. Aceştia din urmă nu erau ranchiunoşi…

Asemeni majorităţii chinezilor, Fung Ho mânca foarte repede.

— Trebuie să urc iute la etajul trei, explică el. Aşteptăm nişte jucători importanţi veniţi din Shanghai. Pe mâine dimineaţă.

*

* *

Chang Sontek traversă agale Avenida da Amizade şi pătrunse în holul hotelului *Mandarin.* Ea îşi strecură în geantă un pistol automat Black Star, prevăzut cu un amortizor de zgomot, pe care-l adusese cu sine din Hong Kong pentru a-l lichida pe agentul CIA Malko Linge. Pak Shipyon, directorul de la Zokwang Trading, o imploră să

acţioneze înainte de dimineaţa celei de-a doua zile, din cauza venirii lui Chec Yat-Van. Asasina avea deja în buzunar un bilet de întoarcere pentru Turbojet-ul care pleca la ora zece spre Hong Kong.

Ea cunoştea numărul camerei unde era cazată „ţinta" ei şi mai ştia de asemenea, de la oamenii lui Pak Shipyon, că acesta ieşise şi se afla la cazinoul *Golden Dragon.*

Nord-coreeana urcă până la primul etaj şi se instală într-un fotoliu de la intrarea în restaurantul chinezesc, supraveghind intrarea şi *lobby-ul.* „Ţinta" îi era cunoscută şi trebuia să fie prudentă. Dacă acesta s-ar fi îndreptat spre una dintre sălile de joc, ea avea să-l pândească pe culoar şi acolo să-l lichideze.

Dacă avea să-l vadă îndreptându-se spre vreun ascensor, ea avea să cheme liftul la primul etaj şi el se va trezi faţă în faţă cu ea. Mulţumită efectului surpriză, va avea timp să-l răpună şi să coboare imediat.

Aşteptă răbdătoare timp de douăzeci de minute până când îl observă pe cel pe care-l aştepta trecând de uşa de la intrare şi îndreptându-se spre lifturi. Era singur. Era ora nouă şi jumătate iar ea avea să aibă suficient timp pentru a putea prinde Turbojet-ul.

Chang Sontek se ridicase în picioare şi merse să apese butonul de apel al celor *două* lifturi, neştiind în care avea să urce.

*

* *

Malko apăsase deja butonul de apelare al liftului când o văzuse ieşind din expoziţia cu vânzare pe însoţitoare israeliană a lui Kim Jong-Nam strălucind într-un top argintiu, care i se mula peste sâni ca un al doilea strat de piele şi o pereche de pantaloni negri de smoching. Un coreean la fel de gras pe cât era de înalt, cu ochi aproape invizibili, o însoţea.

Privirea lui Malko se întâlni cu cea a tinerei fete, care se comportă ca şi cum nu l-ar fi văzut niciodată. Se dădu mai înapoi pentru a-i lăsa să urce iar după aceea se aşeză în spatele lor, pentru a se putea bucura de priveliştea spatelui

brunetei. O mică plăcere fugară şi gratuită.

Ascensorul se opri imediat la etajul întâi. O femeie cu o geantă mare purtată pe umăr, fusese cea care-l chemase.

Într-o fracţiune de secundă, Malko o recunoscu. Era cea care voise să-l facă să mărturisească, în Hong Kong, unde se afla Kim Song Hun şi care încercase să-l mutileze! Încă mai avea cicatricea la deget.

Privirile lor se întâlniră şi tânăra înţelese imediat că o recunoscuse. În plus, părea surprinsă să nu-l vadă singur. Probabil că din locul său de observaţie nu văzuse culoarul de jos care ducea spre expoziţia cu vânzare. Ea făcu un pas înapoi afişând un zâmbet drept scuză, ca şi cum nu ea ar fi fost cea care chemase liftul.

Prin arterele lui Malko începură să curgă valuri de adrenalină: asta nu putea fi *deloc* o simplă coincidenţă. Nord-coreenii îi descoperiseră prezenţa în Macao şi trecuseră la ofensivă. Erau la fel de brutali ca de obicei. Coborî la etajul al patrulea lăsându-i pe ceilalţi doi să meargă mai sus şi se îndreptă spre camera lui. După o uşoară ezitare formă numărul agentului de la Mossad, cerându-i să-l sune urgent. Ceea ce israelianul şi făcu după o jumătate de minut.

— Am o problemă, explică Malko. Coreenii au trimis o ucigaşă ca să mă lichideze. Am văzut-o în hotel. Am nevoie de fierătanii.

— Acum?

— Da.

Ucigaşa ar fi putut să-l pândească pe coridor şi să-l atace la ieşirea din cameră.

— O.K., zise Oren. Vă sun imediat.

Malko realiză că nu avea numărul lui Fung Ho, căruia i-ar fi putut cere acelaşi lucru. Oren îl sună zece minute mai târziu.

— Nu ieşiţi din camera dumneavoastră, zise el, vă vom aduce ceea ce vă trebuie.

Malko aşteptă cu inima la gură. Avea o senzaţie cumplită de animal vânat. Zgomotul soneriei de la uşă îl făcu să tresară. Îşi lipise ochiul de vizor şi pulsul i-o luă şi mai mult

razna la vederea „cârtiţei” israeliene care-l însoţise pe Kim Jong-Nam. Întredeschise puţin uşa fără să o privească. Ea îi întinse o geantă neagră brodată cu perle colorate. După greutate, el înţelese ceea ce conţinea. Bruneta se îndepărtă imediat pe culoar, fără să fi scos vreun cuvânt, fără să fi schiţat un zâmbet.

Era o maşinărie superbă.

El deschise geanta şi descoperi un mic revolver negru cu „două trăgace”, încărcat la maxim. Îşi spuse că atunci când îl va restitui, va avea poate ocazia să-i vorbească.

După ce îşi puse arma la brâu, se simţi puţin mai liniştit. Amintindu-şi de Napoleon îşi spuse că secretul celei mai bune apărări era atacul… Plecă aşadar în căutarea celei care fusese trimisă să-l ucidă.

După ceea ce se întâmplase la Bangkok, nu mai avea nici un fel de scrupule. Era doar un element dăunător.

Capitolul IV.

Instalată la *Bellavista,* cafeneaua de la *Mandarin,* Chang Sontek era în dilemă. Pak Shipyon îi ordonase să-l elimine pe agentul CIA înainte de revenirea în Macao a soţilor Yat-Van prevăzută pentru mâine dimineaţă. Era deja ora douăzeci şi unu şi patruzeci şi cinci iar în douăzeci de minute trebuia să ajungă la Ferry Terminal. Cu siguranţă, putea să ia un alt vapor care pleca mai târziu, dar de acum înainte „ţinta" sa avea să se păzească. Ar fi fost înţelept să fi lăsat să treacă ceva timp.

Din păcate, ordinul era altul...

Iar, în Coreea de Nord, cei care nu îndeplineau ordinele, nu mai aveau mult de trăit... Ea îl chemă pe chelner şi îşi achită cafeaua cu o bancnotă de zece patacas. Decizia ei fusese luată. Va suna pur şi simplu la uşa „ţintei" sale şi îl va ataca de îndată ce-i va deschide. După aceea va porni imediat spre Ferry Terminal.

În toaletă, ea băgă un glonţ pe ţeava Black Star-ului său „Made în China", după care se îndreptă spre ascensor.

*

* *

Malko se strecură afară din camera sa şi se îndreptă spre scara rulantă. Se hotărî să o găsească pe ucigaşa nord-coreeană şi să o urmărească. La ora aceea *Mandarin-ul* era gol, cu excepţia sălilor de joc. El le cercetă repede fără să dea de ea. Tocmai coborî pe scara rulantă la etajul întâi când o observă traversând *lobby-ul,* îndreptându-se spre ieşire.

Înţelese că femeia se făcuse nevăzută pentru a putea ieşi. O văzu apoi, puţin mai departe, aşezată pe mijlocul trotuarului, încercând să găsească un taxi. Nezărind nici unul, ea porni pe jos spre nord iar el decise să o urmărească.

*

* *

Chang Sontek observă că era urmărită, după ce se uită de mai multe ori în urma sa.

Erau foarte puţini pietoni şi, în plus, ploua… Ea se resemnase în faţa plecării spre Hong Kong, după ce înainte bătuse la uşa „ţintei” sale fără să obţină nici un răspuns. Să dea nas în nas cu acesta ar fi fost o mare prostie. Iar acum cel pe care-l pândise toată seara era poate pe urmele ei!

Ea nu mai ezită şi se întoarse brusc înapoi, îndreptându-se spre *Mandarin,* dar bărbatul continua să se îndrepte înspre ea. Omul se opri brusc, ca şi cum ar fi aşteptat-o pe ea să se apropie.

Chang Sontek se strădui să nu-şi încetinească pasul, pretinzând că nu-l văzuse. Pistolul ei era în geanta atârnată pe umăr, cu un glonţ pe ţeava. După câteva momente, ajunse în faţa lui şi se oprise.

— Ne-am mai întâlnit o dată în Hong Kong, afirmă agentul CIA pe un ton calm. E ciudat să vă găsesc aici. Pe mine mă căutaţi?

Neuronii nord-coreenei o luară razna. Să fi fost el înarmat? Era obligată să mizeze totul pe o carte. Oricum, nimic nu putea fi mai rău decât să se întoarcă cu un eşec în faţa şefilor săi. Fără să-i răspundă, ea îşi vârî mâna în geantă. Când degetele ei se strânseră în jurul Black Star-ului, o undă violentă de adrenalină îi ridică moralul. Cu siguranţă că nu era înarmat.

*

* *

Malko ridică din mers cocoşul de la „două trăgace”, după care îl puse din nou la brâu. Era o măsură de precauţie. Nici nu-şi imaginase că ucigaşa se va întoarce înapoi. Văzând-o apropiindu-se de el înţelese că aceasta decisese să-l elimine. Întins asemeni unei corzi de vioară, aşteptă ca pistolul să ajungă la jumătatea genţii după care-şi scoase micul revolver de la brâu. Cu braţul întins, el apăsă pe trăgaci, cu o fracţiune de secundă înainte ca ţeava lungă a dispozitivului de amortizare a zgomotului să fie îndreptată spre el.

Zgomotul detonării fusese atenuat de vânt. Femeia se dădu puţin înapoi, izbită în piept. Se clătină, mâna sa înarmată ieşi din geantă ca şi cum şi-ar fi schimbat părerea, după care căzu pe o parte, fără să fi scos vreun ţipăt.

Malko se uită în jurul lui. În dreapta era şantierul noului cazinou şi, în faţă, un parc. O maşină trecu fără să fi încetinit.

Nord-coreeana nu mai mişca. El se aplecă şi scotoci repede prin geanta ei, găsind o agendă şi un paşaport pe care le luă cu sine. După aceea se întoarse cu spatele, îndreptându-se spre *Mandarin.* Chiar înainte de a intra, privi înapoi: nord-coreeana rămase acolo unde căzuse. Părea invizibilă din cauza depărtării.

Urcă direct în camera lui şi îl sună pe Oren care, de data asta, răspunse imediat.

— Am primit cadoul de la dumneavoastră, zise el, nu vreau să-l păstrez. Mă debarasez de el sau îl vreţi înapoi?

— Îl vreau înapoi, răspunse israelianul fără nici o ezitare.

— Când şi cum?

— Sunteţi în camera dumneavoastră?

— Da.

— Va veni cineva să-l ia.

Acesta închisese imediat.

Malko puse revolverul cu ţeava caldă încă în gentuţa de seară şi aşteptă. Când auzi bătăi în uşă deschise de îndată. Bruneta superbă îşi înlocuise ţinuta de seară cu un trening de jogging bleu, iar părul şi-l prinsese într-o coadă de cal. Malko îi întinse geanta.

— Aţi uitat-o! spuse el zâmbind.

Ea o luă. Fără să schiţeze vreun zâmbet.

— *Thank you!*

Timp de o fracţiune de secundă, privirile li se întâlniră, după care ea se îndepărtă pe culoar asemeni unei fantasme. El o urmări maşinal. Femeia se opri în faţa unei camere şi intră, zăvorând uşa. Malko trecu prin faţa uşii ei era camera 432.

Lui Malko îi veni greu să accepte faptul că tocmai o ucisese pe cea care fusese trimisă să-l ucidă. Totul era

aproape la fel de ireal ca un joc video. Dar, încet, încet, imaginea corpului întins pe trotuar începu să-i invadeze mintea. Avea neapărat nevoie de ceva care să-i distragă atenţia.

Se îndreptă spre VIP *rooms* şi se aşeză la o masă de black-jack alături de o jumătate de duzină de chinezi. Voia să-şi golească mintea. Când întoarse cărţile, nu intui ceea ce avea să se întâmple. Nu-i plăcea să omoare.

De trei ori, trase câte un as şi o damă, după care-şi strânse miza. Când se retrase de la masă, observă că avea un câştig de zece mii de dolari din Hong Kong[14]. La plecare, o foarte frumoasă metisă, jumătate chinezoaică, jumătate portugheză, dar sută la sută curvă, îi zâmbi.

El îi întoarse zâmbetul şi de îndată, ea îl urmă. Mai întâi pe scara rulantă, apoi în lift. Şi în cele din urmă până în camera lui. Pentru a evita negocierile sordide, îi întinse teancul de bani pe care tocmai îi câştigase.

— *You give me head*[15]*.*

Ea acceptă, plină de bucurie în faţa acelei oferte neaşteptate. Malko se dezbrăcă, îşi turnă un pahar de vodcă din bar şi se aşeză pe un fotoliu. Fata îngenunchea în faţa lui şi începu să-l sugă din toată inima ei de curvă.

Mai târziu, Malko se goli în gura ei, zicându-şi că era minunat să trăieşti.

*

* *

Malko rămase nemişcat în faţa arcului de triumf înălţat în amintirea vitejiei soldaţilor portughezi deasupra căruia flutura de acum înainte drapelul roşu chinezesc. Dedesubtul drapelului, pe fronton fusese inscripţionate în chineză şi în portugheză: „Posto fronteirico das portas de Cerco”.

O mare de oameni se îmbulzea în faţa uşii cu inscripţia „Chegada[16]”. Familiile şi prietenii îi aşteptau pe oamenii care veneau din cealaltă parte a graniţei. Cineva îl trase de

[14] Aproximativ opt sute de dolari americani.

[15] Vreau să mi-o sugi.

[16] Sosire.

braţ: era Fung Ho, care-i întinse un telefon mobil.

— Vom comunica prin intermediul lor. Oamenii mei sunt pe poziţii. V-am pregătit o maşină. Haideţi.

Malko îl urmă. Merseră de-a lungul unor metereze orizontale acoperite cu gazon lângă care nou-veniţii făceau coadă pentru un taxi. O Toyota neagră cu acoperiş alb era oprită lângă staţia de taxi, cu un chinez la volan.

Câteva maşini începură să sosească din China, trecând prin stânga lor.

— Instalaţi-vă, zise Fung Ho, vă voi suna când vor sosi.

*

* *

De la ora şapte dimineaţa Pak Shipyon, directorul de la Zokwang Trading, încercă să ia legătura cu Chang Sontek. Aceasta nu se mai găsea în hotel. Plecase seara trecută în jurul orei opt, după ce achitase nota de plată, iar la telefonul mobil nu răspundea deloc.

Tresări dintr-o dată. Era ora când se difuzau ştirile televizate. O prezentatoare anunţa pe un ton impersonal că poliţia găsise pe Avenida da Amizade cadavrul unei femei împuşcate. Asupra victimei se găsise un pistol automat Black Star, aparţinând armatei chineze, dotat cu un amortizor de zgomot.

Nu se spunea nimic despre identitatea ei, dar Pak Shipyon avea o certitudine. Era o nenorocire. În faţa noii întorsături pe care o luaseră lucrurile, trebuia să împiedice cu orice preţ venirea lui Cheo Yat-Van la Macao.

Dacă asasina din Phenian era moartă, însemna că aceasta fusese răpusă de cel pe care trebuia să îl elimine.

Ieşi în grabă din imobilul unde locuia, după ce încercase în zadar să cheme un taxi prin telefon. Din economie, Zokwang Trading nu avea nici o maşină. Totul era în pericol.

*

* *

— Tocmai au trecut, anunţă Fung Ho prin intermediul celularului. O să-i urmărim. Daţi-mi-l pe şofer.

Malko îi întinse chinezului de la volan telefonul şi maşina porni, trecând pe lângă nişte imobile păduchioase cu

faţadele pline de panourile publicitare ale cazinourilor care se ridicau în faţa postului de frontieră. Balcoanele lor erau împrejmuite cu grilaje, asemeni unor cuşti. Era o măsură de precauţie care împiedica intrarea gwais-ilor[17]!

Mobilul sună din nou după douăzeci de minute.

— Tocmai s-au oprit pe Avenida Sidado-Pais, în faţa sediului firmei Zokwang Trading. Este o societate de import-export, îl informă Fung Ho. Bărbatul a rămas în maşină dar ea a intrat înăuntru. Ce facem acum?

— Nu-i scăpaţi din ochi! spuse Malko. Notaţi adresa unde a coborât.

*

* *

Nepăsătoare, Cheo Yat-Van înfruntase ploaia de reproşuri adresate de Pak Shipyon. Patronul de la Zokwang Trading. Acesta fu atât de furios încât nici măcar nu-i oferi un ceai.

— Tovarăşul general Kim Sol-Su ţi-a interzis să revii în Macao până la trecerea pericolului! urlă acesta. E o nebunie să vii aici!

Era şi mai furios din cauza faptului că Cheo Yat-Van ceru să i se pună la dispoziţie un milion de yuani din rezervele lichide ale firmei. Fu nevoit să trimită pe cineva care să schimbe nişte dolari falşi. Directoarea financiară de la banca Delta Asia considera că era prea periculos să se ducă personal la bancă. După ce trecură frontiera ea se îndreptă spre firma din Avenida Sidado-Pais şi nu avea să se oprească apoi decât la *Mandarin* pentru a-i duce banii lui Kim Jong-Nam.

— Am un mare respect pentru tovarăşul Kim Sol-Su, replică ea, dar eu sunt de *asemenea* subordonată Biroului 35 care mi-a ordonat să îndeplinesc cererea fiului Preaiubitului Conducător.

Pak Shipyon nu-i răspunse: ştia că asemenea cerinţe nu puteau fi refuzate, iar nerezolvarea lor se pedepsea cu închisoarea într-un lagăr de muncă. Kim Jong-Nam era poate un personaj străin de viaţa politică, dar rămăsese totuşi fiul cel mare al dictatorului din Coreea de Nord.

[17] Spirite rele.

— Rămâi cât mai puţin timp, recomandă el. Americanii supraveghează banca şi au braţe foarte lungi. Eşti sigură că nu te-au urmărit?

Ea nu răspunse.

Pentru a nu-şi pierde minţile complet, Pak Shipyon nu voi să-i mai vorbească despre ceea ce se întâmplase cu ucigaşa din Phenian.

*

* *

— Ea a ieşit cu o servietă în mână şi au plecat, anunţă Fung Ho.

Aşa cum îi spusese israelianul, Cheo Yat-Van se ducea să-i ducă lui Kim Jong-Nam un milion de yuani. Ceea ce îi dădu lui Malko o idee.

— Se duc la *Mandarin,* răspunse el. Puteţi să le furaţi servieta înainte să intre? Ea conţine un milion de yuani. Sunt ai dumneavoastră.

În faţa tăcerii prelungite a chinezului, Malko ghici repulsia acestuia de a recurge la o acţiune violentă. Se grăbi apoi să adauge:

— Nu vreau violenţă. Doar un furt în rapid. Dacă se poate, bineînţeles.

— Să văd, încheie Fung Ho.

Categoric, acesta nu înţelegea motivul pentru care Malko îi ceruse acest lucru. Malko îşi spuse că privându-l pe Kim Jong-Nam de banii săi de buzunar, acest lucru avea să semene şi mai mult haos în tabăra nord-coreenilor. Prea mult timp, pe parcursul călătoriei lui Kim Song-Hun, fusese în defensivă. Nu-i displăcuse deloc ideea de a face cărţile după bunul său plac. Gândindu-se la soarta trădătorului, nu avea deloc chef să-i menajeze pe nord-coreeni.

*

* *

Sun Yat-Van oprise Volvo-ul în faţa hotelului *Mandarin* iar soţia lui Cheo îi spuse de îndată:

— Aşteaptă-mă aici, nu are rost să intri în parcare. Deschise portiera din stânga, lăsându-l pe el la volan şi coborâse, cu servieta care conţinea cei o mie de yuani în

mână. În momentul în care picioarele ei atinseră pământul, un tânăr chinez apăruse de nicăieri şi îi smulsese servieta, luând-o la fugă spre Fischerman's Warf.

Mirată, chinezoaica scoase un urlet de furie. Hoţul era deja departe. Ea rămase stupefiată în faţa îndrăznelii acestuia. Era o nenorocire! Femeia se uită la ceas: mai erau cinci minute până la prânz. Din păcate, va mai întârzia, dar nu se putea duce cu mâinile goale în faţa lui Kim Jong-Nam.

Urcându-se din nou în Volvo, îi zise soţului său, care asistase zăpăcit şi neputincios, la toată scena:

— Ne întoarcem înapoi. Trebuie să facem rost de bani. Porniră imediat. Acest atac era ciudat. Ca şi cum acel chinez ar fi intuit că servieta aceea conţinea mulţi bani. Cum putea el să apară chiar în clipa în care ea cobora? Femeia îl sună pe Pak Shipyon pentru a-l preveni. Acesta avea să fie furios.

*

* *

— Aveaţi dreptate, spuse Fung Ho, în servieta aceea erau un milion de yuani.

— Vă aparţin, se grăbi să repete Malko. Ce fac acum?

— Se îndreaptă spre Avenida Sidado-Pais.

Malko zâmbi în sinea lui: se duseseră să facă rost de bani.

— Foarte bine, zise el. Continuaţi să-i urmăriţi. Trebuie să vorbim. Ne putem întâlni?

— Sigur. Daţi-mi-l pe şoferul dumneavoastră.

Zece minute mai târziu, acesta opri în faţă la *Grand Emperor Casino. Culmea* kitsch-ului! Intrarea era flancată de două trăsuri, păzite de doi soldaţi călare. Interiorul era şi mai frumos. În jurul unui Buddha uriaş, podeaua era pavată cu aur! Optzeci de lingouri de un kilogram fuseseră aşezate în nişte incluziuni transparente.

Fung Ho ieşi din mulţime.

— Oamenii mei îi urmăresc, anunţă el; putem lua micul dejun. Sunteţi mulţumit?

— Foarte! afirmă Malko. Dar aş vrea să vă fac o propunere.

Chinezul zâmbi scurt şi neliniştit, în timp ce aşteptau

liftul.

— E o propunere care vă poate face să câştigaţi mult mai mult decât un milion de yuani, preciză Malko. Cred că organizaţia ar fi foarte mândră de dumneavoastră.

Chinezul nu spuse nimic, dar Malko ştia că pentru a creşte în ierarhia Sun Yee On, trebuia să faci bani pentru organizaţie. „Aducătorul" putea păstra zece la sută din sumă.

*

* *

Pak Shipyon era foarte neliniştit. Catastrofele se ţinuseră lanţ. Mai întâi fusese moartea lui Chang Sontek, urmată de imposibilitatea de a-i opri pe soţii Yat-Van, iar acum erau victimele acestui furt ciudat.

Momentan trebuia să rezolve problema cea mai presantă: să-i ducă banii fiului Preaiubitului Conducător, care era în stare să facă mare scandal dacă nu-i primea.

— Aşteptaţi-mă aici, spuse el. Nu-mi place deloc ceea ce s-a întâmplat. Mă voi duce personal la *Mandarin.*

Cheo Yat-Van nu protestă deloc. Ea şi soţul ei nu erau decât simpli executanţi. Deşi acţionaseră la un nivel înalt nu erau coreeni. Nu aveau deci de unde bănui ceea ce se întâmplase.

Pak Shipyon nu avea atât de mulţi yuani la un loc. Urcă de la subsol cu o nouă servietă plină cu teancuri de dolari. Erau exact două sute de mii de dolari. Suficienţi pentru a-l împăca pe fiul Preaiubitului Conducător.

Îi ceru lui Leoung să-l însoţească şi se îndreptară spre Volvo după ce luară cheile. Îşi puse servieta între picioare şi îi ceru lui Leoung să fie cu ochii în patru. Era prea multă circulaţie pentru a-şi da seama dacă erau urmăriţi.

Ajungând în faţa *Mandarin-ului,* parcă şi înainte să iasă din maşină cercetă foarte atent împrejurimile. Escortat de Leoung se îndreptă spre *lobby.* Avură noroc.

Un om cu înfăţişare de luptător, părul ras, costum negru şi un cercel în ureche, cumpăra nişte ziare. Era unul din oamenii din garda de corp ai lui Kim Jong-Nam. Pak Shipyon se duse spre acesta şi îl abordă în coreeană.

— Tovarăşe, trebuie să-i înmânez ceva foarte important tovarăşului Kim Jong-Nam.

Celălalt îl privi neîncrezător.

— Cine eşti tu?

Putea fi un sud-coreean care să-l atragă pe Kim Jong-Nam într-o cursă. Pak Shipyon preciză:

— Aşteptai o femeie, pe Cheo Yat-Van. Ea a avut un accident de circulaţie, eu îi ţin locul.

Gorila spuse câteva cuvinte într-un microfon, primi apoi un răspuns şi îi spuse lui Pak Shipyon:

— Trebuie să te însoţesc până sus.

În ascensor, îl percheziţiona şi îi ceru să deschidă servieta. Priveliştea teancului de dolari îl linişti. Ajunşi la ultimul etaj acesta sună la uşa apartamentului ocupat de Kim Jong-Nam. O altă gardă de corp deschise şi îi conduse în salonul unde Kim Jong-Nam citea. Acesta îl interogă pe „curierul” care se înclina în faţa lui.

— Unde este Cheo Yat-Van?

— Dânsa a avut un accident de circulaţie, tovarăşe, răspunse Pak Shipyon. Eu îi ţin locul.

— Cine eşti tu? Cu ce te ocupi în Macao?

— Lucrez pentru Preaiubitului nostru Conducător, explică Pak Shipyon. Mă ocup cu importul de mărfuri din frumoasa noastră ţară.

Acesta sublinie cuvântul mărfuri… Kim Jong-Nam deschise servieta iar vederea dolarilor îl îndulci considerabil. Tânărul moştenitor nu mai insistă cu întrebările. După ce renunţase la toate activităţile politice, tot ceea ce-şi mai dorea, era să aibă mereu suficienţi bani pentru a-şi satisface capriciile.

— Data viitoare, să nu mai întârzii, spuse el cu o voce ceva mai domoală.

Pak Shipyon se înclină respectuos în faţa lui.

— Vă jur, tovarăşe.

Coborî repede. Trebuia să ia măsuri urgente, ultimele evenimente nu prevesteau nimic bun. Cei din Phenian trebuiau să afle ce se întâmplase, căci situaţia asta îl depăşea.

*

* *

Fung Ho îşi mânca cu poftă somonul crud. Bufetul era foarte variat. Trebuia să răspundă cerinţelor jucătorilor. Propunerea lui Malko îi interesa în mod vizibil.

— Trebuie să-i comunic această ofertă şefului meu, spuse el. Nu pot lua de unul singur o asemenea iniţiativă.

— Sunt mulţi bani în joc, insistă Malko. Acest milion de yuani nu este decât o mică parte din ceea ce aţi putea câştiga.

Ajunse la concluzia că firma Zokwang Trading era intermediarul între Coreea de Nord şi banca Delta Asia. Iar dolarii falşi trebuiau să treacă pe acolo.

Chinezul îi aruncă o privire piezişă, intrigată.

— De ce vreţi ca eu să pun mâna pe aceşti bani, iar dumneavoastră nu urmăriţi nici un beneficiu.

Categoric, problema asta îl depăşea.

Însă Malko nu-l putu lămuri că scopul prezenţei sale la Macao nu era să le fure nord-coreenilor banii falsificaţi, ci să le distrugă infrastructura financiară clandestină. Pentru asta trebuia să-i sperie mai întâi pe cei de la Zokwang Trading furându-le banii. După aceea trebuia să se ocupe de cuplul chinez care se afla în vârful piramidei. Coreenii nu ar fi vorbit niciodată. Dar chinezii o vor face, dacă erau suficient de speriaţi.

Şi pentru a reuşi, avea o mică idee.

Capitolul V.

Pak Shipyon trecu frontiera între *Zuhai Special Economic Zone* şi Macao pe la ora trei. Se simţea ceva mai liniştit. Trimise nişte mesaje la Phenian prin intermediul unei linii securizate instalată într-un karaoke, *Happy House,* care aparţinea firmei Zokwang Trading.

Cei din Phenian nu îşi puteau explica cum de Chang Sontek – „trimisa" lor – fusese învinsă şi promiseră că vor trimite din Hong Kong membrii de la Securitatea de Stat nord-coreeană, care să-l ajute pe Pak Shipyon, care mai avea de rezolvat încă o problemă recent apărută. Banca Delta Asia trebuia să efectueze nişte viramente urgente în contul furnizorilor Coreei de Nord. Dar acestea trebuiau semnate de directoarea financiară, doamna Cheo Yat-Van, care se afla încă, împreună cu soţul ei, în clădirile de la Zokwang Trading. După rezolvarea acestei probleme nici ea, nici soţul ei nu se mai puteau întoarce în Zuhai.

Când Pak Shipyon se reîntoarse în micul imobil de pe Avenida Sidonio-Pais, găsi cuplul chinez măcinat de angoase:

— Ne-aţi adus maşina? Putem pleca dincolo? întrebă Cheo Yat-Van. Mi-e teamă aici. Se întâmplă ceva ciudat.

De la începutul colaborării lor cu nord-coreenii, aceasta era prima dată când se ivise o problemă. Totuşi, cei de la KCIA[18] ascultaseră multe conversaţii şi provocaseră deja arestarea mai multor diplomaţi nord-coreeni…

— Nu încă, spuse Pak Shipyon temperându-i. Înainte, trebuie să faceţi anumite operaţiuni urgente. Iată lista.

Directoarea financiară aruncă o privire asupra documentului şi ridică din sprâncene.

— E imposibil! spuse ea.

— De ce? întrebă sec nord-coreeanul.

— Aceste conturi de debit nu sunt alimentate.

[18] CIA sud-coreean.

Pak Shipyon îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Conform documentelor mele, sunt destui bani. Am aici lista transferurilor. Ce aţi făcut cu banii?

Chinezoaica părea că se sufocă de furie.

— Dar nu au fost încă vărsaţi toţi banii în conturi. O parte din ei se află în seifurile mele de la bancă iar altă parte sunt la mine acasă. Banii trebuie să fie vărsaţi progresiv în conturi, în formă lichidă, cum facem de obicei.

— Cât timp ar dura acest lucru?

— Ce puţin o săptămână, pentru a nu atrage atenţia.

— Trebuie să o faceţi acum, ordonă nord-coreeanul.

Chec Yat-Van se enervă:

— Este prea periculos. Trebuie să mai aşteptăm puţin.

— Imposibil! spuse tranşant directorul de la Zokwang Trading. Este un ordin venit de la Phenian. Trebuie să începeţi chiar astăzi transferul lichidităţilor pe care vi le-am încredinţat. Altfel voi fi obligat să-i anunţ pe cei din Phenian că refuzaţi să înapoiaţi aceşti bani care nu vă aparţin…

— Bine, o voi face, bodogăni chinezoaica, neţinând neapărat să fie ciuruită sau lovită de pumnale. Dar ne cereţi să ne asumăm un risc foarte mare în fata autorităţilor bancare din Macao. În plus, mă tem după ceea ce s-a întâmplat în dimineaţa asta.

— Vă voi asigura protecţie, promise Pak Shipyon.

— Mai întâi trebuie să merg la bancă, concluziona Cheo Yat-Van. Voi începe golindu-mi seiful de acolo.

— Cât aveţi?

— În jur de unsprezece milioane de dolari. Aceştia vor acoperi toate viramentele pe care mi le-aţi cerut…

— După aceea îi veţi aduce şi pe ceilalţi. Trebuie să începeţi imediat.

Când urcă în maşina împreună cu soţul ei, directoarea financiară de la Delta Asia era îngrozită: o săptămână mai devreme, Pak Shipyon o sfătuise să se pună la adăpost de cealaltă parte a frontierei şi să îngheţe toate operaţiunile curente, pentru că americanii „ţintiseră” Delta Asia! Azi, acelaşi om îi ordona să facă nişte transferuri enorme cu bani lichizi care aveau să lase urme cu siguranţă! La cea

mai mică bănuială ea ar fi fost descoperită. Iar cei doi nord-coreeni, muţi ca peştii, din spatele Volvo-ului, aşteptau să rezolve problema.

În timp ce se îndreptau spre Delta Asia, ea se întrebase dacă n-ar fi fost mai bine să ia avionul spre Taiwan şi să ceară azil politic acolo! Nord-coreenii erau atât de înapoiaţi, necunoscând lumea exterioară, încât îşi asumau nişte riscuri prosteşti.

Numai că aceştia puteau foarte bine, în ultimul moment, să etaleze un paşaport diplomatic nord-coreean.

Dar nu şi doamna Cheo Yat-Van care era chinezoaică…

*

* *

— Vă aştept la *Golden Dragon,* îl informă prin intermediul celularului Fung Ho. În acelaşi loc.

Era ora nouă seara şi Malko se duse să cineze singur la *Fresco,* cel mai bun restaurant al *Mandarin-ului.* Îşi propuse să facă mai apoi un tur al VIP *rooms* cu scopul de a vedea dacă Kim Jong-Nam era acolo. Prezenţa lui ar fi însemnat că nord-coreenii îi trimiseseră alţi bani în locul celor sustraşi de la „curier”.

Se hotărî să meargă pe jos până la *Golden Dragon,* după ce aşteptă timp de zece minute un taxi. Nu mai. Era înarmat, dar credea că nord-coreenii erau în defensivă. Începu iarăşi să burniţeze. Macao avea cu adevărat un climat putred, mereu invadat de ceaţă, cu zeci de furtuni în estuarul râului Perlelor. Deseori nici nu puteau fi văzute cele trei poduri imense, ce se ondulau ca nişte dragoni în bătaia vântului, legând Macao de insule Taipa şi Coloane.

Slăbănogul de Fung Ho îl întâmpină, sus, la coborârea de pe scara rulantă şi îl conduse imediat într-un mic salon-restaurant. Acolo li se aduseră tot soiul de preparate, de la tăiţei sote la friptură de răţoi şi nelipsitele aripi de rechin. Malko era încordat. De răspunsul chinezului depindea soarta misiunii sale.

Singur, ar fi fost obligat să renunţe, neputându-se bizui nici pe israelieni şi nici pe americanii din Hong Kong.

Fung Ho îşi înfulecă tăiţeii şi, scoţând un fluierat ascuţit,

relaxat, spuse cu o voce scăzută:

— Stimatul domn Dong Baojung vă doreşte o mie de ani de fericire şi speră să fie străpuns de milioane de pumnale dacă vă îndoiţi de faptul că vă este cel mai bun prieten.

Era o frază ce trebuia decodificată.

— Este de acord cu operaţiunea? îl întrebă Malko.

Cu gura aproape plină, lui Fung Ho îi trebuiră câteva minute înainte să poată răspunde.

— A lăsat luarea acestei decizii la aprecierea mea.

Era ca şi cum ar fi escaladat un zid alunecos cu o pereche de pantofi uzaţi. Chinezul slăbănog începu din nou să înfulece. Malko îl lăsă să-şi termine tăiţeii, după care îl întrebă:

— Care este decizia dumneavoastră?

— Cred că am putea duce la bun sfârşit această operaţiune, concluzionă Fung Ho, cu câteva condiţii.

— Care?

— Pentru început nimeni nu trebuie să ştie că noi suntem amestecaţi…

— Asta mi se pare evident, aprobă Malko. Şi apoi?

— Fondurile vor fi imediat transferate de cealaltă parte a frontierei.

— Nu văd nici un inconvenient.

Chinezul ridică delicat o bucată de friptură de răţoi între două beţişoare.

— Ştiu că este un lucru foarte delicat, recunoscu el, dar avem nevoie de o hârtie semnată de dumneavoastră prin care să precizaţi că nu aveţi nici un fel de pretenţie asupra acelor bani.

Lui Malko îi veni să-l îmbrăţişeze: astfel birocraţii din CIA nu aveau să-l acuze că-şi restaurase castelul cu banii furaţi de la nord-coreeni de o triadă chineză…

— Sunt gata să semnez cu propriul meu sânge! afirmă el, adoptând tonul liric frecvent utilizat de chinezi.

Fung Ho respinse îngrozit această posibilitate, bolborosind, jenat, că aceea era o cerere a celor mai înalte autorităţi ale Sun Yee On, care nu avuseseră ocazia să-l cunoască pe onorabilul Malko Linge. Se scuză de zece mii

de ori şi ceru plin de smerenie să fie iertat.

În sfârşit, lucrurile începeau să se pună în mişcare. Malko îşi ascunse bucuria. Această lovitură, dacă decurgea bine, avea să declanşeze un adevărat cataclism în tabăra nord-coreeană.

— Trebuie să mai adaug ceva, zise el.

Ajunsese la partea pe care o ţinuse cu bună ştiinţă sub tăcere:

— Există o posibilitate ca banii pe care-i veţi găsi la Zokwang Trading să fie de fapt sute de bancnote de dolari falşi.

Puţin crispat, aştepta răspunsul reprezentantului de la Sun Yee On. Fung Ho îşi duse jenat mâna la gură pentru a-şi ascunde un râs nervos.

— Aceasta nu are *nici o* importanţă, afirmă el pe un ton sacadat. Aproape toţi dolarii care circulă prin Macao sunt falsuri fabricate în Coreea de Nord. Totuşi jucătorii care vin aici din cele patru părţi ale Chinei, îi iau cu ei fără probleme. Ei habar n-au cum să-i deosebească! Aceştia îşi schimbă toţi yuanii în bani americani. Sunt acceptaţi chiar şi în Japonia…

Dacă chinezul ar fi cunoscut expresia „secretul lui Polichinelle[19]”, ar fi folosit-o cu siguranţă.

Malko simţea că plutea pe un nor purpuriu. Reveni la realitate, pentru a pune la cale detaliile.

— Cum veţi proceda?

Chinezul redeveni imediat serios.

— Ai noştri, cei care păzesc imobilul din Avenida Sidonio-Pais, au remarcat că sunt mereu oameni înăuntru. Pe de altă parte, CG-ul celor de la poliţia rutieră se află chiar în faţa lor.

Avea să le fie destul de greu şi Malko se întrebă dacă nu cumva aveau să dea greş.

Fung Ho îl calmă imediat.

— Am găsit o soluţie: ne vom deghiza în poliţişti! Explică acesta. Ocupanţii imobilului ne vor deschide imediat iar poliţiştii din faţă nu vor interveni.

[19] Un secret cunoscut de toată lumea.

— În mijlocul nopţii, asta riscă să pară suspect…

Auzi un alt hohot de râs.

— Vom acţiona în zorii zilei, aşa cum face poliţia în cazul percheziţiilor. Ne-am procurat deja uniformele. În Hong Kong este un studio de cinema de unde se pot închiria. Au sosit în seara asta. Am luat cinci, cred că vor fi de ajuns.

— Şi maşina?

— Am „închiriat” una de pe cealaltă parte a frontierei. Poliţiştii de acolo sunt foarte prost plătiţi. A trebuit doar să-i schimbăm numerele de înmatriculare.

Era un adevărat hold-up[20]! Malko se simţi mândru de asociaţii lui.

Îi explică apoi chinezului ceea ce dorea dacă, aşa cum spera el, erau mulţi bani la Zokwang Trading.

— Vă voi telefona mâine dimineaţă, încheie Fung Ho. Vă voi spune ce am găsit acolo.

Malko se simţea împovărat. Toată operaţiunea se baza pe ipoteza că Zokwang Trading era un fel de seif al băncii Delta Asia. Dacă se înşela, oamenii de la Sun Yee On aveau să fie furioşi.

Reveni la *Mandarin* şi urcă direct la Kam-Wui VIP *room.* În momentul în care intră, auzi urletele de bucurie ale unui jucător. Kim Jong-Nam tocmai întorsese un patru şi un cinci învingând banca!

Malko se apropie şi îl văzu luând de pe masă şase mii de dolari din Hong Kong. Fusese „sponsorizat”, ceea ce se anunţa de bun augur pentru planul agentului CIA.

Israeliana stătea în picioare în spatele nord-coreeanului, etalând de data asta o rochie albastră, chinezească, care se mula provocator peste fesele ei. Malko se făcuse nevăzut.

Nu-i mai rămânea decât să aştepte răsăritul.

*

* *

La primele ore ale dimineţii Avenida Sidonio-Pais părea complet părăsită. Buticurile se deschideau mai târziu, chiar şi comisariatul era închis, începându-şi programul abia la ora opt. Astfel că la ora şase şi zece, nimeni nu observă

[20] Jaf.

furgonul poliţiei care se opri în faţa numărului 65, unde era o mică clădire cu două etaje. La parter era un garaj care permitea accesul vehiculelor. Cinci bărbaţi în uniforma albastră a poliţiei din Macao coborâră din maşină şi unul dintre ei bătu în uşă.

Uşa se întredeschise de îndată şi în faţa lor apăru capul adormit al unui bărbat în maieu.

Schimbară câteva cuvinte, acesta încercând să închidă uşa, dar poliţiştii îl îndepărtară după ce dădură buzna înăuntru, unul dintre ei rămânând la volanul furgonului.

Câteva clipe mai târziu, uşa garajului se deschise, permiţând vehiculului poliţiei să intre. Uşa garajului se închise imediat.

Ploua şi puţinii trecători se îndreptau spre piaţa din apropiere. Astfel încât ţipetele care veniră dinspre imobil nu fuseră auzite de nimeni.

Furios, Pak Shipyon, cu mâinile imobilizate la spate, se agita plin de deznădejde. Unul dintre „poliţiştii” chinezi îl ţintuise la pământ.

El dormea la primul etaj când se auzi soneria şi unul dintre oamenii lui se duse să deschidă, după care dădu repede fuga pentru a-l deştepta:

— A venit poliţia! Vor să percheziţioneze locul! Au intrat cu forţa.

Stupefiat, nord-coreeanului îi trebui ceva timp ca să reacţioneze: fiind în relaţii optime cu cei din *Guoambu,* el se crezuse la adăpost de orice griji. Se temuse de o descindere *oficială* a americanilor şi coborî repede, după ce se îmbrăcă. Unul dintre poliţişti i se adresă pe un ton politicos.

Explicându-i că primise ordin de la CG-ul său să percheziţioneze imobilul în căutare de droguri, în urma depunerii unei plângeri.

La auzul cuvântului „droguri” Pak Shipyon se mai calmă.

— Aici nu sunt nici un fel de droguri, jură el, dar puteţi verifica. Aveţi mandat de percheziţie?

— Soseşte! afirmă poliţistul.

În acel moment, Pak Shipyon înţelese că avea de-a face

cu nişte falşi poliţişti. Totuşi, aceştia erau înarmaţi iar el nu avea cum să se apere. Încercă o cacealma.

— Prea bine, voi suna la CG-ul dumneavoastră şi îmi voi chema avocatul.

Nu mai apucă să ajungă la telefon, fiind imobilizat de unul dintre poliţişti. Un altul îi puse cătuşele. Se calmă după câteva lovituri de baston. Căzu la pământ cu capul plin de sânge, după ce se zbătuse încercând să se îndrepte spre scară. Continuă să tipe ca un prost.

Unul dintre poliţişti îi puse un laţ în jurul gâtului.

— Dacă nu taci, zise acesta calm, te omorâm. Stai liniştit.

Pak Shipyon înţelese că vorbea serios şi tăcu. Poliţiştii cotrobăiră peste tot, vizibil dezamăgiţi, negăsind decât nişte acte.

Apoi unul dintre ei îndepărtă covorul albastru aşezat în faţa biroului, scoţând la vedere un chepeng. Doi dintre ei îl urmară descoperind o scară metalică ducând către subsol. Pak Shipyon parcă înnebuni, începu să se lovească cu capul de zid, zbierând tot soiul de insulte. O lovitură puternică îi izbi fruntea şi acesta căzu, răpus. Ceea ce nu era un lucru foarte rău. Dacă s-ar fi lăsat furat fără să opună nici un fel de rezistenţă, cei din Phenian l-ar fi împuşcat pe loc. Ar fi fost acuzat de furtul bunurilor Partidului Muncitoresc.

Trei dintre poliţişti coborâră pe scară lăsându-l pe cel de-al patrulea să-i păzească pe cei doi prizonieri. Leoung, încătuşat, nu opuse nici un fel de rezistenţă.

*

* *

Fung Ho fuse primul care coborî în pivniţă, descoperind cutiile de carton inscripţionate cu titluri de: articole sportive. Erau vreo zece. Toate purtau marca firmei „Zokwang Trading”.

Era un export tipic de artizanat nord-coreean. De altfel, coletele aveau şi ştampila vămii chineze. Fung Ho deschise una dintre ele cu ajutorul unui cuţit şi rămase uimit. În spatele cartonului, era un strat de plastic negru care, după ce fu înlăturat, dădu la iveală nişte teancuri de bancnote verzi. Scoase o bancnotă şi observă că era o hârtie de o

sută de dolari!

Gwailo-ul nu-l minţise!

Verifică în acelaşi mod şi celelalte colete. Toate erau pline de teancuri verzi de bani noi. Nu avu timp să facă ceva calculele: pe câte o bandă aşezată deasupra fiecărui teanc era înscris 10 000 de dolari!

Chinezului îi veni ameţeală. Judecând după numărul de colete, trebuiau să fie mai multe zeci de milioane de dolari! Niciodată nu văzuse atâţia bani…

— Luaţi tot, le ordonă oamenilor săi. Dar mai lăsaţi ceva.

Îl durea inima, dar aşa fusese înţelegerea cu *gwailo.* Trebuiau să lase nişte bani în urma lor. Nu ştia de ce.

Oamenii lui cărară nepreţuitele colete până în garaj şi le îngrămădiseră apoi în furgonul poliţiei. Douăzeci de minute mai târziu, nu mai rămăsese în subsol decât un colet întredeschis cu o sută de teancuri de bancnote de o sută de dolari. Reprezentând totuşi o mică avere.

Când maşina fu încărcată, cei patru poliţişti plecară, lăsându-i pe nord-coreeni legaţi, făcându-se nevăzuţi pe la fel de pustia Avenida Sidonio-Pais.

*

* *

De cum rămase singur, Pak Shipyon se târî până la telefon şi se chinui să formeze 933, „hot line”-ul poliţiei. Explică cu o voce şoptită că fusese victima unei spargeri comise de nişte bărbaţi care pretinseseră că erau poliţişti. Fără a menţiona însă ceea ce i se furase. Din păcate, se îndoia…

*

* *

Malko era treaz de la ora şase dimineaţa. Era prea agitat ca să doarmă. Dar mobilul nu-i sună mai devreme de ora şapte şi zece. Fung Ho îl anunţa pe un ton impersonal:

— Am terminat. Vă aştept, aşa cum am stabilit să luăm masa.

Râsul acestuia spuse mai mult decât toate cuvintele.

— Totul a mers bine? întrebă neliniştit Malko.

— Totul e bine.

— Puteţi da acum telefonul despre care v-am vorbit?
— Bineînţeles. Vă aştept peste o oră la *Golden Dragon.*

*

* *

Fung Ho sună imediat la redacţia din Macao a *South China Morning Post,* cel mai mare cotidian de limbă engleză din China de Sud. Ziaristul de la redacţie notă imediat informaţia: poliţa percheziţionase, în zori, sediul unei societăţi nord-coreene şi descoperise sume foarte mari de dolari despre care se presupunea că sunt falşi.

După încheierea conversaţiei, membrul Sun Yee On sună la câteva organisme oficiale şi la Camera de Comerţ din Macao pentru a răspândi vestea cea bună... Când închise telefonul, unul dintre oamenii săi îl informă că, de fapt, confiscaseră de la Zokwang Trading suma de 76 milioane de dolari.

Dacă după această reuşită, Fung Ho nu avea să fie avansat din modestul său rang de „Felinar Albastru", avea să fie foarte dezamăgit.

Bineînţeles că dacă coreenii aflau cine erau de fapt hoţii, aceasta avea să ducă la sângeroase reglări de conturi. Din fericire, în Macao, Triada Sun Yee On avea mulţi prieteni.

*

* *

Malko avu senzaţia că se afla sub un duş cu apă călduţă, în faţa unei creaturi angelice care tocmai să pregătea să-i facă o felaţie... De un sfert de oră, toate mijloacele de comunicare din Macao difuzau imagini de la evenimentul petrecut în dimineaţa aceea. Avusese loc o percheziţie a poliţiei la sediul unei importante societăţi coreene, Zokwang Trading. Micuţa clădire fusese asediată de o haită de jurnalişti. Toţi corespondenţii marilor trusturi media din Hong Kong erau acolo.

Evident că toate comentariile erau în chineză, dar imaginile erau foarte grăitoare...

Un omuleţ furios, cu părul zburlit, ieşea din clădire, cu mâinile încătuşate şi capul plecat.

Câteva secunde mai târziu, ieşiră nişte poliţişti aducând

cu ei un colet mare întredeschis conţinând teancuri de valută. Erau numai hârtii de o sută de dolari. Jurnalistul se întoarse cu faţa spre cameră şi explică în engleză:

— Poliţia a capturat o mare cantitate de bancnote de o sută de dolari aduşi ilegal în Macao, despre care se presupune a fi contrafăcuţi. Guvernul american a trimis un observator al FBI din Hong Kong, care a cerut să ia parte la anchetă.

Malko oprise sonorul şi îşi dăduse seama că îi era foame. Prima parte a manipulării reuşise perfect: pe de-o parte nord-coreenii, pierduseră mulţi bani şi pe de altă parte, vor fi obligaţi să se reorganizeze în totalitate. Nu-i mai rămânea decât să le dea lovitura de graţie.

Capitolul VI.

Cheo Yat-Van tresărea de fiecare dată când auzea telefonul sunând. Unul dintre asistenţii săi tocmai o informase despre percheziţia de la firma nord-coreeană şi despre arestarea lui Pak Shipyon. Directoarea financiară de la Delta Asia îşi sunase imediat corespondentul, care nu-i răspunsese. Firma Zokwang Trading fusese lăsată în voia sorţii…

Încă de la prima oră, Cheo Yat-Van adusese la ghişeele băncii teancurile de bani luaţi din seiful său de la subsol, pentru a credita conturile în vederea efectuării unor viramente către nişte societăţi „neutre” – de fapt, nord-coreene – care aveau de încasat nişte creanţe. Se grăbise să nu întârzie, căci acest lucru ar fi riscat să-i supere pe cei din Phenian mai mult decât descinderea poliţiei chineze.

Din nefericire, banii care fuseseră depuşi în aceste conturi veneau din acelaşi loc ca şi cei confiscaţi de la Zokwang Trading. Ea îşi aprinse, panicată, o ţigară. Mai avea încă în pivniţa casei sale de pe Rua Estroda-da-Pehna peste douăzeci de milioane de dolari falşi. Dacă se va decide să fugă în Taiwan, va lua cu sine o parte din aceşti bani. Doar că nu va mai putea reveni niciodată nici în Macao, nici în China…

Telefonul ei direct sună. Era Pak Shipyon. Acesta avea o voce foarte calmă.

— Îşi vor continua cercetările? întrebă de îndată chinezoaica.

— A fost o greşeală, replică sec nord-coreeanul. Cum staţi cu operaţiile pe care v-am cerut să le efectuaţi?

— Sunt în curs.

— Când veţi termina?

— Cred că la sfârşitul zilei.

— Bine. Va trebui să vă retrageţi de îndată de cealaltă parte a graniţei. Până când se mai liniştesc lucrurile. Când veţi fi gata, anunţaţi-mă.

După ce închise telefonul, Cheo Yat-Van se simţise puţin mai bine. Se pare că nord-coreenii scăpaseră basma curată. Cu siguranţă, acest lucru se datora legăturilor acestora cu cei din *Guoambu.* Deci plecarea în Taiwan deveni mai puţin urgentă.

Ea îşi continuă naveta între seiful de la subsol şi ghişee, împărţind banii între o jumătate de duzină de conturi deschise la Delta Asia. Completă foile de virament pe numele unor firme ireale, dar, bineînţeles, nimeni nu protestă. Era totuşi directoare financiară la Delta Asia de mai bine de zece ani şi nu avusese niciodată nici cea mai mică teamă. Tot Macao ştia că această bancă era folosită pentru „spălarea" banilor, dar cui îi păsa? Dolarii erau reciclaţi cu rapiditate în circuitul cazinourilor şi toată lumea era mulţumită. Autorităţile financiare din Macao, intens ajutate cu bani şi cu „darurile" oferite de nişte obscure organizaţii umanitare, aprobaseră bilanţurile băncii fără nici un fel de ezitare.

*

* *

Malko ajunse la *Golden Dragon* la ora unu fix. Doi chinezi, cu siguranţă oameni de la Sun Yee On, îl escortară în tăcere, de la plecarea lui de la *Mandarin.* Aceştia se făcură nevăzuţi doar atunci când îl văzură pe Fung Ho venind în întâmpinarea lui. Chinezul îl precedase până în micul salon unde luaseră masa data trecută. Mai era cineva, în fundul separeului din piele roşie: Dong Baojung, responsabilul Sun Yee On din Hong Kong!

Acesta îl salută călduros pe Malko iar Fung Ho îi explică imediat scopul venirii acestuia.

— Onorabilul Dong Baojung a ţinut să vină să vă salute. Nu poate rămâne decât câteva ore.

— Îi mulţumesc, spuse Malko. Este mulţumit că a autorizat această operaţiune?

Răspunsul fu puţin cam lung.

— Onorabilul Dong Baojung vă doreşte o mie de ani de prosperitate pentru ajutorul pe care l-aţi adus la dezvoltarea organizaţiei noastre, traduse Fung Ho. Este încă

prea multă mizerie în China iar noi ne străduim să îmbunătăţim lucrurile. Aceşti bani ne vor fi de mare ajutor.

Un înger trecu, zburând mai jos, hohotind de râs. Puteai jura că o auzeai vorbind pe Maica Tereza. Până şi Fung Ho făcea eforturi ca să-şi păstreze seriozitatea! Acesta ar fi făcut o carieră strălucită în politică... Malko îşi spuse că Dong Baojung nu venise tocmai din Hong Kong pentru această sporovăială...

Viitorul avea să-i dea dreptate.

— Onorabilul Dong Baojung a auzit spunându-se că nord-coreenii sunt foarte supăraţi, explicase Fung Ho.

— Vă suspectează?

— Nu încă. Dar vi se atribuie regizarea acestei operaţiuni şi vor să se răzbune.

— Nu mă surprinde acest lucru, recunoscu Malko.

— Onorabilul Dong Baojung ar vrea să ştie dacă intenţionaţi să vă prelungiţi sejurul la Macao.

Malko fuse surprins de întrebare.

— Nu, nu cred, de ce?

Fung Ho schiţă, jenat, un zâmbet.

— Sunt oameni foarte periculoşi. Le-ar putea veni ideea să vă ridice. Şi apoi aţi fi supus unor tratamente neplăcute.

Altfel zis, ar fi fost torturat. Malko afişă un zâmbet inocent.

— Credeam că sunt sub protecţia celor de la Sun Yee On.

Urmă un alt zâmbet, mult mai jenat.

— Fie ca onorabilul Dong Baojung să fie străpuns de o mulţime de pumnale dacă nu va veghea asupra dumneavoastră! Dar trebuie totuşi să prevenim imprevizibilul. Nord-coreenii sunt foarte cruzi şi ar putea să vă facă să vorbiţi. În acest caz, noi am fi într-o situaţie delicată. Vor dori să se răzbune.

Ceva îi scăpa lui Malko.

— Totuşi, Triada Sun Yee On ne-a ajutat mult pe parcursul călătoriei lui Kim Song-Hun.

— Nu era acelaşi lucru, protestă Fung Ho. Atunci am efectuat o simplă operaţiune umanitară...

Continuară cu jocurile de cuvinte.

— Care este diferenţa? îndrăzni să întrebe Malko. Cei doi chinezi schimbaseră câteva cuvinte şi Fung Ho spuse cu o voce scăzută.

— În acest caz, este vorba de *bani.* Noi le-am luat banii. Dacă ar avea dovada acestui furt, aceasta ar putea declanşa un grav conflict, cu implicaţii politice, căci au relaţii cu mulţi oficiali chinezi. Aşa că, onorabilul Dong Baojung doreşte ca dumneavoastră să părăsiţi Macao cât mai repede posibil. Ideal ar fi să plecaţi împreună cu el. Pe de altă parte, am putea să vă înconjurăm într-un cerc impenetrabil, dar asta ar însemna să ne compromitem.

Era clar: acum că puseseră mâna pe bani, chinezii considerau că Malko îi deranjează. Ştiind că nimeni nu putea rezista la tortură.

Erau oameni pragmatici.

— Nu pot pleca imediat, concluzionă Malko, dar nu voi mai rămâne mult timp. Voi cere altor prieteni să-mi asigure protecţia.

După ce traduse, Fung Ho întrebă de îndată:

— *Când* vreţi să plecaţi?

— În următoarele patruzeci şi opt de ore.

Conversaţia se opri aici. Cinci minute mai târziu, Dong Baojung se uită la ceas. Fung Ho spusese repede:

— Onorabilul Dong Baojung, are un loc rezervat pentru Turbojet-ul de la ora trei. Regretă că nu-l puteţi însoţi.

Urmară câteva plecăciuni şi zâmbete emfatice. Malko plecă apoi de la *Golden Dragon* şi se îndreptă spre staţia de taxi.

În timp ce aştepta, îi revăzu pe chinezii care-l urmăriseră şi înainte şi înţelese rolul lor. Dacă cumva nord-coreenii încercau să-l răpească, aceştia trebuiau să-l lichideze pe loc. Pentru a nu-i compromite pe cei de la Sun Yee On.

Dacă mai voise să rămână în Macao, era doar pentru a îndeplini şi ultima parte a misiunii sale: eliminarea sau răsturnarea soţilor Yat-Van.

*

* *

Chec Yat-Van era epuizată. Toată ziua, făcuse drumuri

între subsol şi ghişee unde creditase cu cash conturile specificate, făcând imediat viramentele cerute. Ea îşi băgă chitanţele în poşetă pentru a i le înmâna lui Pak Shipyon. Îl sună apoi pentru a-l anunţa că terminase iar acesta o informă că o aştepta în faţa băncii.

Când coborî, chinezoaica observă o Toyota cu geamurile fumurii parcată în staţia de autobuz.

— Vom merge după soţul şi maşina dumneavoastră, o anunţă nord-coreeanul.

Acesta era însoţit de doi angajaţi de la Zokwang Trading, şoferul şi Leoung, reprezentantul Securităţii de Stat, la fel de taciturn ca de obicei. Pak Shipyon se aşeză pe bancheta din spate alături de Chec Yat-Van care îi înmâna foile de vărsământ ale viramentelor făcute. Două minute mai târziu, intrară în grădina marii case cu acoperiş roşu şi îşi parcară maşina lângă Volvo-ul cuplului Yat-Van.

Sun Yat-Van ieşi imediat din vilă, vizibil grăbit să plece cât mai repede în zona specială Zuhai: şi el se uitase la televizor…

— Vom merge cu maşina voastră, propuse Pak Shipyon.

Cei doi sud-coreeni urcară în spate în timp ce cuplul se instalară în faţă. Angajatul de la Zokwang Trading rămăsese la volanul Toyotei.

Când începură să coboare serpentinele de pe strada Sap-Paulo, Pak Shipyon anunţă:

— Tovarăşul Kim Jong-Nam ţine să vă salute înainte de plecarea dumneavoastră şi să vă mulţumească pentru ceea ce aţi făcut.

Maşina urma Avenida Doctor-Stanley-Ho, îndreptându-se spre intersecţia în sens giratoriu de lângă turnul din Macao. Sun Yat-Van se pregăti să o ia la stânga pe Avenida da Amizade pentru a ajunge la *Mandarin,* când Pak Shipyon îi ordonă:

— Luaţi-o pe pod!

Podul Governador-Nobre-de-Carvalho traversa marea până la insula Taipa.

— Încotro mergem? întrebă chinezul.

— Fiul Preaiubitului nostru Conducător se află împreună

cu familia sa la reşedinţa lui din Coloane.

Podul părea interminabil. După care traversară Taipa, trecând pe lângă imensul şantier al cazinoului *Veneţian* pentru a ajunge în cele din urmă în zona mai retrasă a insulei Coloane. După ce străbătură plaja cu nisip negru de la Hac Sea, Pak Shipyon spuse:

— Intraţi în următoarea reşedinţă şi îndreptaţi-vă spre parcarea din spate.

O uriaşă pată de culoare orna faţada cu vitralii a ceea ce părea a fi un atelier, adăpostit de prima clădire. Era emblema Coreei de Nord.

Sun Yat-Van se supuse. Parcarea era goală. Parcă şi opri motorul. Când încercă să scoată cheia din contact, urletele soţiei sale îi îngheţară inima. Ea începu să ţipe, cu gura deschisă, năpădită de sânge, ca şi cum nu se mai putea mişca. Chinezul deschise gura încercând să vorbească, dar Pak Shipyon, aşezat în spatele lui, îi trecu repede un laţ în jurul gâtului şi începuse să strângă tare, împiedicându-l să scoată cel mai mic sunet.

Cheo Yat-Van se răsuci într-o baltă de sânge, dar ţipetele ei începură să se transforme într-un horcăit. Sângele începu să-i ţâşnească pe gură. De pe scaunul din spate, Leoung o izbi în spinare de mai multe ori, cu putere, cu un lung târnăcop de spart gheaţa, trecând prin spătarul scaunului. Când femeia încetă să se mai mişte, îi trecu un laţ în jurul gâtului şi începuse să o stranguleze…

Soţul ei, încă se mai lupta din toate puterile. Reuşi să-şi ridice un picior şi începu să lovească disperat parbrizul.

Reuşi să-l crape. În cele din urmă, sufocat, încetă să se mai lupte. Pentru mai multă siguranţă Pak Shipyon îi trecu un brici peste gât. Victima sângeră puţin: inima lui încetă să mai bată. Mirosul searbăd şi greţos de sânge invadă maşina.

Cei doi nord-coreeni coborâră în parcare. Această parte a reşedinţei aflată în construcţie era nelocuită, aşa că puteau sta liniştiţi. Lăsând cuplul acolo unde era, se îndreptară spre Toyota care tocmai ajunsese şi urcară la bord.

Aceasta nu fusese decât prima parte a operaţiunii lor. De

acum înainte nu aveau să se mai teamă de indiscreţii. Cei doi chinezi le fuseseră de mare ajutor, dar ştiau prea multe lucruri. Chiar dacă le va fi greu să-i înlocuiască, aceştia deveniseră un risc pe care Phenian-ul nu şi-l putuse asuma.

Un martor mort era un martor tăcut.

*

* *

Malko nu recunoscu vocea chinezească vorbindu-i într-o engleză stricată. Vocea scandalizată şi sacadată pronunţa nişte cuvinte ciudate. Vocea îi stâlcea numele, pronunţându-l „Maldo”.

— Cine sunteţi? întrebă el.

— Cheo Yat-Van. Directoarea financiară de la banca Delta Asia.

Malko îşi simţi pulsul crescând. Bomba infernală pe care o lansase era pe cale să explodeze.

— Aţi venit la birourile noastre, continuă chinezoaica. Sunteţi jurnalist?

— Da, confirmă Malko.

— Încă mai vreţi să-mi vorbiţi? întrebă vocea gâtuită.

— Da, bineînţeles!

— Am multe lucruri de spus, zise repede Cheo Yat-Van. Dar va trebui să mă protejaţi.

— S-a făcut, o asigură Malko. Unde sunteţi?

— Puteţi veni în Coloane? Ne-am ascuns la nişte prieteni.

— Acum?

— Da, bineînţeles. Vă voi da adresa. Vă vom aştepta în parcare.

El notă cu maximă atenţie punctele de reper şi întrebă:

— Îmi puteţi da un număr de mobil, în caz că mă pierd?

— Sigur.

Ea îi dădu numărul şi închise. Imediat, Malko îl sună pe Oren, agentul de la Mossad.

— Mă puteţi ajuta să securizez pe cineva? întrebă el. Îi explicase despre ce era vorba şi israelianul păru mulţumit.

— Mai întâi evaluaţi situaţia.

Malko nu avea chef să meargă cu taxiul până în Coloane.

— Îmi puteţi împrumuta o maşină? îi ceru el israelianului.

— Asta se poate, acceptă Oren. Veniţi acum, am un Hyundai pe care nu-l folosesc.

Malko jubila. Dacă putea obţine o mărturie precum cea a directoarei de la Delta Asia, acesta ar fi fost ultimul cui bătut în sicriul nord-coreenilor.

Capitolul VII.

După ce traversă insula Taipa, Malko o luă pe drumul de-a lungul coastei abrupte de la Coloane, care şerpuia între mare şi dealurile aproape virgine. Hyundai-ul împrumutat de agentul de la Mossad, aluneca silenţios pe drum. Dacă nu ar fi fost senzaţia ciudată a condusului pe stânga, s-ar fi simţit la fel de relaxat ca într-o vacanţă. Avu impresia că scăpase de cei doi chinezi puşi pe urmele lui de cei de la Sun Yee On. Dar poate aceştia preferau să-l urmărească de la distanţă. Pe lângă Hyundai, agentul de la Mossad îi mai dăduse un mic revolver de calibru 32, pe care şi-l puse la brâu.

În timp ce efectua numeroase viraje, se întreba ce avea să facă cu cuplul de chinezi de la Delta Asia.

Ideal ar fi fost să-i extrădeze imediat spre Hong Kong sau spre Bangkok, pentru a putea fi protejaţi de CIA. Cu cât rămâneau mai puţin la Macao, cu atât ar fi fost mai bine, mai ales ţinând cont de brutalitatea agenţilor din Phenian.

Îi mulţumi cerului pentru norocul său. Despre Macao trădătorul Kim Song-Hun nu le putuse spune mare lucru: doar numele celor doi angajaţi mişei de la Delta Asia. Fără puţină imaginaţie şi fără ajutorul celor de la Sun Yee On, Malko n-ar fi reuşit în veci. Ştia că următoarea etapă a misiunii sale era Tokyo. Despre operaţiunea de acolo cunoştea mai multe detalii, dar nu avea nici un document. Dar cel puţin va putea acţiona într-un mediu sigur: japonezii îi urau pe nord-coreeni iar americanii erau atotputernici în Japonia.

După încă un viraj drumul se bifurca, unul din braţe îndreptându-se spre Clubul de Golf din Macao. Nu era foarte

intens circulat deoarece acest drum nu ducea decât spre câteva reşedinţe şi spre terenul de golf. Încetini, cercetând casele de pe partea stângă. Trecu pe lângă două dintre ele după care observă portalul alb descris de Cheo Yat-Van.

Intră în reşedinţă, trecând prin faţa primei clădiri şi se îndreptă spre parcarea din spatele acesteia. Bătăile inimii sale se înteţiră. Nu era decât o singură maşină în parcare, un Volvo cu numărul dublu de înmatriculare, care le permisese să treacă graniţa în zona specială Zuhai fără nici un fel de probleme. Opri în spatele maşinii, coborî şi se apropie de Volvo. Ajungând în dreptul portierei din faţă, simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

Cuplul de chinezi era într-adevăr acolo. El avea beregata tăiată din care i se scursese tot sângele, peste care se putea observa un laţ înnodat în jurul gâtului, iar ea avea capul lăsat în piept, în timp ce din gura, deschisă într-un ţipăt mut, continua să i se scurgă sângele.

Îngheţat în faţa acestui spectacol macabru, se uită în jurul lui. Nimeni.

De ce îl făcuseră să vină până acolo?

Era un avertisment? Sau era vorba de altceva?

Se uită repede la Hyundai şi se aşeză încordat la volan. Era surprins că încă nu fusese atacat. Dădu maşina înapoi şi se îndreptă spre drum, luând-o înapoi pe unde venise.

Se uită repede în oglinda retrovizoare. Nimeni.

Parcursese deja o sută de metri când două siluete întunecate apărură, după un viraj, în spatele lui: erau doi motociclişti care se apropiau foarte repede, cu căşti şi costume din piele neagră.

Iată de ce fusese ademenit în acea zonă părăsită din Coloane… Nord-coreenii hotărâseră să se răzbune.

Motocicliştii se apropiau foarte repede. El îşi aduse maşina pe mijlocul drumului şi începu un joc mortal, făcând zigzag de la stânga spre dreapta pentru a-i împiedica să ajungă în dreptul său.

Asta ţinu aproape doi kilometri şi, brusc, se trezi nas în nas cu un taxi, care mergea pe stânga. Atent la urmăritorii săi, Malko se deplasa spre partea dreaptă.

Mai erau câteva secunde până să aibă loc o ciocnire frontală. Înţelese că nu avea suficient timp pentru a reveni la traiectoria sa normală. Mişcând repede din volan, alese prăpastia!

Taxiul trecu pe lângă el cu un zgomot de claxon furios şi Hyundai-ul se zdruncină câţiva metri. Maşina era la jumătatea distanţei dintre stradă şi prăpastie. Malko crezu că va avea timp să iasă, după care vehiculul se înclină într-o parte. Auzi un zgomot cumplit scos de fiarele de sub caroserie şi Hyundai-ul rămase pe loc cu motorul oprit. Era imobilizată între drum şi prăpastia adâncă.

Malko nu avu timp nici să respire. Se auzi zgomotul mai multor focuri de armă, din ce în ce mai apropiate, iar geamul din stânga se făcu ţăndări după care motocicletele dispărură. Dacă nu s-ar fi aplecat peste banchetă din cauza înclinării maşinii ar fi fost mort.

Îşi ridică puţin capul şi îi observă pe cei doi motociclişti cum se opriră puţin mai departe coborând. Veneau să-l ucidă. Târându-se peste scaune, el deschise portiera care dădea înspre prăpastie şi se lăsă să coboare. De îndată, se ridică în picioare, ieşi din prăpastie şi începu să privească în jur. La dreapta, dealul era aproape vertical, în stânga, terenul şerpuia uşor către apele mării.

Traversă drumul în fugă şi se îndreptă în direcţia aceea, cu cei doi motociclişti pe urmele lui.

Se opri cinci metri mai departe, în spatele unui copac şi începuse să cerceteze. Cei doi îşi continuară urmărirea coborând după el, fiecare având câte un pistol în mâna dreaptă. Îşi scoase micul revolver de la brâu şi îl îndreptă spre cel care se apropiase de el cel mai mult şi trase. Malko crezu că îl scosese din luptă, dar acela se ridică în picioare şi se adăposti în spatele unui arbore.

Micul revolver de calibru 32 era la fel de eficient ca şi o praştie.

Malko analiză situaţia. Era undeva sub nivelul drumului, unde nu putea fi zărit de maşinile care treceau. Cei doi ucigaşi aveau destul timp pentru a-l încolţi. În spatele lui, era doar marea. Mai avea doar cinci gloanţe în încărcător,

îşi scoase apoi temător celularul şi îl sună pe Oren.

I-a răspuns mesageria.

Îi trimise un SOS explicându-i situaţia şi cerându-i ajutorul. Unul dintre adversarii săi îl depăşi prin stânga şi se adăposti în spatele unui tufiş de arbuşti, pândindu-i următoarea mişcare pentru a-l putea răpune.

Era încolţit.

Primul se aruncă asupra lui şi Malko fu nevoit să-l oprească cu un foc de armă. Celălalt profită de diversiune pentru a se apropia. Malko mai trase încă un glonţ. Mai avea doar trei cartuşe. Acestea aveau să-i mai asigure cinci minute, cel mult. După aceea, va avea de ales între a fugi înot sau a se lăsa ciuruit de gloanţe.

Aşezat pe vine în spatele unui copac, cu sufletul la gură, îl sună din nou pe Oren. Răspunse mesageria. Îşi aminti apoi de camera unde o văzuse intrând pe israeliană: numărul 432. Era o şansă infimă... Formă apoi numărul de la Mand*arin şi* ceruse să vorbească cu ocupanta camerei 432.

— Hello! se auzi o voce de femeie.

Malko simţi că-şi revine oarecum. Câştigase jackpot-ul.

— Sunt cel căruia i-aţi împrumutat geanta dumneavoastră, seara trecută, spuse el. Am încercat să iau legătura cu prietenul nostru de pe şantier. Sunt în mare pericol. Îl puteţi anunţa?

Cu inima bătându-i la maxim, aşteptă răspunsul femeii.

— *Sorry,* spuse vocea feminină, *this is a wrong number*[21]*.*

Şi închise!

Nu avu timp să se întrebe de ce. Cele două siluete se mişcară în acelaşi timp. Trebui să tragă de două ori, la un interval de câteva secunde şi se adăposti din nou. Nu-i mai rămânea decât un singur cartuş.

Stătu câteva secunde pe gânduri, după care hotărî să lupte din toate puterile sale. Dacă reuşea să ajungă din nou la drum, avea o şansă infimă să poată opri vreo maşină. Încordându-şi muşchii, ţâşni afară din ascunzătoarea lui şi începu să urce panta, surprinzându-şi adversarii: aceştia se

[21] Îmi pare rău, aţi greşit numărul.

aşteptaseră să-l vadă fugind în direcţia opusă. Luându-şi elan parcurse repede câţiva metri, după care privi înapoi. Îl urmăreau. Unul dintre ei se oprise şi îl privise calm.

Malko se întoarse cu spatele şi inima îi sări din piept. O siluetă îl observă, zăcând pe marginea şoselei.

Era un poliţist în uniformă.

*

* *

Ca un nebun, Malko se ridică în picioare, alergând direct spre el.

În câteva secunde, ajunse gâfâind în faţa poliţistului, un tânăr chinez a cărui motocicletă era parcată în spatele lui. Privi înapoi: cei doi ucigaşi dispăruseră. Aceştia nici nu concepeau să se încaiere cu un poliţist chinez, care păstra cu siguranţă legătura radio cu cei de la CG-ul său. Acesta îl întrebă pe Malko.

— *You* O.K.?

— Da, îl asigură Malko. Am alunecat şi am căzut.

— Este a dumneavoastră maşina din prăpastie?

— Da, am vrut să evit o maşină de pe contrasens, dar nu sunt obişnuit să conduc pe stânga.

— Nu e grav, zise poliţistul, trebuie să chemăm un autocamion de depanare.

Spuse câteva cuvinte într-un microfon şi Malko auzi un răspuns în chineză. Tânărul îşi dădea raportul. Inima europeanului continua să bată nebuneşte.

— Mă puteţi lua cu dumneavoastră? întrebă el. Până la gară.

Poliţistul îi zâmbi dezaprobator.

— Regulamentul interzice acest lucru, dar vă voi chema un autocamion de depanare.

Poliţistul nu va mai rămâne mult acolo. Iar celor de la depanare le va lua ceva timp să ajungă acolo, ceea ce însemna că în acel interval Malko putea fi ucis de zece ori.

Deodată observă un taxi!

— Îl puteţi opri? îl rugă el pe poliţist.

Acesta se aşează pe mijlocul drumului şi taxiul se opri imediat. Mai era cineva la bord, un străin. Poliţistul purtă o

discuţie scurtă cu şoferul care acceptă să-l ia şi pe Malko.

Acesta nu avu prea mult timp să se relaxeze. După ce maşina făcu vreo zece viraje îi văzu apărând pe cei doi ucigaşi! Aceştia nu încercară să depăşească taxiul, aveau de gând să aştepte ca Malko să coboare pentru a-l răpune.

*

* *

Lee Young Hwa, era aşezat pe unul din locurile din faţă ale Turbojet-ului, privind cum creşteau în zare clădirile de pe ţărmul mării din Macao. Îi era greu să-şi ţină ochii deschişi. Plecase în ajun din Tokyo, luând un avion până în Hong Kong, la clasa economică, deoarece rangul său din Chosen Soren[22] nu era atât de ridicat pentru a i se oferi un bilet la clasa business. Totuşi, nu era decât un simplu curier care adusese cu sine cinci milioane de dolari lichizi la Macao, către destinatarul care-i fusese indicat de şeful său, liderul de la Chosen Soren.

El era de origine nord-coreeană, dar pentru că părinţii lui se aclimatizaseră în Japonia, îşi schimbase numele de familie şi dispunea de un paşaport japonez, care-i era foarte util pentru a putea călători… În realitate, mulţi nord-coreeni care locuiau în Japonia trăiau într-un fel de „limbo” care-i transformase în cetăţeni de rang secund. Aceştia vieţuiau în Japonia, dar, din mândrie naţională, nu voiseră să-şi schimbe naţionalitatea, declarându-se în continuare coreeni. Ceea ce constituia o problemă: deoarece japonezii nu recunoscuseră Coreea de Nord. Pentru ei nu exista decât o singură Coree: cea de Sud. Aşadar era imposibil să acorde drepturi unor cetăţeni a căror ţară nu exista în ochii lor. Cetăţenii nord-coreeni, când doreau să iasă din Japonia, trebuiau să ceară un permis special, ce se putea folosi doar o singură dată, pentru a merge să-şi viziteze familiile.

Din fericire, mulţumită paşaportului său, Lee Young Hwa nu trebuise să recurgă la această practică umilitoare. El putea călători la fel de liber ca un japonez „normal” … Ceea ce însemna, pentru el, un lucru foarte neînsemnat. Părinţii lui fuseseră trimişi în Japonia la „muncă silnică” pe timpul

[22] Organizaţia nord-coreenilor din Japonia.

ocupării Coreei de japonezi, în perioada 1910-1945. Fiind de partea naziştilor în timpul războiului, japonezii creaseră un fel de STO[23] pentru care recrutaseră cei mai pricepuţi oameni din Coreea. După înfrângerea lor în 1945, o parte dintre coreeni aleseseră să revină în ţara lor, dar alţii, care se căsătoriseră sau care o duceau bine în Japonia, aleseseră să rămână acolo.

Iar apoi, în 1953, izbucnise războiul în Coreea, care se scindase în cele două Coreei.

După aproape douăzeci de ani, Coreea de Nord, ajunsă la sapă de lemn, având mare nevoie de venituri, pusese la cale prin intermediul Chosen Soren, aflată în totalitate în subordinea lui Kim Jong Il, o „pompare de finanţe" foarte eficientă! Aceasta pompase miliarde de dolari prin intermediul diferitelor ramuri ale economiei japoneze.

Numai că acei bani trebuiau aduşi în Coreea de Nord iar asta fusese cu adevărat o problemă. Era imposibil de utilizat circuitul bancar, pentru că: nu existau bănci private în Coreea de Nord, rămasă stalinistă până în măduva oaselor.

Nord-coreenii găsiseră soluţia.

Cam de vreo douăzeci de ori pe an, un vapor nord-coreean de zece mii de tone, *Man Gyong Bong 92,* aducea în Coreea de Nord grupuri de micuţi nord-coreeni şcolarizaţi în Japonia pentru a li se arăta ţara din care proveneau. Navigaţia se desfăşura între portul japonez din Niigata şi cel din sudul Coreei de Nord, din Wonsan.

Numai că, *Man Gyong Bong 92* nu aducea cu sine numai copilaşi blajini, dornici să-l cunoască pe Preaiubitul Conducător Kim Jong Il. La fiecare traversare, „furnicile" muncitoare – pentru droguri se foloseau „catârii" – aduceau cu sine nişte valize pline cu bani, care erau livraţi imediat reprezentanţilor Biroului 39 din Phenian. Era nişte sume colosale.

Bineînţeles, Serviciile japoneze erau la curent cu acest trafic, dar toată lumea închisese ochii. Japonezii se temuseră să nu fie consideraţi complici, sud-coreeni de

[23] Serviciu de muncă obligatorie.

teamă ca nu cumva să se prăbuşească regimul de la Phenian ceea ce ar fi însemnat să se pricopsească cu câteva milioane de cetăţeni înfometaţi şi, firește. Coreea de Nord păstrase secretul căci aceasta era principala sa sursă de finanţare.

Din nefericire, sistemul se prăbuşise pe 5 iulie 2006 din vina nord-coreenilor. Japonezilor nu le convenise deloc că aceştia detonaseră în marea Chinei şapte rachete, care traversaseră spaţiul aerian japonez. Din acea zi aceştia au interzis acostarea în portul Niigata a vasului *Man Gyong Bong 9,* împiedicând dintr-un foc ieşirea importantelor venituri din Japonia!

Cum era firesc, nord-coreenii găsiseră mai multe modalităţi de rezolvare a problemei. Una dintre posibilităţi consta în a depune banii la băncile din China, mai ales la cele din Macao, unde aveau o întreagă infrastructură bancară la picioare.

Aşa ajunsese Lee Young Hwa, să primească ordin să meargă să „joace” la cazinourile din Macao. Căsătorit cu o femeie cu funcţie importantă din cadrul Chosen Soren, acesta avea o ideologie impecabilă, iar soţia lui mai avea încă rude în Coreea de Nord, ceea ce avea să-i alunge, preventiv, orice idei nepotrivite.

În timp ce privea crescând în faţa ochilor săi faţadele cazinourilor, îşi spuse că va fi amuzant pentru el să descopere acest univers ciudat, deoarece în Japonia cazinourile erau interzise. Bineînţeles că nu putea rămâne mai mult de douăzeci şi patru de ore, dar era mai bine decât nimic… Turbojet-ul acostă. O mulţime de pasageri aşteptau să se îmbarce. Lee Young Hwa luă servieta cu bogăţii şi se pregăti să pună piciorul pe pământ.

Trebuia să ajungă la două adrese: cea de la Zokwang Trading, pe Avenida Sidonio-Pais la numărul 126 şi la hotelul *Vila Jing-Jing,* de pe Avenida de Praia-Grande numărul 958. El ceru să i se scrie adresele în chineză căci nu vorbea decât japoneza şi coreeana. Îi arătă una dintre hârtii şoferului de taxi înainte de a urca în maşină. Pe drum privi cum mişunau cetăţenii acestui oraş şi-şi aminti de

Tokyo.

Un sfert de oră mai târziu taxiul se oprise în faţa intrării de la Zokwang Trading. El sună întâi la uşă, după care observă o banderolă de plastic galben care era aşezată în faţa uşii. Pe banderolă se puteau citi inscripţii în chineză şi în portugheză. Un cuvânt îi sări în ochi: *Policia!* Se îndepărtă repede ca şi cum un animal sălbatic ar fi ieşit din clădire. Cu inima bătând să-i iasă din piept, se reîntoarse şi strecură pe sub uşă o hârtie pe care scrisese adresa lui din Macao.

Ce se întâmplase?

Poate că cei din Tokyo nu ştiau nimic! Se uită la cealaltă bucată de hârtie pe care era notată adresa hotelului unde avea rezervare. Trebui să meargă mult până când dădu de un taxi.

Camera în care era cazat nu costa decât o sută de patacas, dar chiar nu merita mai mult: nu avea nici măcar o fereastră. Era fără telefon şi avea doar un duş. Era un loc foarte mizerabil.

Încercă să sune la Zokwang Trading. Telefonul se auzi sunând în gol. La Tokyo, cei de la Chosen Soren i-ar fi interzis radical să folosească telefoanele, care erau cu siguranţă ascultate de japonezi şi de sud-coreeni.

I se făcu foame şi hotărî să meargă la masă. Deschizând servieta, luă un teanc micuţ de yeni, după care îi încredinţă preţioasa încărcătură recepţionerei, pentru ca aceasta să o pună în seiful hotelului.

*

* *

Taxiul tocmai se îndrepta spre intersecţia în sens giratoriu de lângă aeroport. Malko observă imensul şantier al cazinoului *Veneţian.*

— *You stop here!* Îi ceru şoferului de taxi. *Gate nr. 5.*

Şoferul încetini ascultător. Malko privi înapoi. Rămase mirat văzând că cei doi motociclişti erau pe cale să flancheze taxiul. Apelă la un raţionament simplu. Dacă cobora singur în Macao, era un om mort. Nimeni nu ar fi avut suficient timp să intervină. Acolo, însă era Oren, israelianul.

Abia opri taxiul şi o şi rupse la fugă spre poarta numărul 5. Opriţi puţin mai în spate, cei doi motociclişti nu-l slăbiră din ochi. Când realizară că el se pregătea să intre pe şantier, încălecară imediat pe motociclete îndreptându-se spre el. Malko tocmai ajunsese în faţa porţii numărul 5 afundându-se grăbit în şantier. O mulţime de muncitori chinezi mişunau peste tot. Un maistru îl luă la întrebări în chineză. El îi răspunse în engleză.

— Mister Oren?

Chinezul îi arătă o săpătură din mijlocul unei construcţii neterminate plină de schele.

— *Over there!*[24]

Într-adevăr, Malko observă o cască albă de şantier şi începu să alerge prin noroi. Cei doi motociclişti tocmai intrară continuând să se ţină după el. Ajunse gâfâind în dreptul israelianului care-i aruncă o privire surprinsă.

— Ce s-a întâmplat?

— Tipii ăia doi de acolo. Sunt...

— *Shit!*

— Aveţi vreo armă?

— Nu.

— Eu, mai am revolverul dumneavoastră, dar nu mai are decât *un* singur glonţ.

Acolo!

Aveau să fie doi morţi în loc de unul. Deodată, israelianul se urcase la bordul unui utilaj de şantier, un mic excavator, pornind motorul şi îi strigă lui Malko:

— Haideţi.

I se alătură la bordul utilajului şi agentul de la Mossad acceleră, îndreptându-se spre cei doi nord-coreeni. Aceştia rămaseră pe loc şi îşi scoaseră armele. Chiar în clipa aceea Oren ridică lama escavatorului, în poziţie verticală, ameninţându-i cu o lovitură puternică.

Trecură repede, lăsându-i pe cei doi asasini în urmă. Cu o mişcare de manetă, israelianul ridică lama în spate şi îşi continuase drumul spre ieşire. Opri repede, sări jos şi îi ordonă maistrului în chineză:

[24] Acolo!

— Cei doi tipi de acolo, ne-au făcut probleme. Scăpaţi de ei!

Acesta începu să urle, instigând o duzină de muncitori care tăbărâră pe nord-coreeni înarmaţi cu bare de oţel, lopeţi şi lanţuri. Şi mai erau încă douăsprezece mii, gata să le dea o mână de ajutor în caz de nevoie! Oren alergă spre o camionetă staţionată în faţă, de-a lungul trotuarului şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Unde este maşina mea?

Malko îl pusese la curent în timp ce se îndreptau spre centru. Israelianul dădu din cap.

— Trebuie să o ştergeţi. Macao devine periculos pentru dumneavoastră. Nu mai este nimic de făcut.

— Asta intenţionez să fac, aprobă Malko. Soţii Yat-Van nu vor mai vorbi niciodată. Faptele de noaptea trecută au avut vreun ecou?

— Da. Guvernul din Macao a ordonat închiderea firmei Zokwang Trading şi a fost deschisă o anchetă. Prietenii dumneavoastră de la Washington vor fi mulţumiţi.

Ajunseră la *Mandarin.*

— *Hope to seeyou again! În Jerusalem!* spuse zâmbind agentul de la Mossad.

Privindu-l cum se îndepărtă Malko realizase că nu-l informase despre telefonul dat israelienei. Şi uită de asemenea să-i înapoieze revolverul. Trebuia să părăsească Macao. Nord-coreenii îi luaseră deja în colimator şi nu se vor da bătuţi. Dacă n-ar fi fost poliţistul chinez, ar fi fost mort.

Ajuns în camera sa îi sună pe cei de la Biroul din Hong Kong. Aceştia fuseseră deja informaţi de uciderea celor doi chinezi.

— Bravo! spuse extaziat şeful biroului, aţi reuşit să le scoateţi mizeria la lumină! Nord-coreenii sunt obligaţi să se restrângă. Banca Delta Asia este în colimator. Poliţia a găsit în vila chinezilor douăzeci de milioane de dolari.

Se auzi o bătaie în uşă. Prudent, Malko îşi lipi ochiul de vizor şi o observă pe „cârtiţa” israeliană plasată în apropierea lui Kim Jong-Nam!

— Vă sun eu mai târziu! îi spuse acesta interlocutorului

său înainte de a deschide uşa.

Capitolul VIII.

Bucăţica israeliană era nemachiată, purta un pulover cu un decolteu adânc, care-i descoperea parţial sânii ei superbi şi o fustă albă. Îi spuse pe un ton indiferent:

— Oren mi-a spus că aveţi ceva care-i aparţine. Am venit să recuperez obiectul. Cred că nu trebuie să-l mai revedeţi.

Ea venise după revolverul de calibru 32 încredinţat lui Malko de către agentul de la Mossad şi pe care europeanul uitase să i-l înapoieze. Îşi scoase pistolul de la brâu şi i-l întinse, ţinându-l de ţeavă.

— Nu eraţi singură atunci când v-am sunat?

— Ba da.

— De ce mi-aţi închis?

— Nu puteam face nimic.

Malko rămase fără aer.

— Ba da! Îl puteaţi suna pe Oren. Eram în pericol de moarte.

— Îmi pare rău. Trebuia să mă ocup de misiunea mea. Astea sunt ordinele.

Era un robot. Ea privi fix înainte, fără să zâmbească, fără cea mai mică urmă de umanitate. Ţinu revolverul în mâna dreaptă. Dintr-o dată, îşi ridică puloverul lăsându-l pe Malko să privească o bucată de piele goală. Ceea ce îl făcu să se gândească la cu totul altceva. Acea femeie atât de dezirabilă care se afla în fata lui îi putuse cauza moartea.

— Îmi datoraţi ceva, spuse el.

O strălucire de surprindere se aprinse în ochii cafenii ai israelienei.

— Ce?

— Nişte scuze.

Ea dădu uşor din umeri.

— Nu prea cred. V-am spus, îndeplineam nişte ordine.

Îi venea s-o sugrume. După care, un gând viclean îi trecu prin cap. De ce nu pleca ea acum că recuperase arma? Se apropie de ea, îi puse o mână pe şold şi întrebă:

— Ştiţi de ce nu-mi puteam lua ochii de la dumneavoastră când v-am văzut prima oară?

Ea întrebă fără să-i îndepărteze mâna:

— Nu. De ce?

— Vă doream. Credeam că sunteţi superbă.

— Merci.

Ea nu se mişcă deloc. El îşi puse atunci cealaltă mână pe celălalt şold şi se apropie şi mai mult. Era mânat, dintr-o dată, de o imensă speranţă. Revolverul prins între cele două corpuri, îi intra în stomac. El îi ridică puloverul, apucă revolverul de mâner şi îl aruncă pe pat. Din acel moment tânăra femeie nu mai putea avea nici un dubiu asupra intenţiilor lui… Şi el nu prea mai avea chef de dulcegării.

Făcu aşadar ceea ce-şi dorise să facă de prima oară când o văzuse la *Golden Dragon.* Îşi apăsă mâinile peste sânii ei superbi pe sub puloverul lejer. Erau mai puţin fermi decât în visele lui, dar el se înfierbântă într-o clipită. Israeliana respiră ceva mai repede. Privirile li se întâlniră.

— Dacă vreţi să mi-o trageţi, spuse ea pe un ton surprinzător de calm, grăbiţi-vă. Nu pot lipsi prea mult timp.

Malko avea deja o mână sub fusta ei. El îi îndepărtă repede micul slip alb şi înţelese imediat că israeliana era o mare ipocrită. Pântecele ei era fierbinte şi dulce ca mierea.

În mai puţin timp decât îi trebuise pentru a realiza acel lucru avu o erecţie puternică. O întoarse pe tânăra femeie cu spatele, sprijinind-o de birou şi îşi dădu frâu liber la fel de grăbit ca un adolescent. Se opri totuşi câteva clipe pentru a contempla acel posterior nemaipomenit înainte de a-l pătrunde. Rămase apoi câteva secunde nemişcat, savurând aceea senzaţie deosebită. Israeliana era deschisă atât cât putea fi orice femeie. Cu mâinile aşezate pe şoldurile ei, începu să o zdruncine din tot sufletul, încercând să-i facă plăcerea cât mai savuroasă. Încet, încet partenera lui începu să-i răspundă. Ea gemu, în ritmul mişcărilor lui care-i brăzda pântecele, ondulându-şi fesele nemaipomenite. Malko se eliberă cu un ţipăt sălbatic în adâncul pântecelui ei.

Israeliana se mişcă prima, după care îşi puse chilotul,

vârî revolverul sub pulover şi spuse, pe acelaşi ton indiferent:

— Mi-aţi tras-o bine. De mult nu mai făcusem dragoste aşa.

Ajunse deja în dreptul uşii pe care o deschise şi o închisese în urma ei. Malko realiză după câteva secunde că nici măcar nu ştia cum o cheamă.

*

* *

Lee Young Hwa privi cele trei cărţi care-l făcuseră să-şi vadă jetoanele cum alunecau în recipientul transparent al crupierului de la masa de *Dai Siu:* unu, şase şi patru, în total unsprezece. Jocul era simplu: masa era împărţită în două părţi: de la 3 la 9, erau numerele „Small”, de la 10 la 18, erau cele „Big”. Se juca în acelaşi timp la ambele mese pentru a dubla miza iar numărul câştigător era cel care depăşea de şaisprezece ori miza.

Coreeanul se uită la crupier cum îl prăda de cele douăzeci de mii de yuani ale sale, băgă mâna în buzunar şi constată că nu mai avea bani. De când se apropiase de masa aceea de *Dai Siu,* norocul său devenise foarte „chior” pierzând aproape de fiecare dată. Se îndepărtă de masă, simţindu-se puţin ameţit din cauza celor trei beri pe care le consumase.

Pierdut între rata de schimb yen-dolar din Hong Kong, nici măcar nu putu calcula cât pierduse. Un gând înspăimântător începuse să-l bântuie: dacă lipseau chiar şi o mie de yeni din suma pe care trebuia să o predea, va fi aspru pedepsit...

Maşinal, coborâse cu scara rulantă şi o luă pe jos spre hotel: trebuia neapărat să recâştige banii pierduţi până mâine. Ştiau la ce hotel era cazat şi aveau să-l contacteze cu siguranţă. Trecu prin faţa *Clubului Militar* şi se îndreptă cu pas foarte grăbit spre *Vila Jing-Jing.*

Îi ceru recepţionerei să i se aducă valiza şi luă din ea patru teancuri de yeni. Noaptea abia începea iar el va schimba jocul: la masa de baccara va câştiga mai repede banii celor de la Chosen Soren.

*

* *

Pak Shipyon se zbătu peste tot ca un răţoi cu gâtul tăiat. Cei de la Securitatea chineză îl eliberară în schimbul unei cauţiuni de o sută de mii de patacas[25], confiscându-i şi paşaportul. Fireşte că nu putu explica ce căutau acei dolari în sediul firmei Zokwang Trading, jură că nu ştiuse nimic despre ei. Poliţiştii nu crezură nici un cuvinţel, dar aceştia trebuiră să aştepte instrucţiuni de la Beijing pentru a putea continua ancheta.

Execuţia lui Cheo Yat-Van şi a soţului ei fusese o uşurare, dar era totuşi o victorie a la Pyrrhus. Filiala băncii Delta Asia fusese deconspirată, devenind inutilizabilă. Abia dacă îndrăzni să-şi imagineze reacţia celor din Phenian!

Lucrul cel mai rău, era că bărbatul responsabil de această catastrofă scăpase de răzbunarea lor. De acum înainte se va păzi, le va fi foarte greu să-l răpună…

Directorul de la Zokwang Trading coborî repede din taxi, rupse panglica întinsă de cei de la poliţie în faţa uşii imobilului său şi intră. Primul lucru pe care-l observă fu biletul de pe podea. Îl ridică şi-l citi. Era de la Lee Young Hwa. Uitase cu desăvârşire de venirea japonezului, dar trebuia să ridice imediat banii aduşi de acesta. Nu era momentul să-l lase de capul lui. Scotoci printr-un sertar, îi scoase fundul dublu şi luă un pistol Black Star. Mai vroia *de asemenea* să-l lichideze pe agentul CIA responsabil de acele nenorociri.

Dar mai întâi trebuia să recupereze banii de la Tokyo. Când ieşi, Leoung şi celălalt agent veniră ruşinaţi.

— Mergem la Praia Grande, ordonă el, cineva a adus bani de la Tokyo.

Se aşeză în spatele lui Leoung pe motocicletă.

Din fericire Lee Young Hwa le lăsase adresa lui. Ajunşi la hotelul *Vila Jing-Jing* recepţionera îi informă că japonezul plecase.

— Se va întoarce? întrebă Pak Shipyon foarte neliniştit.

Recepţionera spuse, pe un ton confidenţial:

[25] Aproximativ zece mii de dolari americani.

— Cu siguranţă! Mi-a încredinţat o servietă plină cu bani. A mai venit deja de două ori după bani, dar mai are destul de mulţi.

Pak Shipyon se simţi ca şi când cineva îl înjunghiase în inimă.

— A luat banii cu el!

Chinezoaica îl privi mirată.

— Sigur că da, sunt banii *lui,* are dreptul să facă ce vrea cu ei. Probabil că şi-a vândut afacerea şi a venit să-şi încerce norocul în Macao. Toţi sunt la fel, nu ştiu că mereu cazinourile câştigă…

Nord-coreeanul era deja afară. Fierbea de furie. Asta le mai lipsea! Gândul că acel mizerabil era pe cale să le delapideze banii celor de la Chosen Soren, îl îmbolnăvi. Cum ar putea să-l găsească? Îşi dădu seama că nici măcar nu ştia cum arăta acesta.

Erau douăzeci şi opt de cazinouri în Macao iar el căuta un om despre care habar nu avea cum arată!

— Tu rămâi aici, îi ordonă lui Leoung.

El trebui să se întoarcă la Zokwang Trading pentru a-i anunţa pe cei din Phenian.

*

* *

Malko se pregătea să plece din Macao fără nici un regret. Se hotărî să ia Turbojet-ul de la ora nouă spre Hong Kong, fără să mai petreacă încă o noapte la *Mandarin.* Va pleca mulţumit, acum că semănase sământa distrugerii în organizaţia nord-coreeană.

Taxiul pe care îl comandase sosi. O dată ajuns în Hong Kong va fi în grija „baby-sitterelor” de la Agenţie. Se gândi puţin la israeliana fără nume, care rămânea în Macao. Nimeni nu va şti niciodată ce se întâmplase între ei, în timpul acelei scurte întâlniri. În trei ore, va fi la *Peninsula* şi apoi se va îndrepta spre Tokyo pentru a-şi continua misiunea de demolare. Simţea o mare bucurie la gândul că le va zădărnici planurile nord-coreenilor.

*

* *

Lee Young Hwa se clătină din cauza oboselii. Stătuse aproape cinci ore în faţa meselor de baccara sau de *Dai Siu.* Era sătul de zâmbetele frivole ale casierelor, de banii care erau înghiţiţi de sertarele de sub masă şi înlocuiţi de nişte jetoane frumoase multicolore, care, de asemenea, se făceau nevăzute în recipientele crupierilor… Toate astea se amestecară cu exclamaţiile jucătorilor, râsetele, zarva, privirile curvelor atrase de ţărănoiul prost îmbrăcat care juca sume considerabile. Lee Young Hwa nu le mai vedea deloc, concentrându-se asupra unui singur obiectiv: să recâştige banii pe care îi pierduse. Încetă să mai bea şi se concentră asupra jocului, rugându-se din tot sufletul să-i iasă numărul, iar cărţile să-i fie bune.

Din nefericire, avea impresia că era victima unui blestem. La baccara, primele sale două cărţi erau de cele mai multe ori bune, dar voia să-şi îmbunătăţească şansele şi, atunci, depăşea fatidicul nouă… Strânse din dinţi, trase cărţile din sabot şi continuă să piardă. Când îşi întoarse cărţile proaste întâlni privirea indiferentă a crupierilor, care voiau să-l ruineze, puţin câte puţin, ca pe un bolnav care se golea de sânge.

Îşi aruncă scârbit cărţile. Unsprezece! Pierduse iarăşi.

Bruscându-i pe ceilalţi jucători, se dădu înnebunit înapoi, reprimându-şi o dorinţă de a lovi. După care se îndreptă maşinal spre scara rulantă. Nu mai ştia cât pierduse, dar era o sumă enormă. Trebuia să recâştige cu orice preţ acei bani. Avea o noapte întreagă la dispoziţie. La ieşirea de la *Sands,* găsi ca prin minune un taxi. Nu mai voia să-şi piardă timpul cu mersul pe jos. Trebuia să se întoarcă repede: norocul trebuia neapărat să i se schimbe. Vedea deja jetoanele acumulându-se în faţa lui în grămezi înalte şi multicolore.

Îi spuse şoferului:

— Hotel *Vila Jing-Jing,* Avenida de Praia-Grande.

Ajuns în faţa micului hotel, îi zise:

— You wait[26]*!*

Chiar înainte să intre, observă un bărbat în costum de

[26] Aşteaptă-mă.

motociclist, sprijinit de vehiculul său, parcat lângă hotel. Acesta se apropie şi-l întrebă în coreeană:

— Sunteţi Lee Young Hwa?

Lee Young Hwa crezu că încetase să-i mai bată inima, înţelese. Avu totuşi suficientă prezenţă de spirit pentru a răspunde în engleză:

— *No understand*[27].

Bărbatul nu mai insistă; puse aceeaşi întrebare tuturor celor care intrau…

Lee Young Hwa era leoarcă de transpiraţie. Reuşi totuşi să-i zâmbească angajatei de la recepţie.

— Aş dori să îmi ridic servieta.

Femeia îi aruncă o privire de poliţist.

— Nu ar trebui să jucaţi atât de mult, *senhor…*

Cum el nu-i răspunse, ea dădu din umeri şi se duse să ia valiza din dulapul mare care era folosit pe post de seif. Lee Young Hwa i-o smulse propriu-zis din mâini şi ieşi fără să spună nici un cuvânt. Tocmai renunţase la ideea de a recâştiga banii pierduţi. Nu avea să le scape de două ori urmăritorilor săi. Motociclistul nu-l observă decât atunci când urcase grăbit în taxi.

Dar observase şi servieta şi înjură zdravăn! Era bărbatul pe care trebuia să-l intercepteze! Grăbit se urcă pe motocicletă. Taxiul era deja în trafic, dar îl va ajunge repede din urmă. În timp ce conducea îl sună pe Pak Shipyon.

— L-am găsit! zbieră el. A venit după bani şi acum este într-un taxi!

Pak Shipyon scoase o înjurătură copioasă. „Curierul” voia să fugă. Probabil că cheltuise toţi banii.

— Urmăreşte-l! ordonă el. Când se opreşte să mă anunţi unde eşti.

*

* *

Vreo douăzeci de persoane aşteptau în micuţa sală care domina debarcaderul Turbojet-urilor. Se lăsase ceaţa şi nu se mai vedeau podurile care legau Macao de insulele sale. Malko privi farurile Turbojet-ului care se apropia, venind din

[27] Nu înţeleg.

Hong Kong. Era cel în care avea să se îmbarce.

Cei doi membri ai Sun Yee On, reapărură la *Mandarin,* stând discreţi într-un colţ. În câteva minute, misiunea lor se va încheia. Turbojet-ul se pregătea să acosteze iar pasagerii care vroiau să se îmbarce începuseră să stea la coadă, cu paşapoartele în mână.

Deodată, doi bărbaţi îşi făcură apariţia în sala de aşteptare, alergând ca şi cum s-ar fi temut să nu piardă îmbarcarea. Se opriră brusc, cercetându-i pe pasagerii care se pregăteau de plecare. Malko simţi că pulsul i-o lua razna: cei doi aveau un comportament ciudat!

Deşi era uşor de recunoscut nu îl băgară în seamă. Îşi îndreptă privirea spre cei doi bărbaţi de la Sun Yee On şi cu un semn din cap îi atenţionă asupra nou-veniţilor. Chinezii se apropiară de el imediat, ca şi cum ar fi vrut să-l apere cu corpurile lor.

Degeaba.

Cei doi motociclişti, cărora li se alăturase un al treilea bărbat, tocmai îl abordaseră pe unul dintre pasagerii aşezaţi la coadă, care avea o valiză mică în mână. Unul dintre motociclişti îl luă de un braţ, târându-l de lângă oamenii de la coadă, dar acesta se opuse protestând cu o voce răguşită.

Malko ciuli urechea: nu erau chinezi!

Scena se derulă foarte repede. Nişte pumnale ţâşniră din mâinile celor doi agresori care tăbărâră pe bărbatul cu valiza. Îl lipiră de un perete, lovindu-l peste tot, în tăcere, cu o ferocitate greu de închipuit. Victima lor se clătină, scăpă valiza din mână şi, în cele din urmă, se prăbuşi.

Unul dintre bărbaţi se aplecă şi îi tăie gâtul, cu o mişcare rapidă, înainte de a fugi cu valiza.

Totul se petrecu în mai puţin de un minut. Călătorii se agitară, înspăimântaţi.

Malko se apropie de corpul întins pe podea. Omul încetase din viaţă, zăcând într-o mare de sânge. Mai mulţi poliţişti în uniforme bleu apărură imediat, îndepărtându-i pe toţi gură-cască. Abia atunci Malko observă un obiect roşu care zăcea pe podea în locul unde necunoscutul stătuse la

coadă: era un paşaport nord-coreean.

Cu o mişcare firească, îl ridică, în timp ce toată lumea se uita la cadavru şi îl vârî în buzunarul său.

Poliţiştii erau siguri că asasinii veniseră de afară, aşa că îi lăsară pe pasageri să se îmbarce. Malko se aşeză la rând, pătrunse în debarcader şi urcă la bordul Turbojet-ului, încercând să se aşeze în faţă. Aşteptă ca ambarcaţiunea să se îndepărteze de ţărm înainte de a scoate paşaportul din buzunar. Numele era scris în litere japoneze şi latine: „LEE YOUNG HWA, născut la 1 iulie 1958, în Yokohama”.

Documentul era plin de ştampile. Omul era cu siguranţă coreean. Îl băgă din nou în buzunar. Avea un motiv în plus să meargă la Tokyo. De ce îl uciseseră pe acest om cu atâta bestialitate? Autorii acelei crime erau cu siguranţă ucigaşi profesionişti, care tocmai omorâseră un japonez care călătorea de multe ori în Coreea de Nord. Primul lucru pe care-l va face o dată ajuns la Tokyo va fi să încerce să-l identifice.

Avea încă o pistă de urmat.

Capitolul IX.

— Trăiască Preaiubitul nostru conducător Kim Jong Il! Să moară imperialismul american! Redaţi-l pe *Man Gyong Bong 92!*

Sloganurile erau urlate într-un microfon de către un „animator”, care stătuse în picioare, la stânga membrilor care asigurau conducerea Choden Soren. Comitetul se instală pe o estradă lungă deasupra căreia fu arborat drapelul nord-coreean, în timp ce miile de participanţi repetau docili sloganurile urlate în microfon, aşezaţi pe scaunele din marele amfiteatru în aer liber. Unii purtau nişte veşminte colorate în verde, roşu sau albastru, pe care fuseseră scrise nişte sloganuri în coreeană, alţii înălţau nişte pancarte în vârful unui baston, pe care era notat numele oraşului din care veneau delegaţiile ai căror membri erau. Toţi erau coreeni din nord! Toţi erau admiratori înrăiţi ai „Iubitului Conducător” Kim Jong Il, preşedintele Coreeii de Nord. Toţi strigau în gura mare dezaprobarea faţă de oprimarea coreenilor din Japonia.

Problema era că acea manifestare nu avusese loc la Phenian, ci în Tokyo! Chiar în mijlocul parcului Hibyia, la o aruncătură de băţ de cele o sută zece hectare ale palatului imperial, chiar în mijlocul oraşului. Locul acela era unul din cele câteva spaţii verzi care fuseseră cruţate de acea frenezie a construcţiilor care transformase oraşul Tokyo într-un munte de beton. Oraşul era străbătut de o sumedenie de metrouri aeriene şi de autostrăzi urbane care se strecurau peste tot, din ce în ce mai răspândite, aşezate la câţiva metri distanţă una de alta.

Malko era în picioare lângă tribună, observându-i pe participanţii la mitingul improvizat. Aceştia păreau la fel de fanatici ca şi „coregionalii” lor din Phenian. Totuşi, aceştia aveau în faţa ochilor toate ororile înfăptuite de hidra capitalistă şi aveau o viaţă destul de îndestulătoare. Nivelul de trai din Japonia, în ciuda inegalităţilor, era unul dintre

cele mai ridicate din lume. Nimeni nu murea de foame. În ciuda acestui lucru, mulţimea repetase orbeşte nişte slogane ce glorificau un regim care-şi înfometase propriii cetăţeni. Natura umană era cu siguranţă un fenomen de neînţeles…

Văzând un *gaijin*[28] – căci era singurul non-asiatic – un nord-coreean venise să îi vândă un *Daily Worker,* cotidianul comunist publicat în Japonia, contra sumei modice de o sută de yeni[29]… Ziarul părea a fi o reeditare a unui vechi jurnal stalinist din anii 1950…

Kaoru Omoto, poliţistul de la unitatea „J[30]” al National Police Agency, care-i adusese acolo, se apropie spunându-i în şoaptă:

— Au de gând să defileze. Trebuie să mergem la intrarea magistralei, dacă vrem să-i vedem mai bine.

Cu capul aproape lipsit de păr, cu mustaţă grizonată, barbişon micuţ şi impermeabil roşu, acesta aducea mai degrabă cu un profesor decât cu un poliţist. Era totuşi unul dintre cei mai buni agenţi ai unităţii însărcinate cu supravegherea Choden Soren, organizaţia care-i sprijinea pe nord-coreenii stabiliţi în Japonia.

În arhipelag trăiau în jur de şase sute de mii de coreeni, din care o treime se declarau a fi originari de pe teritoriul Coreei de Nord. Din Choden Soren făceau parte majoritatea militanţilor. Organism opac şi dogmatic, această organizaţie era cea mai importantă furnizoare de venituri a regimului din Phenian. Scopul principal al acelui miting fusese cererea de a restabili unica legătură maritimă între Japonia şi Coreea de Nord, întreruptă după lansarea rachetelor nord-coreene în spaţiul japonez, în iulie 2006. În Japonia toate opiniile erau exprimate liber, această manifestaţie fiind perfect legală…

Malko îşi urmă ghidul. Nord-coreenii părăsiră ordonat amfiteatrul pentru a se aşeza conform rangului în spatele conducătorilor lor. În faţă era locul micului grup de la

[28] Străin.

[29] Şaizeci de centime de euro.

[30] În japoneză şi coreeană se spune „Jaeson”

conducere, statul-major al celor de la Choden Soren, care erau pregătiţi de marş: bărbaţii erau veseli ca nişte gaiţe, îmbrăcaţi sobru la costum, cămaşă şi cravată.

Sute de poliţişti cu căşti, dotaţi cu veste antiglonţ, se pregătiseră să escorteze cortegiul.

Deodată, un bărbat tânăr, cu o bandă albă pe frunte, îşi făcu apariţia pe Kokkai-Dori, cu un pumnal în mână şi se îndreptă urlând asupra conducătorilor de la Choden Soren! Fu imediat oprit de o jumătate de duzină de poliţişti. Nimeni nu se mişcă.

— Ce a fost asta? întrebă Malko.

Kaoru Omoto îşi stăpâni cu greu un râset scurt.

— E un *uyoku*[31].

— Ce a strigat?

— Glorie împăratului! Moarte comuniştilor!

Cortegiul începuse să se pună în mişcare, ocupând banda din dreapta a şoselei, pentru a nu împiedica prea mult circulaţia... În Japonia toată lumea respecta legea. Chiar şi cei mai împătimiţi oponenţi ai regimului.

Aşezat pe trotuar, Kaoru Omoto cerceta cu mare atenţie toate chipurile care defilau prin faţa lui, în timp ce Malko stătu ceva mai retras. Deodată, liniştea relativă se spulberă din cauza unor vociferări amplificate de nişte portavoci date la maxim. Malko privise de cealaltă parte a magistralei Kokkai-Dori. Acolo erau două camioane, dotate cu nişte portavoci enorme, pline ochi de *uyokus* care-i asaltară cu o ploaie de insulte pe manifestanţi, mergând în paralel cu aceştia.

Calmi, poliţiştii nu luară nici o măsură. Era o tradiţie japoneză: camioanele erau nişte *gaisenshos,* nişte vehicule de propagandă citadină, autorizate să difuzeze mesaje politice. Acea măsură permisivă era deseori deturnată de *uyokus,* care lucrau cu anumiţi yakuzas[32]. Aceştia din urmă îi plătesc pentru a-şi instala portavocile în faţa unui magazin, pe care doresc să-l cumpere la un preţ de nimic. Cum portavocile lansează tot felul de sloganuri politice la

[31] Membru al extremei dreapta.

[32] Gangsteri japonezi.

adresa armatei şi a Shogun-ului[33], nimeni nu se putea opune.

Kaoru Omoto urlă deodată lângă urechea lui Malko:

— Malko-San[34]! Ea este! Cea din mijloc.

Îi arătă o femeie cu un chip parşiv, părul drept, aparent obosită, care mergea în cortegiu.

— Sunteţi sigur? urlă Malko.

— Bineînţeles! afirmase poliţistul japonez. Azi-dimineaţă m-am uitat la pozele tuturor membrilor Choden Soren. Femeia se numeşte Chang Myong Sue, iar noi am mai urmărit-o în trecut. Este infirmieră la spitalul din Nishiarai, din cartierul coreean, pe lângă funcţia pe care o deţine în cadrul Choden Soren, unde lucrează benevol. Am pus ochii pe ea pentru că a fost de peste o sută de ori în Coreea de Nord, făcând curse cu *Man Gyong Bong 92.*

Începură să meargă, însoţind cortegiul, asurziţi de vociferările din portavocile *uyokus-ilor.*

Malko o urmări cu privirea pe acea femeie cu un chip comun. Aşadar ea era văduva lui Lee Young Hwa, omul care fusese ucis sub ochii lui în Macao. Motivul asasinării îi era încă necunoscut, dar probabil că avea legătură cu vreun transfer de bani…

Cortegiul continua să înainteze sub privirile indiferente ale trecătorilor, însoţit de înjurăturile *uyokus-ilor.* Era o simplă rutină.

— Ce vreţi să faceţi, Malko-san? întrebă Kaoru Omoto.

— Voi încerca să-i vorbesc. Cu ajutorul dumneavoastră, îi veţi spune că sunt un german şi că sunt interesat de coreenii care trăiesc în Japonia.

Faptul că această femeie lucra pentru Choden Soren confirma ceea ce „declarase” trădătorul Kim Song-Hun. Acesta le spusese celor de la CIA că organizaţia nord-coreeană colectase fonduri considerabile de la nord-coreenii care trăiau în Japonia. Dar cele mai importante contribuţii veneau de la reţeaua de „Pachinkos Parlors” care aparţinea

[33] Împăratului.

[34] Substantivele proprii sunt urmate de „san” în semn de respect.

în proporţie de 80% nord-coreenilor. Pachinko era un joc tipic japonez. Aparent jocul consta dintr-o pârghie verticală unde nişte bile de oţel ricoşau între nişte tije metalice. Regulile jocului cereau ca acestea să fie mereu aşezate în formă de pâlnie. Fiecare bilă nou intrată declanşa o avalanşă de bile, ca o maşină supraîncărcată. În Japonia, jocul dăduse lovitura. Bărbaţi şi femei se năpusteau, după ce-şi terminau munca şi jucau ore în şir într-o atmosferă electrizantă. În muzica dată la maxim, zgomotul bilelor care se loveau între ele şi reacţiile zgomotoase ale jucătorilor, toţi erau hipnotizaţi.

În plus, pe lângă latura sa ludică, adevăratul succes al lui Pachinko se datora faptului că acesta era singurul joc de noroc tolerat în Japonia. De fapt, oficial, câştigătorii îşi schimbau bilele de fier în schimbul unor „lozuri”, asemănătoare celor de la târguri.

Dar, nu departe de fiecare „Pachinkos Parlors” exista o baracă discretă denumită „TUC”, unde lozurile putea fi preschimbate în bani. Jucătorii buni ajungeau să câştige între trei sau patru sute de mii de yeni pe lună. Ceea ce explica succesul incredibil al celor cincisprezece mii de „Pachinkos Parlors”.

Trădătorul Kim Song-Hun le mai spusese apoi celor de la CIA:

„Destrămaţi filiala de Pachinkos şi veţi ruina Coreea de Nord. După iulie 2006, Choden Soren a avut o mare problemă: din cauza suspendării relaţiilor maritime, nu au mai reuşit să scoată bani din Japonia decât puţin câte puţin. Auzisem, înainte să fug din Phenian, că cei de la Choden Soren pregăteau o operaţiune secretă pentru a trimite toţi banii pe care-i acumulaseră. Numai că eu nu cunosc prea multe detalii despre aceasta. Ideea era simplă: să trimită o navă sub pavilion *japonez* într-un port slab supravegheat cum sunt cele de pe coasta de est, cu o încărcătură de bani. Acesta urma apoi să se întâlnească în largul mării cu un vapor nord-coreean, care avea să preia banii”.

Când citise declaraţia, Malko nu crezuse o iotă la început, chestionându-l personal pe fugar:

— „Pachinkos Parlors” aduc chiar atât de mulţi bani?

Răspunsul lui Kim Song-Hun îl uimise:

— Industria de Pachinko produce între două sute şi trei sute de miliarde de yeni pe an. Mai mult decât Toyota! Iar 80% din Pachinkos aparţine unor nord-coreeni…

Cortegiul avea o lungime de peste un kilometru şi îşi continua drumul escortat de înjurăturile japonezilor. Trecătorii le aruncau deseori priviri ostile. Nord-coreenii erau detestaţi şi dispreţuiţi în Japonia. Erau consideraţi nişte bădărani brutali, nişte elemente care nu fuseseră niciodată integrate în societatea lor.

În societatea japoneză, unde totul era aranjat la milimetru, aceşti oameni erau ca o pată. Majoritatea băncilor refuzau să le împrumute bani, iar căsătoriile mixte cu japonezii erau practic inexistente.

Şirul participanţilor la miting se apropia de Gara Centrală din Tokyo. Cei din fruntea cortegiului începură să rupă rândurile.

— Dacă doriţi să-i vorbiţi acelei femei, Malko-san, acum e momentul, îl sfătui Kaoru Omoto. Dar nu o să vă ajute la nimic.

— Soţul ei a fost asasinat de nord-coreeni sub ochii mei, pledă Malko. Poate că asta o va convinge să schimbe tabăra.

Poliţistul japonez dădu din cap, neîncrezător.

— Nu-i cunoaşteţi: sunt nişte fanatici.

— S-a auzit ceva despre această moarte în Japonia?

— La televizor nu s-a spus nimic.

Chang Myong Sue se apucă să schimbe câteva cuvinte cu nişte militanţi. Manifestanţii îşi strânseră pancartele şi începură să se împrăştie. Kaoru Omoto se apropie de ea, însoţit de Malko, care încă mai avea în mână *Daily Worker-ul şi* îi vorbi. Europeanul, conform obiceiului japonez, îi întinse cartea sa de vizită nord-coreenei şi se înclină.

— Ce vreţi să ştiţi? îl întrebă poliţistul japonez după ce schimbă câteva cuvinte cu nord-coreeana.

— Care a fost motivul acestei manifestări?

— Oficial, au protestat împotriva relelor tratamente la

care sunt supuşi copiii lor, traduse Kaoru Omoto. Aceştia sunt bătuţi şi sunt refuzaţi în multe şcoli. Şi, pe deasupra, nu mai pot merge să-şi viziteze familiile din Coreea de Nord. Chiar ea a trebuit să plătească o sută cincizeci de yeni pentru un bilet de avion până la Beijing.

— Este măritată?

— Da.

— Soţul ei a luat parte la miting?

Poliţistul îi puse întrebarea şi traduse răspunsul femeii:

— Nu, nu este aici. Lucrează.

— Cu ce se ocupă acesta?

— Este contabil la Choden Soren.

Aşadar, văduva lui Lee Young Hwa minţea: nu putea să nu ştie ce se întâmplase cu soţul ei. Aceasta pusese punct conversaţiei scuzându-se prin intermediul câtorva cuvinte.

— Trebuie să meargă la tren, în curând îi începe tura la spital, explică Omoto.

Femeia se îndrepta deja spre gară.

— Şi dacă am urmări-o? propuse Malko, dând dovadă de o nebănuită inspiraţie.

Poliţistul japonez ridică din sprâncene.

— Riscăm să ne recunoască. Ce anume speraţi să descoperiţi, Malko-san?

— Nu ştiu, dar soţul ei era implicat în operaţiunile celor de la Choden Soren. Dacă ne vede, îi veţi spune că mai voiam să-i pun câteva întrebări.

— Bine. Să mergem! E foarte departe... Vom ajunge mai repede cu trenul. Haideţi!

Se îndreptară şi ei spre gară. Peronul era plin de călători.

— Aceasta este garnitura de vagoane! anunţă poliţistul japonez. Vom coborî la Nishiarai Station. Este la cinci minute de mers pe jos de spital. Drumul va dura cam patruzeci şi cinci de minute.

Tokyo era imens, alipit de Yokohama într-un ansamblu de douăzeci şi cinci de milioane de locuitori. În tren, Malko fu cât pe-aici să aţipească, totul era foarte monoton: avea impresia că dădea târcoale unui furnicar... Încet-încet vagoanele începură să se golească. Ajunşi la Nishiarai

Station, aceştia coborâră repede din vagonul din spate unde călătoriseră. Se opriră apoi în staţia de taxi şi, câteva secunde mai târziu, o observară pe nord-coreeană ieşind din gară.

Ea trecu pe lângă ei, intrând pe o stradă sărăcăcioasă.

— Aici, îl lămuri Kaoru Omoto, locuiesc „discriminaţii” şi nord-coreenii.

— Cine sunt „discriminaţii”?

Poliţistul Omoto schiţă un zâmbet jenat.

— Ca şi în India, noi avem un sistem de caste. „Discriminaţii” sunt persoane care, conform obiceiurilor noastre, nu pot practica decât anumite meserii precum: prelucrarea pielii, muncile din abatoare, strângerea gunoaielor. Este un obicei ancestral. Cum nord-coreenii sunt şi ei „discriminaţi”, locuiesc în acelaşi cartier. Iată-ne ajunşi pe strada unde se află spitalul Nishiarai, adăugă acesta.

Chang Myong Sue mergea în continuare în faţa lor. O văzură intrând în spitalul pe lângă care trecură.

— Ce facem acum, Malko-san? întrebă Kaoru Omoto.

— Plecăm, zise Malko, dezamăgit.

Când se pregăteau să plece înapoi o văzură pe nord-coreeană ieşind din spital! Aşadar, nu venise la muncă. Ea o luă pe o stradă micuţă iar ei ajunseră la timp pentru a o vedea intrând într-o enormă clădire de „Pachinkos Parlors”, de pe Kotobuki. Clădirea avea două etaje destinate jocului şi patru transformate în spaţii de parcare, lucru absolut indispensabil pentru orice imobil din Tokyo.

Malko şi poliţistul se opriră în dreptul unui mic bar unde japonezul propuse:

— Voi suna la birou să aflu dacă avem vreo informaţie despre acest „Pachinkos Parlors”.

*

* *

În interiorul clădirii din Kotobuki, nu se adunase încă prea multă lume, dar vacarmul era deja înfiorător, provocat de muzica asurzitoare şi vuietul bilelor care se lovea de piloni. Mai mulţi jucători, cu câteva grămezi de bile aşezate lângă ei, pe care le manevrau cu gesturi ferme bilele de

Pachinkos, trăgând frenetic de manete pentru a le ghida spre pâlnie.

Chang Myong Sue se urcă pe scara rulantă care ducea la primul etaj, unde nu era încă nimeni, traversă sala ajungând în faţa unui birou. Tânărul bărbat din spatele biroului, cu o faţă rotundă şi cu ochelari, îşi ridică ochii aruncându-i o privire severă.

— Cine este *gaijin-ul* cu care ai vorbit la miting, tovarăşă?

Ri Teheul era directorul general al acelui „Pachinkos Parlors", care făcea parte dintr-unul din cele mai mari lanţuri de astfel de localuri care funcţionau în golful Tokyo, unde era mai multă libertate. Totuşi rolul său era foarte important: fusese însărcinat de cei din Choden Soren să strângă în fiecare lună contribuţiile „voluntare" ale celorlalţi administratori. Câţiva dintre ei erau japonezi, alţii erau politicieni retraşi din viaţa publică, dar nici unul dintre ei nu avea chef să se trezească cu beregata tăiată.

Aceştia ştiau că Ri Teheul era unul dintre agenţii *Biroului de Securitate Generală,* însărcinat cu implementarea unei discipline de fier în comunitatea nord-coreeană. Acesta se născuse în Japonia, mama lui fiind fiica unei foste „dame de consum", luată cu forţa de armata japoneză în timpul ultimului război. El detestase Japonia şi, în general, tot ceea ce nu era nord-coreean.

— Tocmai mă pregăteam să-mi fac raportul, tovarăşe, răspunse Chang Myong Sue. Am fost abordată de un *gaijin* care se pretindea a fi jurnalist şi mi-a dat această carte de vizită. Era însoţit de un japonez, care zicea că este translatorul acestuia. Dar translatorul nu mi-a dat cartea sa de vizită. Era un individ suspect. Poate că era un poliţist.

În Japonia, când două persoane se întâlneau, făceau schimb de cărţi de vizită. Este un *must* cultural. A nu respecta acest obicei era considerat un gest grosolan.

— Oamenii noştri de la Securitate, l-au fotografiat deja pe acest *gaijin,* o informă Ri Teheul. Ni s-a părut suspect. Vom încerca să-l identificăm. Nu te-a întrebat nimic?

— Ba da. Unde îmi este soţul.

— Ce i-ai răspuns?

— Că este la muncă.

— Bine. Te poţi întoarce la spital, tovarăşă.

Nici unul din ei nu mai avea nimic de spus.

Încă din ajun, conducerea de la Choden Soren ştia ce se întâmplase cu soţul lui Chang Myong Sue. Phenianul îi informase că Lee Young Hwa, delapidase o parte din banii pe care îi adusese cu sine la Macao şi fusese pedepsit conform legii.

Chang Myong Sue îi trimise de îndată un mesaj generalului Kim Sol-Su, şeful serviciilor de Securitate, felicitându-l pentru vigilenţa sa şi scuzându-se formal pentru că nu observase acele proaste obiceiuri din comportamentul soţului ei. Ea se angajă să-şi dubleze eforturile în procesul de colectare a fondurilor, cu scopul de a recupera prejudiciul, conform *joche-ului*[35], pricinuit de acel mizerabil.

Aceea fusese singura slujbă funerară a lui Lee Young Hwa. Văduva lui avea rude în Coreea de Nord şi nu-şi dorea deloc ca aceştia să sfârşească într-un lagăr de muncă…

După plecarea ei, Ri Teheul îşi deschise calculatorul.

Câteva minute mai târziu, pozele celor doi oameni care o abordaseră pe Chang Myong Sue apărură pe ecran.

„Pare să fie american!”, îşi spuse Ri Teheul.

Nu era deloc o veste bună. Nord-coreeanul nu se temea prea mult de autorităţile japoneze. Acestea, din motive politice, închiseseră mereu ochii în faţa activităţilor ilegale ale Choden Soren. O mare parte dintre oamenii politici japonezi credeau cu tărie că trebuiau să menajeze regimul din Phenian. Pentru a nu mai primi reproşuri în legătură cu ororile comise de armata japoneză în timpul celui de al doilea război mondial. Japonezii se simţeau vizavi de nord-coreeni, aşa cum se simţeau nemţii faţă de evrei.

Un politician foarte influent, membru al partidului aflat la putere, Hiroko Notaka, proteja Choden Soren atât de deschis încât fusese supranumit „protectorul”. Pentru el. Coreea de Nord era a douăzeci şi şaptea provincie japoneză.

---

[35] Teorie a autosuficienţei din Coreea de Nord.

Mulţumită influenţei acestuia, guvernul declarase în 2002 un anumit număr de organizaţii financiare ca fiind falimentare, ca urmare a neplăţii datoriilor către acestea de către debitorii nord-coreeni. Acest lucru îi costase o mie patru sute de *miliarde* de yeni pe contribuabilii japonezi.

În ceea ce priveşte Serviciile japoneze, acestea nu se amestecaseră niciodată în treburile reţelei subterane ale agenţilor din Phenian. Bineînţeles, că rachetele lansate de nord-coreeni la 5 iulie 2006 mai răciseră înflăcărarea cu care li se luase apărarea celor din Phenian, dar nimic nu se schimbase cu adevărat...

În ceea ce-i privea pe americani lucrurile stăteau exact pe dos... Aceştia luptaseră cu ade*vărat pen*tru a le tăia toate resursele financiare ale dictaturii din Phenian, prin toate mijloacele. Ceea ce se întâmplase la Macao era o ultimă dovadă.

Interesul acestui necunoscut *gaijin* pentru Chang Myong Sue îl nelinişti pe Ri Teheul. Chiar la câteva zile după ce soţul ei fusese răpus de tovarăşii de la Securitatea de Stat din Macao, pentru că furase din banii pe care trebuia să-i predea. Asta nu putea fi o simplă coincidenţă. Cu toate că Chang Myong Sue fusese cercetată de poliţia japoneză, asemeni tuturor membrilor din Choden Soren, aceasta nu dăduse vreodată semne de nelinişte, drept dovadă stând zecile de călătorii pe care le făcuse în Phenian. Cu ocazia ultimei sale deplasări, ea urcase la bordul *Man Gyong Bong 92* cu două valize, fiecare conţinând câte o sută de milioane de yeni în bancnote de câte zece mii. Ajunsă la vamă nu declarase decât suma de cincizeci de mii de yeni, ştiind că vameşii japonezi aveau ordin să nu percheziţioneze pe nimeni.

Ri Teheul observă apoi clipocitul unei iconiţe de pe ecranul calculatorului, avertizându-l că primise un document. Era un text scurt, codificat, care începu să apară pe măsură ce citea. Era răspunsul la mail-ul cu pozele străinilor de la miting, pe care îl trimisese la Phenian.

Gaijin-ul fusese identificat. Era un agent al CIA, Malko Linge, ale cărui acţiuni cauzaseră grave prejudicii

intereselor nord-coreenilor din Macao. Sfârşitul mesajului era scris în roşu:

„Tovarăşului Ri Teheul i se ordonă de către Biroul Securităţii de Stat să elimine cât mai repede acest adversar”.

Capitolul X.

Kaoru Omoto nota cu mare atenţie nişte informaţii în timp ce îşi ţinea telefonul mobil lipit de ureche. Când termină, începu să vorbească la fel ca o moară stricată, stâlcind atât de mult anumite cuvinte încât deveniră practic de neînţeles.

— Ri Teheul, directorul general de la „Pachinko Parlor”, se bănuieşte că ar fi agent nord-coreean, anunţă acesta. Sunt mulţi în Japonia, dar nu le cunoaştem tuturor identităţile…

— De ce?

Japonezul zâmbi jenat.

— Serviciile de poliţie sunt deficitare la acest capitol, în plus, clasa politică nu doreşte să-i atacăm pe nord-coreeni.

— Aveţi o poză cu Ri Teheul?

— Da, bineînţeles. Este la birou. Acest om este bănuit că ar avea legături cu răpirile care au avut loc la spitalul Nishiarai. Din nefericire, nu am putut dovedi nimic.

— Bine, nu mai avem ce face aici, concluzionă Malko. Pe drum îmi puteţi arăta sediul organizaţiei Chosen Soren?

— Da, dar este departe, tocmai în cartierul Shiyodaku. Şi ştiţi, Malko-san, nu veţi vedea nimic.

De data asta, luară un taxi. Asemeni tuturor taxiurilor japoneze portierele se deschiseră automat în momentul în care încercaseră să urce. Şoferul purta mănuşi albe, era foarte politicos şi avea un GPS în maşină. Ceea ce, ţinând cont de mărimea oraşului, nu se putea considera un articol de lux… În plus, majoritatea străzilor nu aveau nume.

Drumul dură peste o oră! Uneori maşina se opri prinsă în traficul aglomerat timp de câteva minute. Nu se auzi nici un claxon, nici o exclamaţie furioasă, nici un fel de invective. Circulaţia era atât de bine pusă la punct încât majoritatea vehiculelor nu aveau bare de protecţie. De ce să posede aşa ceva, din moment ce nu existau ciocniri?… Aici, „înjurăturile” erau practic necunoscute, chiar de

neconceput.

Malko aproape adormise atunci când maşina se opri pe o stradă în pantă, din inima unui cartier burghez.

Sediul organizaţiei Chosen Soren era într-un mare imobil închis la culoare cu pereţi înalţi şi o uşă micuţă care era supravegheată de o mulţime de camere video. Era un adevărat buncăr. Kaoru Omoto se întoarse spre Malko.

— Nimeni de la poliţie nu a intrat niciodată aici, Malko-San. Noi credem, totuşi, că în această clădire se află banii colectaţi şi stocaţi pentru a fi trimişi în Coreea de Nord. Iar acum probabil că s-au strâns mulţi.

Malko privi gânditor clădirea masivă. Încercă să găsească o falie în sistem. Celularul lui Kaoru Omoto sună şi acesta se întoarse spre el.

— Şeful meu, domnul Hichigaya, doreşte să vă cunoască. Ne putem întoarce la Centru?

— Bineînţeles.

*

* *

Ri Teheul cercetase cartea de vizită înmânată de falsul jurnalist lui Chang Myong Sue, pe care erau înscrise adresa lui din Tokyo: *Grand Hyatt,* strada Roppongi, camera 1110, împreună cu numărul mobilului său japonez. În Japonia nu funcţiona nici un celular străin, iar turiştii erau nevoiţi să îşi achiziţioneze unul odată sosiţi în aeroport.

Străinul nu stătea într-un hotel de jurnalişti. Era unul foarte scump. Era într-adevăr agentul imperialist semnalat de cei din Phenian. Pentru a-l elimina avea nevoie de Chang Myong Sue. Deja un plan începu să-i încolţească în minte.

*

* *

Aplecat în faţă, Kuniko Hichigaya, *Police Superintendent-ul* îi întinse lui Malko cartea sa de vizită, în stilul japonez, ţinând-o între cele două mâini poziţionate la nivelul ochilor. Acest ritual era absolut inevitabil, pentru că le permitea oamenilor să afle repede cu cine aveau de-a face, evidenţiindu-se astfel locul ocupat de posesorul cărţii în ierarhia societăţii. Era un detaliu absolut indispensabil din

viaţa socială. Persoana putea să nu poarte cravată, să fie prost îmbrăcată, sau neîngrijită, toate astea se puteau ierta. Dar un bărbat sau o femeie fără carte de vizită nu exista în societatea japoneză.

Malko i-o întinse şi el la rândul său pe a lui iar poliţistul japonez îl invită să se aşeze. În „Common Government Building nr. 2” era şi sediul celor de la National Police Agency, printre altele. Marile clădiri ale administraţiei erau grupate în nişte enorme clădiri austere situate între parcul Hibyia şi magistrala Roppongi-Dori.

Cu acoperişul său impozant, zidurile vopsite în alb şi gri, edificiul inspirase o răceală cumplită. Din fericire, biroul superintendentului, cu lambriuri de lemn, cu vederea către parc şi cele câteva minuscule bucheţele de flori, era destul de primitor. Kuniko Hichigaya era flancat de doi adjuncţi, îmbrăcaţi cu nişte haine nu prea moderne, cu butoni la manşete şi costume sobre.

De când sosise, în ajun, Malko îi întâlnise doar pe inspectorul Kaoru Omoto care îl dusese la mitingul nord-coreenilor, iar contactul cu poliţia japoneză fusese stabilit de şeful Biroului CIA din Tokyo, Philip Burton.

Kuniko Hichigaya, într-o engleză perfectă, îi prezentă pe cei doi colaboratori ai săi.

— Hiroshi Denpatsu face parte din *International Investigative Operation Division,* spuse acesta. El este însărcinat să prevină destabilizarea Japoniei de către nord-coreeni. Comisarul Katshuhiro Oyata este specialistul nostru în activităţile nord-coreene din Japonia.

Ca şi cum ar fi fost o singură persoană, cei doi poliţişti se aplecară în faţă, cu cărţile de vizită deasupra capului.

După aceea toată lumea luă loc şi servi ceai. Deja apăruse o problemă: cei doi poliţişti japonezi vorbeau într-o engleză ezitantă şi sumară. Malko, prin intermediul lui Kaoru Omoto, le explică scopul prezenţei lui în Japonia: să întrerupă fluxul de bani către Coreea de Nord. Cu cât vorbea mai mult, cu atât chipurile interlocutorilor săi deveneau mai reticente.

După ce termină şi toată lumea îşi bău ceaiul,

superintendentul luă cuvântul.

— Guvernul nostru a luat măsurile necesare, explică acesta. Am întrerupt legătura maritimă cu Coreea de Nord de aproape nouă luni.

— Bărbatul care a fost asasinat sub ochii mei, la Macao juca un rol important? chestionă Malko.

Hiroshi Denpatsu fu cel care-i răspunse:

— Noi credem că era un „curier” care adusese banii la Macao, acolo unde nord-coreenii sunt foarte prezenţi. Poliţia din Macao ne-a trimis un raport în care spuneau că nu cunoşteau motivul morţii acestui om. Dar ei bănuiesc că fusese vorba de o delapidare de fonduri, judecând după mărturia unei angajate a hotelului unde acesta era cazat.

— Aţi interogat-o pe soţia lui? Femeia cu care am discutat ieri.

Cei doi bărbaţi se priviră miraţi.

— Nu. Ea nu a depus nici o plângere şi această crimă a fost comisă în afara ţării.

— Soţul ei era supravegheat?

— Nu.

— Ce ştiţi despre banii strânşi de cei de la Chosen Soren pentru a fi expediaţi în Coreea de Nord?

Cei doi poliţişti schimbară o privire. Se auzi apoi un râs jenat.

— Este vorba despre nişte sume importante, adăugă Katshuhiro Oyata. Aproape toţi nord-coreenii contribuie. Poftiţi.

Scoase un album pe care îl deschise, arătându-i lui Malko un articol decupat dintr-un ziar coreean împreună cu fotografia unui bărbat cu chipul rotund.

— Cine este?

— Proprietarul unui mare restaurant de pe strada Roppongi, *Oriental Wave.* Acesta i-a dat un milion de yeni lui Kim Jong Il care l-a decorat. Este perfect legal.

— Şi banii de la Pachinkos şi aceştia sunt legali?

— Nu, recunoscură aceştia în cor, cu aceleaşi zâmbete ruşinate. Dar nu avem nici o dovadă a acestor vărsăminte efectuate de oamenii de la Chosen Soren.

— Nu aţi avut niciodată intenţia să percheziţionaţi sediile celor de la Chosen Soren? întrebă Malko.

O expresie îngrozită se oglindi în ochii celor patru japonezi. Era vizibil faptul că acea eventualitate nu fusese niciodată luată în consideraţie.

Superintendentul fu primul care-şi recăpătă sângele rece.

— Pentru asta ar trebui să formulăm nişte acuzaţii la adresa lor, pledă acesta. Şi, oricum, este o problemă politică... Nici un *prim*-ministru nu ar autoriza o asemenea operaţiune. Asta ar fi un fel de cas*us belii* vizavi de Coreea de Nord, lucru pe care încercăm să-l evităm cu orice preţ.

— Aşadar, concluziona Malko, apucând taurul de coarne, *ştiţi* că cei de la Chosen Soren au acumulat în acest moment nişte sume colosale, pe care intenţionează să le trimită în Coreea de Nord şi nu puteţi face nimic. Chiar dacă aceşti bani provin din racket sau de la „Pachinkos Parlors”.

Superintendentul păru şocat la auzul cuvântului „racket”.

— Trei sferturi din „Pachinkos Parlors” le aparţine nord-coreenilor, corectă el. Nici unul dintre ei nu s-a plâns niciodată ca a fost victima racketilor.

Şi era în numele cauzei: toţi erau simpatizanţi ai regimului din Phenian! Malko se simţise invadat de deznădejde. Apucase capătul unui fir odată cu crima din Macao şi avea o certitudine, mulţumită relatărilor trădătorului Kim Song-Hun, dar toate astea nu însemnau nimic. Încercă totuşi să insiste:

— Aţi auzit vorbindu-se de un viitor transfer masiv al banilor, stocaţi momentan de Chosen Soren, către Coreea de Nord?

Cei trei poliţişti schimbară câteva cuvinte după care superintendentul trase o concluzie.

— Nu. De altfel, este imposibil: toate navele sub pavilion nord-coreean au interdicţie de intrare în porturile japoneze.

Categoric, în ciuda politeţii lor fără cusur, japonezii se simţeau agasaţi de insistenţa lui. Înţelese că nu avea să obţină nimic de la ei, pe cale *oficială.* Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, superintendentul Kuniko Hichigaya preciza:

— Bineînţeles, inspectorul Kaoru Omoto rămâne la

dispoziţia dumneavoastră pentru toată durata sejurului în Tokyo. Şi, dacă reuşiţi să descoperiţi nişte fapte grave, noi le vom comunica Ministerului Justiţiei.

Acesta se ridică. Urmă un nou schimb de plecăciuni. În lift, Kaoru Omoto, mai lucid şi mai sincer decât şefii lui, îi mărturisi lui Malko:

— Nimeni nu vrea să facă nimic împotriva Coreei de Nord, din cauza persoanelor care au fost răpite. Încă sperăm să le putem recupera.

Fusese o mare dramă în Japonia. În anii 1970, nord-coreenii ridicaseră mai mulţi japonezi, cu ajutorul mini-submarinelor, pe care le folosiseră să-şi antreneze agenţii infiltraţi în Japonia. Aceştia îşi dezvăluiseră în sfârşit o parte din crime şi le permiseseră câtorva victime ale unor răpiri, care trăiau în Coreea de Nord, să comunice cu familiile lor. Mai furnizaseră de asemenea o explicaţie legată de dispariţia misterioasă a unei fetiţe de opt ani! Plini de cinism aceştia spuseseră adevărul: Migumi fusese luată pentru că asistase la răpirea unui cuplu de adulţi…

Ajunseră pe trotuarul de pe strada Kasemigaseki. Malko era uşor dezamăgit. Kaoru Omoto, vizibil ruşinat de ajutorul care i se dăduse străinului, propuse de îndată:

— Pot să vă fac cunoştinţă cu unul dintre informatorii mei, Shigetaka Kai. El tipăreşte o scrisoare confidenţială şi ştie multe lucruri. Are şi o colaboratoare coreeană care v-ar putea fi de ajutor: eu nu vorbesc deloc coreeana…

Malko salută ideea.

— Sigur. Când?

— Îi voi telefona acum.

Câteva minute mai târziu, poliţistul japonez îl anunţă triumfător:

— Îl vom întâlni la ora cinci, la Shibuya. Avem întâlnire cu el în faţa câinelui Haniko…

— Ce este asta? întrebă curios Malko.

— Este statuia unui câine din faţa staţiei de metrou aerian Shibuya. Toată lumea îşi dă întâlniri acolo.

*

* *

Timp de o oră, Ri Teheul îi explică lui Chang Myong Sue ce are de făcut. El se grăbea să le dea o veste bună celor din Phenian, iar ea voia să răscumpere „crima” soţului ei.

— Când doriţi să îl sun, tovarăşe? întrebă femeia.

— Acum.

— Dar el nu vorbeşte limba noastră.

— Îi vei lăsă un mesaj în japoneză, pe telefon. Îl va traduce el. Iar apoi te va suna.

*

* *

Bikkuri Sushi Bar era un local lung şi îngust, în care abia îţi puteai găsi locul fără să te izbeşti de ziduri sau de ceilalţi clienţi, aşezaţi în faţa tejghelei, deşi nu era decât ora cinci şi jumătate. În acest loc nu trebuia să comanzi nimic. În momentul în care clienţii nu mai aveau nici un fel de mâncare dinainte, erau serviţi automat cu: sushis, sashimis, carene şi legume. Toate astea erau asezonate cu bere Suntori sau de sake rece, la fel de dezgustător…

Shigetaka Kai era un bărbat corpolent cu bărbie scurtă, ochi atât de înguşti încât păreau invizibili, păr des, argintiu şi un apetit de vultur.

De când se aşezase la masă, acesta devora încontinuu tot ceea ce fusese aşezat în faţa lui. Mânca repede, asemeni majorităţii clienţilor din bar. Era ca şi cum viaţa lor depindea de asta. Malko se aplecă spre poliţistul japonez.

— Nu a venit însoţit de colaboratoarea lui?

— Nu. Ne vom întâlni cu ea la biroul lui, nu este prea departe de aici.

După încă un rând de sake se puseră în sfârşit în mişcare, părăsind restaurantul fumuriu. O luară pe jos, spre un imobil din cărămizi roşii, prost întreţinut. În lift, se întâlniră cu o femeie tânără foarte machiată.

— Este o gheişă, comentă Kaoru Omoto. Vin destul de multe pe aici…

Când Shigetaka Kai deschise uşa de la biroul său, Malko avu un şoc: era o editură clandestină în care domnea o dezordine de nedescris. Era un fel de culoar în capătul căruia se vedea o fereastră ale cărei geamuri nu puteau fi

deschise… Aşezată pe un taburet, o frumoasă fată tânără butona în faţa unui calculator. Ea se ridică imediat iar Malko îşi spuse că aceasta nu putea avea mai mult de un metru cincizeci şi cinci. Ea se aplecă salutându-i murmurând pe cei trei bărbaţi.

— Hitumi Kemiko s-a născut în Japonia iar părinţii ei s-au reîntors în Coreea de Nord, mulţumită celor de la Crucea Roşie; asta s-a întâmplat în 1987, explică Shigetaka Kai.

— Ea de ce a rămas aici? întrebă Malko.

— Vă va explica chiar ea, căci vorbeşte foarte bine engleza.

Cum nu era nici un loc unde să se aşeze, Malko se rezemă de un fotocopiator vechi.

— Aveam cincisprezece ani când ei au plecat în Coreea de Nord, spuse Hitumi Kemiko. Trebuia să-i urmez după ce îmi terminam studiile. Ne-am scris de multe ori. Ei îmi spuneau că erau foarte fericiţi, că viaţa era minunată. În sfârşit, într-o zi, i-am anunţat că îmi luasem diploma de infirmieră specialistă în puericultură şi că aveam să vin la ei. Mi-au scris o scrisoare. Iat-o.

Ea scoase din poşetă o scrisoare împăturită în patru pe care i-o întinsese. Era scrisă în coreeană, dar Hitumi îi arătă cele patru colţuri ale scrisorii pe care fuseseră scrise patru *kanji*[36] după care explică:

Caractere chineze sau japoneze.

— Aceste patru *kanji,* ka, e, ra, nai, înseamnă în japoneză: „Nu veni aici”.

— Şi apoi? Vru să ştie Malko, stăpânit de emoţie.

Hitumi Kemiko privi cu lacrimi în ochi acea scrisoare veche de şaptesprezece ani.

— Nimic! zise ea. Nu-i voi mai revedea niciodată. Nu mi-am putut exercita meseria de infirmieră specialistă în puericultura, pentru că japonezii nu vor să-şi lase copiii în grija coreenilor. Din cauza asta am lucrat mult timp în nişte karaoke. Înainte să devin omul de încredere al lui Shigetaka Kai. Dânsul mi-a spus că sunteţi ziarist, dacă vă pot ajuta…

— Sigur, răspunse Malko, încă neştiind cum anume.

[36] Caractere chineze sau japoneze.

Ea îi întinse cartea sa de vizită, pe care era notat numărul ei de mobil. Chiar în acel moment celularul lui Malko începuse să sune. Era mesageria. Auzi o voce de femeie vorbind în japoneză şi îi întinsese aparatul lui Hitumi Kemiko.

— Puteţi să-mi traduceţi?

Tânăra femeie ascultase mesajul cu atenţie, după care îi întinse aparatul.

— Era Chang Myong Sue, coreeana pe care aţi întâlnit-o ieri, la manifestaţia din parcul Hibaya. Ar vrea să vă reîntâlnească pentru a vă vorbi de suferinţele nord-coreenilor din Japonia.

*

* *

Kaoru Omoto, care tocmai asculta mesajul, rămase perplex.

— E chiar ea, concluzionă el.

— Vi se pare plauzibil motivul pentru care vrea să mă vadă?

Poliţistul japonez răspunse fără ezitare.

— Da, probabil le-a vorbit superiorilor săi de la Chosen Soren, iar aceştia vor să profite de ocazie pentru a face publicitate cauzei lor.

— Sunaţi-o înapoi, îi ceru Malko. Stabiliţi-mi o întâlnire cu ea.

Japonezul se puse imediat pe treabă. Conversaţia fu scurtă.

— Chang Myong Sue v-a dat întâlnire mâine la ora şapte seara, după ce-şi termină munca la spital, la „Pachinkos Parlors” din Kotobuki. Nu vrea să fie văzută vorbind cu dumneavoastră de cei de la spital.

Malko îşi aminti, intrigat, de aşa-zisul telefon dat de Cheo Yat-Van, directoarea financiară de la Delta Asia Bank, căreia îi fusese tăiată beregata. Acel telefon îi fusese dat cu scopul de a-l atrage în capcană. Erau două posibilităţi. Fie nord-coreeana voia să „afume” un ziarist, fie voiau să-i dea o lovitură sub centură. Dar cum ar fi putut aceştia să-l identifice?

Oricum, era obligat să îşi asume acel risc.

Capitolul XI.

— Vreţi să mă însoţiţi la această întâlnire? O întrebă Malko pe Hitumi Kemiko. Cum vorbiţi atât japoneza cât şi coreeana, asta mi-ar putea fi de folos.

— Dar femeia aia vorbeşte japoneza, obiectă fata.

— Prezenţa dumneavoastră îmi poate fi *oricum* de ajutor, insistă Malko.

— Bine, vă voi însoţi, Malko-San, spuse tânăra femeie cu o înclinare de bust.

— Înainte, aş dori să vă explic ce anume caut la Tokyo, preciză Malko. Când terminaţi programul?

Ea schimbă o privire cu jurnalistul cel robust şi propuse:

— Peste două ore, sunteţi liber atunci?

— Ne întâlnim la *Grand Hyatt,* apartamentul 1110, spuse Malko întinzându-i cartea de vizită.

Îi mulţumise lui Shigetaka Kai şi, când ieşiră din biroul minuscul, se întoarse spre Kaoru Omoto.

— Ce părere aveţi de fata asta?

— Povestea ei este clasică, spuse poliţistul japonez. Pare destul de descurcăreaţă. Îi veţi spune cu ce vă ocupaţi cu adevărat?

Părea neliniştit.

— Nu încă, îl asigură Malko. Apropo, nu e periculos dacă mă însoţeşte la întâlnirea de mâine?

Poliţistul japonez râse din toată inima.

— Nu! Nu, nord-coreenii nu mai răpesc oameni. Vreţi să vă însoţesc şi eu?

— Nu. Mulţumesc, refuză Malko.

Se despărţiseră în staţia metroului aerian. Poliţistul părea grăbit să se reîntoarcă acasă. Malko luă un taxi. Până atunci nu reuşise să se întâlnească cu Philip Burton, şeful Biroului CIA din Tokyo, căci americanul fusese în delegaţie la Okinawa.

*

* *

Hitumi Kemiko tocmai se pregătea să facă un ceai cu ajutorul unui mic fierbător, înainte să se apuce de traducerea unui articol în coreeană, când Shigetaka Kai îi spuse:

— Fii atentă cu acest *gaijin.*

Ea îşi ridică privirea, surprinsă.

— De ce? Nu mă va plăti?

— Ba da! Dar el nu este cu *adevărat* ziarist. Mi-a spus însuşi Kaoru-San.

— Atunci, nu am să mai lucrez cu el, spuse de îndată tânăra femeie. Nu vreau să vă supăr cu ceva.

— Acest lucru nu mă deranjează, afirmă jurnalistul masiv, iar tu ai nevoie de bani. Dar fii atentă. Nu accepta să faci lucruri periculoase.

— Voi fi atentă, promise Hitumi Kemiko.

*

* *

Philip Burton îi ajungea lui Malko până la umăr. Acesta era îmbrăcat într-un costum clasic, bleu, destul de elegant şi avea părul negru, ondulat. Şeful CIA din Tokyo îl întâmpină foarte cordial pe Malko, într-un birou de la cel de-al treilea etaj al enormei ambasade americane, din cartierul Akasaka. Aceasta înlocuise modestul edificiu slab păzit care le servise ca sediu în urmă cu treizeci de ani…

Ambasada, continuată cu reşedinţa ambasadorului, ocupa un spaţiu vast vizavi de hotelul *Okura.* Circulaţia, chiar şi cea a pietonilor, era interzisă de-a lungul zidurilor sale. Nişte lanţuri împiedicau staţionarea autovehiculelor şi nişte poliţişti japonezi foarte nervoşi aveau grijă ca nimeni să nu încalce normele de siguranţă. În Tokyo, americanii se simţeau ca la ei acasă, încă din 1945. Chiar dacă Japonia devenise un gigant economic, se bazau pe sprijinul americanilor în celelalte domenii.

— Cum merge ancheta dumneavoastră? întrebă Philip Burton, după ce îi oferi lui Malko un loc pe un fotoliu confortabil, din faţa lui.

— Destul de greu, recunoscuse Malko, japonezii sunt

politicoşi, dar exagerat de temători...

Americanul râse din toată inima.

— De o jumătate de secol, sunt ca nişte copii, recunoscu el. Nu au reuşit deloc să dezvolte un veritabil serviciu de spionaj. Cercetările sunt făcute de o jumătate de duzină de agenţi fără nici un fel de coordonare... Şi mai ales sunt morţi de frică în faţa nord-coreenilor!

— Dar de ce? Sunteţi aici ca o umbrelă în faţa atacului nuclear. Coreea de Nord va fi făcută ţăndări dacă se atinge de Japonia.

— Ei nu se tem de atacurile nucleare, corectă Philip Burton. Pentru că sunt presaţi de Coreea de Sud, oamenii politici japonezi au o poziţie ambiguă vizavi de Coreea de Nord. Ei cred într-o reunificare.

— Dar dumneavoastră credeţi?

— Categoric, nu! spuse americanul. Kim Jong Il nu va renunţa *niciodată* la caşcavalul său. Doar nord-coreenii amintesc cu regularitate ororile japonezilor din timpul celui de al doilea război mondial. Asta îi traumatizează pe niponi. Ei îşi doresc atât de mult ca mai presus de orice să fie „onorabili". De aceea, îi resping pe coreeni, fie că sunt din Nord sau din Sud. Şi îi dispreţuiesc. Pentru ei, Seul este un soi de „Garlic City[37]". Dar mai ales se tem!

— De ce anume?

— Sunt peste un milion de soldaţi nord-coreeni, îngrămădiţi în spatele paralelei 38, la nord de Pam Mun Jon, de-a lungul graniţei. Aceştia au rachete, tunuri şi mii de tancuri. Sunt la un pas de a da năvală în Coreea de Sud! Cu Kim Jong Il nu se ştie niciodată, acesta poate să-şi trimită armata în Coreea de Sud şi atunci...

Philip Burton îşi lăsă fraza neterminată.

— Aveţi treizeci de mii de oameni în Coreea şi tot atâţia aici, în Japonia, obiectă Malko. Pe lângă armata sud-coreeană!

— Acestea nu ar fi de ajuns pentru a opri valul nord-coreean, afirmă şeful Biroului. Armata sud-coreeană nu este foarte eficientă. În cincisprezece zile, cu ajutorul blitzkrieg-

[37] Oraş cu miros de usturoi.

urilor, nord-coreenii ar putea ajunge la Pusan, la graniţa din sud a Coreei de Sud. Adică la două sute de kilometri de coasta japoneză! Ceea ce le dă fiori japonezilor.

Malko era uimit.

— Dar posedaţi arme nucleare performante, obiectă el.

— Nici nu se pune problema să le folosim întâi noi, spuse tranşant americanul. Chinezii nu ar fi de acord. Iar vizavi de restul lumii ar fi o politică de neabordat. Iată de ce prietenii noştri japonezii sunt morţi de frică. I-a liniştit atât de mult pacifismul încât nu mai au chef să se lupte.

— Deci, nu putem conta pe ajutorul lor în problema Chosen Soren?

Oraş cu miros de usturoi.

— Cred că nu, preciza americanul. Pe de altă parte. Casa Albă doreşte foarte mult să vă continuaţi „cruciada" împotriva Biroului 39. Ceea ce aţi realizat în Macao a fost magnific. Banca Delta Asia a fost neutralizată pentru moment, nord-coreenii au pierdut multă valută falsă iar logistica lor este destrămată. În plus, chinezii nu-i vor ajuta acum decât verbal. Şi ei vor să fie onorabili, din cauza Jocurilor Olimpice de anul viitor... Va trebui să procedaţi la fel şi în Tokyo.

— Acolo, am beneficiat de ajutorul unei puternice Triade, explică Malko.

Americanul se dusese să ia dosarul nord-coreeanului şi îl deschise.

— Ştiţi, după spusele trădătorului nostru Kim Song-Hun, că cei de la Chosen Şoren pregătesc un transfer masiv al veniturilor acumulate în Japonia către Coreea de Nord. Ar fi minunat dacă l-am intercepta. Putem beneficia de nişte dispozitive puternice: submarine, nave de supraveghere, avioane, reţele de ascultare.

— Reţelele de ascultare nu v-au furnizat nici o informaţie?

— Despre acest lucru nu ştim nimic, admise lamentabil Philip Burton. Şunt extrem de prudenţi.

— Aceşti bani se găsesc cu siguranţă în clădirea celor de la Chosen Soren, aici în Tokyo, argumentă Malko, ar fi de

ajuns să mergem să-i ridicăm…

— Japonezii nu ne-ar lăsa să facem asta.

— Bine, concluzionă Malko. Voi încerca să fac săpături! Am unul sau două contacte. Dar asta ar însemna să atacăm o fortăreaţă înarmaţi cu un târnăcop.

— Ştiu, recunoscuse americanul.

— Multe dintre „Pachinkos Parlors” le aparţin nord-coreenilor, spuse Malko. Nu sunt asociaţi cu yakuza?

Philip Burton zâmbi.

— Nu uitaţi că Chosen Soren este o filieră a Coreei de Nord comuniste! Iar yakuzas de stânga nu există. Aceştia sunt solidari cu partidele de dreapta, sau sunt afiliaţi unor grupări de extremă dreaptă. Nu-i suportă pe nord-coreeni. După omologii mei japonezi, numai o singură gaşcă de yakuza, numită Sumiyoshi Kai, are legături cu nord-coreeni: aceştia distribuie amfetamina, importată clandestin din Coreea de Nord, în Tokyo şi în Yokohama.

Japonia era cu siguranţă singura ţară de pe faţa pământului unde organizaţiile de crimă organizată îşi aveau sediile la marginea străzilor, funcţionând sub acoperirea unor asociaţii de ajutor reciproc. Sediile tuturor marilor găşti de yakuza erau cunoscute iar poliţia ştia chiar şi numărul exact de membri.

Aceste organizaţii activau în domenii precum racketingul, prostituţia, afacerile imobiliare, yakuza recurgând foarte puţin la violenţă. Cu excepţia cazurilor când voiau să „dea un exemplu”. Primarul din Nagasaki tocmai fusese răpus de un ucigaş, care aparţinea celei mai importante bande din Japonia, Yamaguchi Gumi, pentru că refuza să le vândă un teren al municipalităţii.

Malko se ridică: făcuse rost, în ciuda tuturor obstacolelor, de o mică informaţie. Trebuia doar să urmeze firul, care era foarte fragil.

— Doriţi nişte „baby-sitter” pentru întâlnirea de mâine, cu nord-coreeana? Propusese Philip Burton. Am nişte *field officer-i* foarte eficienţi.

— Nu cred că ar fi indicat, refuză Malko. Sunt încă în stadiul de cercetare. Cel mai mare risc pe care mi-l asum

este să ascult un discurs stalinist... Şi nu mă voi duce singur.

Hitumi Kemiko părea minusculă în imensul hol de aşteptare rece ca moartea de la *Grand Hyatt.* Aşezată pe o banchetă din faţa recepţiei, părea tare micuţă îmbrăcată în vesta ei oranj, colanţi negri şi cizme albe şi machiată cu grijă. Ea se ridică repede când îl văzu pe Malko. El se scuză pentru că întârziase.

— Unde putem lua cina? întrebă el.

Ca în majoritatea cazurilor când li se pune o întrebare directă japonezilor, tânăra femeie schiţă un zâmbet jenat.

— Oh, nu ştiu! Sunt atât de multe localuri.

— Ce îmi recomandaţi?

Cu ochii plecaţi, Hitumi Kemiko spusese timid:

— Putem merge în Shibuya. Cunosc un restaurant plăcut, *Wanaziya.*

— După dumneavoastră.

Shibuya era un adevărat ocean de lumină, animat de o mulţime care mişuna pe micuţele străduţe unde erau aliniate magazinele de modă „în vogă". Se întâlniră cu fete îmbrăcate mai mult decât provocator, cu lenjeria aşezată peste haine.

Categoric, japonezele erau foarte libertine.

Wanaziya era plin ochi, zgomotos, cu o muzică asurzitoare. Hitumi Kemiko şi Malko se descălţară şi îl urmară pe chelnerul care-i conduse într-un separeu micuţ, în spatele uriaşei mese rectangulare din centru. Înăuntru era o căldură cumplită. Japoneza îşi dădu jos vesta oranj, lăsând la vedere un pulover care se mula foarte bine. Toate japonezele aveau implanturi de sâni. Era o *cerinţă* vitală, ca şi fardatul ochilor. Ea comandă frigărui de yakitori pe unaju[38], asezonate cu câteva sashimis şi nişte sake. Goliseră repede un ulcior şi, încet, încet, Hitumi Kemiko se relaxă.

Ţipar la grătar cu orez.

— Cum aţi devenit jurnalistă? întrebă Malko, ţinând cont

[38] Ţipar la grătar cu orez.

că aţi studiat să deveniţi infirmieră specializată în puericultură.

Ea schiţă un zâmbet ruşinat în timp ce înghiţi o frigăruie.

— Eram hostesă într-un karaoke şi câştigam patru sute de mii de yeni pe lună. Numai că nu-mi prea plăcea meseria aceea. Când beau, japonezii devin foarte brutali. Şi beau destul de mult... Şi apoi...

— Şi apoi ce? insistă Malko.

Hitumi Kemiko îşi plecă ochii şi adăugă, cu amărăciune în glas:

— Uneori, *kumicho*[39] mă forţa să mă culc cu anumiţi clienţi.

— Nu puteaţi refuza?

— Aş fi fost bătută, poate chiar ucisă. Yakuzas sunt foarte cruzi. O hostesă britanică a fost ucisă şi dezmembrată, acum şase luni. Yakuzas îi folosesc pe nigerieni pentru a le face treburile murdare. Când o fată este recalcitrantă, aceştia trimit acele brute negre să le violeze... Acum câştig mai puţini bani, dar sunt liberă. Îmi pot alege singură amanţii...

— Ah, bun! remarcă Malko, amuzat. Aveţi mulţi?

Hitumi Kemiko se uită la el, cu ochii înroşiţi de sake.

— Zece! spuse ea plină de mândrie.

— Zece! Dar de ce atât de mulţi?

Îi zâmbi din nou jenată.

— Aici, totul este foarte scump, explică japoneza. Shigetaka-San nu mă plăteşte foarte bine, dar mie îmi place să ies în fiecare seară. Aşa că am mai mulţi. Fiecare are ziua lui. Dar toţi sunt bărbaţi care-mi plac, adăugă ea. Astfel, cu salariul meu îmi plătesc chiria şi îmi cumpăr haine. Sunt foarte fericită, explică ea puţin ruşinată. Astă-seară, am renunţat la o ieşire cu unul din amanţii mei, pentru a vorbi cu dumneavoastră, concluzionă ea şi pentru că e o chestiune legată de serviciu Shigetaka-San mi-a spus că mă veţi plăti...

Japonezele erau într-adevăr libertine...

— Bineînţeles că vă voi plăti, confirmă el. Dar am nevoie

[39] Şeful.

de informaţii despre nord-coreeni. Cum reuşesc cei de la Chosen Soren să facă rost de bani?

— Oh, au mai multe modalităţi, explică Hitumi Kemiko. „Pachinkos Parlors” este doar unul din mijloacele de finanţare, dar recurg de asemenea la mai multe contribuţii voluntare. Eu, de exemplu, donez în fiecare lună cinci mii de yeni unei cauze umanitare care îşi propune să cumpere manuale copiilor din Coreea de Nord.

— O faceţi din proprie iniţiativă? întrebă Malko.

Ea pufni în râs.

— Nu, bineînţeles! Dar dacă refuz, vor trimite nişte oameni să mă bată.

— Sunt oamenii celor de la Chosen Soren?

— Nu. Mulţi nord-coreeni sunt angajaţi de nişte bande de yakuzas pentru a dobândi respectul. Aceştia păstrează însă în continuare legătura cu comunităţile cărora le aparţin. Chosen Soren îi folosesc ca oameni buni la toate… Societatea îi trimite să ne bată cu bastoanele. Aşa că, prefer să plătesc. De altfel, îmi dau şi chitanţă.

— Există bande de yakuzas care colaborează cu Chosen Soren?

Ea ezită puţin înainte de a-i răspunde:

— Da, Sumiyoshi Kai care se ocupă cu distribuţia amfetaminelor fabricate în Coreea de Nord.

— Cum ajung drogurile la ei?

— Acestea sosesc în portul Matsue, după ce traversează Marea Japoniei, înainte de a părăsi Coreea.

— Vapoarele nord-coreene le aduc până acolo?

— Nu. După întâmplarea din iulie anul trecut, nici o navă nord-coreeană nu mai are dreptul să intre în apele teritoriale japoneze. Aşa că acestea se apropie atât cât pot şi aruncă în apă pachetele închise etanş dotate cu GPS-uri care sunt mai apoi ridicate de vasele japoneze care sunt plătite de nord-coreeni. Este un restaurant, din portul Matsue, care controlează întreg traficul. Se numeşte *Ryang Tac Sik.* Este administrat de nord-coreeni.

— De unde ştiţi toate astea? întrebă Malko, mirat de precizia informaţiilor primite.

— Am făcut o anchetă! Explică cu mândrie tânăra femeie. Pentru *Asahi Shimbun*[40]. M-au plătit foarte bine dar nu l-au publicat. Le-a fost frică. Poate că e mai bine aşa, adăugă ea, altfel m-ar fi ridicat sau m-ar fi ucis.

— Aşadar, concluzionă Malko, sunt anumiţi yakuza care cooperează cu nord-coreenii?

— Cei despre care v-am vorbit sunt singurii, preciza Hitumi Kemiko, dar asta le aduce mulţi bani. Ei vând cu zece mii de yeni săculeţii de zece grame de metamfetamină foarte pură, care nu provoacă nici un efect secundar.

— Ştiţi cine este şeful acestei bande?

— Da, bineînţeles, se numeşte Shigeo Nishigushi. Biroul lui este pe strada Roppongi.

— Traficul acesta continuă şi acum? întrebă el.

— Bineînţeles, confirmă Hitumi. Trebuie să le furnizeze droguri japonezilor, altfel, bandele de chinezi vor lua locul yakuzas.

Restaurantul era pe cale să se golească: japonezii cinau devreme, căci marea majoritate locuiau foarte departe de centru. Malko voia să-şi continue „interogatoriul” la care o supusese pe Hitumi Kemiko. Nu sperase să întâlnească pe cineva ca ea.

— Aveţi timp să beţi un pahar într-un bar împreună cu mine? propuse el.

— Bineînţeles, acceptă ea, plină de entuziasm.

Sake-ul o făcuse să-şi învingă timiditatea.

— Dumneavoastră alegeţi locul! propuse Malko, după ce plătise consumaţia cash.

Cărţile de credit erau foarte puţin folosite în Japonia. Aceasta era ţara ideală pentru fraudă. Aici se putea deschide un cont bancar pe numele propriului câine, fără teama nici unui control.

Ajunseră din nou în dreptul neoanelor de la Shibuya şi Malko chemă un taxi. O idee începu să prindă contur în mintea lui. Tocmai găsise o cale de a lovi atotputernica Chosen Soren.

---

[40] Unul dintre cele mai mari cotidiane japoneze.

Capitolul XII.

Două tinere femei erau aşezate la bar, lângă trei japonezi care erau pe cale să se îmbete de-a binelea, sub privirile binevoitoare ale barmaniţei de la *Sumaru.* Localul, amenajat într-un subsol, cu un pian într-un colţ, nu putea găzdui mai mult de zece persoane. Barmaniţa le aduse lui Hitumi şi lui Malko căpşune cu frişcă. În Japonia oamenii mâncau fără oprire…

— Veniţi des aici? o întrebă Malko.

— Din când în când, cu o prietenă sau cu unul dintre amanţii mei. E un loc drăguţ.

Bărbaţii şi femeile aveau vieţi foarte separate. Multe femei ieşeau în grup cu fetele în restaurante sau în baruri, fără nici un fel de jenă…

Unul dintre beţivi se urni de la bar şi se târî până la pian, după care începu să cânte…

Cânta foarte bine.

Toată lumea asculta cu mare atenţie. Era muzică clasică.

Li se aduse un alt ulcior de sake. Clienţii intrau, beau şi plecau. Câţiva rămaseră tăcuţi în bar, fără să schimbe vreun cuvânt cu cineva. Deodată Hitumi Kemiko se uită la ceas şi sări de pe scaun.

— Doamne, am pierdut ultimul tren!

— Locuiţi departe?

— În Iyugaoka, în periferia din sud-estul oraşului.

— Ce veţi face acum?

— Voi merge la un „love hotel”.

— Am un apartament la *Grand Hyatt,* propuse Malko, vă pot găzdui acolo.

Tânăra fată se împotrivi imediat. Părea foarte sinceră…

— Oh, nu! Nu vreau să vă deranjez…

Malko trebui să insiste şi aproape o forţă să intre în taxi. Ajunşi în apartament, ca admiră decorul luxos şi opulent fără să rostească vreun cuvânt. La vederea canapelei celei mari din *sitting-room* ea arătă cu degetul.

— Voi dormi aici!

— Dacă aşa doriţi, zise Malko. Înainte, aş dori să vă întreb ceva.

Printre actele lui, regăsi cartea de vizită al acelui yakuza cu care făcuse cunoştinţă la *Pegasus* în Bangkok. Shigeta Katagiri, prietenul lui Imalai Yodang, şeful Triadei Sun Yee On.

— Ştiţi cine este acest om? o întrebă el pe Hitumi Kemiko.

Ea cercetă cartea de vizită şi i-o înapoie imediat.

— Nu, spuse ea.

— Păcat. Dacă doriţi să folosiţi baia…

Îi arătă locul şi tânăra femeie se opri în faţa duşului placat cu marmură şi echipat cu numeroase jeturi. Cu un zâmbet copilăresc se întoarse către Malko.

— E minunat! Pot să fac un duş?

— Sigur!

El se reîntoarse în *sitting-room,* aşezându-se pe un fotoliu, în faţa televizorului. Nu-i era somn şi începuse să-şi schiţeze în minte un plan de bătaie. Aproape uitase de Hitumi când o atingere uşoară îl făcuse să întoarcă privirea.

Japoneza stătea în faţa lui, înfăşurată într-un prosop, cu o înfăţişare vizibil fericită.

— Niciodată nu am mai văzut un asemenea duş! spuse ea. Avea jeturi peste tot. Mă simt foarte bine.

— Foarte bine, zise Malko, vă las să dormiţi.

— Aşteptaţi! Aş vrea să vă cer un serviciu, Malko-San, adăugă Hitumi cu timiditate în glas.

— Cu plăcere. Ce doriţi?

— Pot să mă joc cu pasărea dumneavoastră cea roşie?

Malko o privi mirat.

— Ce anume?

Văzând că el nu înţelegea, se aşeză, cu un gest firesc, lângă fotoliu. Prosopul îi căzu descoperindu-i sânii rotunzi şi slipul alb. Demachiată, cu părul ciufulit, nu-i dădeai mai mult de treisprezece ani…

Delicat, îşi aşeză mâna peste pantalonii lui Malko, deasupra coapselor lui.

— Pasărea roşie nu cere decât să-şi i-a zborul, murmură ea.

De data aceasta Malko înţelese.

— Hitumi, spuse el, nu de asta…

Ea îl întrerupse.

— Nu, nu înţelegeţi, Malko-San. O fac pentru a-mi da *mie* plăcere. Atunci când fac să zboare pasărea cea roşie, inima mea se umple de bucurie şi simt că înfloresc.

Ar fi fost o adevărată cruzime să priveze o poetă atât de iscusită de o plăcere atât de simplă. În faţa tăcerii lui Malko ea începu să-l elibereze.

Ea îi privi apoi sexul adormit, ca şi cum şi-ar fi făcut rugăciunea, după care îşi înălţă capul.

— În timp ce domesticesc pasărea cea roşie, preciză ea, nu trebuie să mă atingeţi, decât aici.

Ea luă lui Malko mâna dreaptă şi o aşeză pe ceafa ei. Apoi, simţi o gură caldă strângându-se în jurul lui şi încetă să mai gândească. Cu mâinile strânse în jurul testiculelor lui, Hitumi îşi înfăptui ritualul ca pe o ştiinţă taoistă[41]… Apoi, degetele ei începură să se plimbe peste el, mângâindu-l uşor ca şi cum ar fi fost aripile unor fluturi, sporindu-i excitaţia.

Mişcările ei erau mai lente, încercând să-i absoarbă întreaga lungime. Fără să se fi oprit, ea luă mâna lui Malko şi şi-o aşeză pe ceafă, murmurând pe un ton umil:

— *Sumimassen*[42]*!*

Când începu să-i apese ceafa, ea scoase un suspin de bucurie şi îl înghiţi şi mai mult. Sfârcurile sânilor ei rotunzi se întăriră, dar Malko îi respectă rugăminte, nu o atinsese de loc. Îşi simţi seva urcând din şale. Hitumi îşi dăduse şi ea seama şi îşi puse o mână peste a lui, invitându-l să o apese şi mai mult pe ceafă.

Ceea ce el şi făcu, înfigându-şi membrul până în gâtul tinerei femei. Când explodă, avu impresia că se revărsa peste tot.

Ea înghiţi tot până la ultimul strop după care îşi înălţă

[41] Taoismul amestecă sexualitatea cu spiritualitatea.

[42] Vă rog.

capul arborând un zâmbet vesel!

— Mă simt atât de vulnerabilă în această viaţă! îi explică ea. Acestea sunt singurele momente când mă simt puternică. Atunci lucrurile depind de mine.

Nu mai era nimic de spus. Când Malko se duse la culcare, ea ţinu să instaleze patul de rezervă în faţa celui în care se odihnea el. Adormi imediat.

El continuă să se gândească. Se întrebă cine îl putea ajuta să dea de Shigeta Katagiri.

*

* *

— Aveţi nevoie de un specialist în yakuzas? întrebă Philip Burton. Cred că am persoana potrivită. Dar este o specialistă, Nobuko Funamachi. O „prietenă" a Agenţiei. Ea ne-a făcut câteva servicii de lobying. Şi, mai ales, este nepoata unui foarte important yakuza afiliat la Yamaguchi Gumi.

De cum se trezise Malko se dusese la ambasada americană, în timp ce Hitumi Kemiko se dusese la serviciu. Ca şi cum nu se întâmplase nimic.

— Este de încredere?

— Totală, afirmă americanul. Ea s-a desprins din acel mediu, dar cunoaşte foarte bună „harta" yakuzas-ilor. Voi organiza o cină în seara asta. Trebuie să o tratăm cu respect: are foarte mulţi bani, locuieşte într-un apartament superb pe strada Roppongi şi soţul ei este un avocat important.

— Va veni şi el?

— Nu. Niciodată nu este acasă. Lucrează în fiecare zi până la ora unsprezece seara şi, apoi, merge să se relaxeze într-un bar. Este un obicei curent în Japonia. Voi veni să vă iau de la hotel la ora opt.

Plecând de la ambasada americană, Malko se duse să se întâlnească cu inspectorul Omoto, la CG-ul celor de la NPA. Pentru a-şi pune în practică planul de bătaie avea nevoie de cât mai multe informaţii. Kaoru Omoto îl aştepta pe holul glacial, însoţit de un alt poliţist.

— Vi-l prezint pe comisarul Ramen Tohoku. Este unul

dintre cei mai mari specialişti în *boryokudan.*

— Ce este *boryokudan-ul?*

— În poliţie, noi nu folosim niciodată cuvântul yakuza, ci *boryokudan,* care înseamnă „violenţă” în japoneză. Dânsul vă stă la dispoziţie.

Se duseră la cafeneaua de la primul etaj, la fel de veselă ca o sală de funeralii şi Malko putu pune o întrebare care îl intrigase încă de la începutul anchetei sale:

— Cum se facă că yakuzas beneficiază de atât de multă indulgenţă în societatea japoneză şi din partea poliţiei?

Comisarul Tohoku zâmbi scurt ruşinat.

— Oh, e o poveste foarte lungă care îşi are originea în secolul al şaisprezecelea. Atunci când Japonia a fost unificată pentru prima dată, mulţi samurai şi-au pierdut locul de muncă. Numeroşii seniori care se ocupaseră cu arta războiului nu mai aveau nevoie de ei. Aceştia înfăptuiseră atunci numeroase acţiuni nedrepte împotriva ţăranilor. Aceştia fuseseră nevoiţi să se organizeze în miliţii de autoapărare. Pentru că majoritatea membrilor acestor miliţii erau persoane foarte leneşe, care jucau un joc de cărţi denumit 8-9-3. Ceea ce, în japoneză, se traduce ya-cu-za. Miliţienii ascultau de un şef care instituia o disciplină feroce. Iată de ce yakuzas fac parte din societatea japoneză. La început, nu erau criminali. Doar că, de-a lungul secolelor, au evoluat. Azi, mulţi se specializează în *mizushobai.*

— Ce înseamnă asta?

— În traducere, înseamnă „comerţul cu apă”. Această expresie înglobează toate activităţile legate de viaţa nocturnă: prostituţia, jocurile clandestine, barurile cu hostese. Dar, mai ales, protecţia; vă voi da un exemplu. Se deschide un nou restaurant. Comerciantul primeşte atunci vizita unui bărbat care-i propune să-i închirieze plantele naturale care să-i decoreze sala de mese. Este un obicei japonez. Când întreabă de preţ, descoperă că tarifele sunt foarte ridicate. Bărbatul adaugă atunci: „Azi acest lucru ţi se pare scump, dar aceste plante au o virtute aparte: împiedică incendiile...” Dacă proprietarul nu semnează, restaurantul său va fi incendiat...

— Şi poliţia nu poate face nimic?

Urmă un alt râs jenat. Inspectorul Omoto explică:

— Yakuzas au foarte mulţi bani şi îi mituiesc pe poliţişti. Şi oamenii se tem. Chiar eu am fost nevoit să plătesc.

— Dumneavoastră? întrebă Malko, mirat. Doar faceţi parte din poliţie! Cum de v-au putut racketta?

Japonezul lăsă capul în jos.

— Trebuie să înţelegeţi, Malko-san... Vin în fiecare zi la lucru cu motocicleta şi îmi este mai uşor să o parchez în faţa uşii casei mele. Într-o zi, un bărbat a venit să mă vadă şi mi-a spus că s-au furat şi s-au distrus multe motociclete din cartier. A sugerat că ar fi mai bine să o duc într-o parcare. Sau să plătesc o taxă unui tânăr care să o supravegheze. Asta a fost tot: nu a insistat.

— Şi dacă l-aţi fi arestat?

— Sub ce acuzaţie? După trei zile, motocicleta mea a luat foc. Se folosesc de imigranţii nigerieni pentru acest gen de activităţi. Aceştia nu vorbesc niciodată. Se tem prea mult... Din fericire, am putut negocia şi am ajuns la suma de optzeci de mii de yeni pe an. Ceruseră trei sute de mii.

Malko înţelese. Se întoarse spre comisarul Tohoku.

— Îl cunoaşteţi pe un oarecare Shigeta Katagiri?

— Da, bineînţeles. Este şeful celor de la Kokusui Kai, o gaşcă care acţionează în Ginza şi Rappongi. Nu are mai mult de două-trei mii de membri. Îşi duc viaţa de azi pe mâine. Pentru că nu câştigă la fel de bine ca ceilalţi, s-au apucat de activităţi dispreţuite de majoritatea yakuzas.

— Cum ar fi?

Comisarul japonez îşi coborî vocea, ca şi cum ar fi fost jenat.

— În periferiile oraşului Tokyo, atacă bancomatele cu utilajele de şantier.

Într-o ţară în care durata de viaţă a unui imobil nu depăşeşte treizeci de ani, şantierele nu lipseau niciodată.

— Importă de asemenea arme de foc din China, continuă poliţistul japonez. În Japonia, e practic imposibil să pui mâna pe aşa ceva.

Malko era perplex. Jefuirea unor bancomate era culmea

dezonoarei. Pentru orice derbedeu japonez. Acest lucru descria perfect abisul cultural dintre Japonia şi restul lumii.

— Unde se află sediul acestei bande? se informă el.

— În Ginza. Nu departe de buticul Hermes. E uşor de găsit: pe uşa lor este lipită o plăcuţă metalică pe care este scris numele lor. Nu uitaţi că aici este o asociaţie *legală.*

— Încă ceva: mi s-a spus că Sumiyoshi Kai se ocupă cu distribuirea drogurilor importate din Coreea de Nord. Este corect?

Comisarul Ramen Tohoku schiţă un zâmbet jenat.

— Cred că este corect, dar nu am putut strânge niciodată dovezile. Am introdus în sediul lor un informator. Din nefericire, a fost găsit într-o zi pe un teren gol, torturat şi dezmembrat. Superiorii mei mi-au zis să opresc ancheta.

Un înger trecuse, zburând aproape de sol. Japonia nu era deloc atât de „onorabilă" pe cât voia să pară…

— Cine este şeful celor de la Sumiyoshi Kai?

Poliţistul cotrobăise prin servieta sa şi scoase o poză color a unui bărbat cu craniul ras, faţă alungită, cam de cincizeci de ani. Acesta purta un pulover negru şi o vestă albă.

— Iată-l. Shigeo Nishigushi. Locuieşte în Yokohama, dar are un birou pe strada Roppongi.

Malko se uitase la Breithng: avea întâlnire cu Hitumi Kemiko.

— Merg să mă întâlnesc cu nord-coreeana aceea, de la Chang Myong Sue, zise el. La şapte. O voi lua ca interpretă pe Hitumi Kemiko.

— Aveţi nevoie de protecţie? întrebă imediat inspectorul Omoto.

— Credeţi că este cazul?

— Sunteţi sub responsabilitatea noastră, explică poliţistul japonez. Aşa că voi trimite nişte oameni acolo.

— Nu doriţi mai degrabă să le cer ajutorul celor din Agenţie? obiectă Malko.

— Nu, sunt nişte *gaijins.* Vor fi reperaţi imediat. Dar nu este decât o măsură de precauţie.

*

* *

Hitumi Kemiko privise vechiul imobil mizerabil din strada Adachi-Ku din ultimul vagon al metroului aerian.

— Acolo am crescut eu, zise ea. A fost forte greu!

Decât să ia un taxi, preferau metroul aerian, care era mult mai rapid.

Coborâră la gara din Nishiarai şi îşi continuară drumul pe jos pentru a ajunge la „Pachinko Parlor”-ul unde aveau întâlnirea. De cum trecură dincolo de uşă, Malko fu afectat de vacarmul făcut de bilele metalice care se izbeau de margini şi de muzica asurzitoare care încerca să acopere zgomotul. Pereţii sălii vibrau. Toate Pachinkos-urile de la parter erau ocupate, dar ei dădură o tură fără să o vadă pe Chang Myong Sue. El se urcă atunci pe scara rulantă care ducea la primul etaj. Hitumi Kemiko îl urmă îndeaproape. Ajunse în faţa unui mic bar unde stăteau trei bărbaţi. O namilă, cu o căciulă de lână trasă peste urechi, alături de geamănul său cu craniu ras înfofolit într-un hanorac cu guler de blană. Între cei doi, un tânăr cu înfăţişare răutăcioasă, pe atât de slab pe cât erau vecinii lui de masivi, părea aproape invizibil.

Malko o observă în sfârşit pe Chang Myong Sue, aşezată în faţa primului rând de maşini, cu mai multe lădiţe cu bile la picioare.

Mâinile ei se mişcară cu rapiditate, manipulând manetele, pentru a orienta bilele care se înghesuiră aproape toate în orificiul magic în formă de pâlnie.

Când el se apropie, ea întoarse capul fără să se oprească din jucat. Malko i-o arătase lui Hitumi Kemiko.

— Cu ea trebuia să mă întâlnesc. Hitumi Kemiko se apropie de nord-coreeană făcând mai multe plecăciuni şi schimbă câteva cuvinte cu ea.

— Îşi termină partida şi vine imediat, îl anunţă tânăra. Jucătorii păreau cu toţii prinşi într-o adevărată transă, înlănţuindu-şi gesturile cu automatismul unor roboţi. Privirile lor erau aţintite asupra bilelor care se izbeau de marginile pereţilor verticali.

În sfârşit, nord-coreeana îşi ridică de jos punga de hârtie

în care-şi ţinea lozurile şi îi spusese câteva cuvinte lui Hitumi.

— Ea îşi va schimba lozurile în bani, la buticul TUC după care vom merge la bar.

La plecare, când trecură prin faţa barului, cei trei japonezi dispăruseră. Hitumi Kemiko îi făcu semn lui Malko, se ridică pe vârful cizmelor şi îi şopti ceva la ureche:

— Când am rămas puţin în urma dumneavoastră, i-am auzit pe cei trei bărbaţi spunând în coreeană în timp ce vă priveau: „El este”. Aşa a spus cel mai scund dintre ei…

Capitolul XIII.

Malko simţi cum i se accelerează pulsul. Se felicită în sinea lui că o luase cu el pe Hitumi, care înţelegea coreeana. Kaoru Omoto nu ar fi remarcat nimic... Ieşiră pe strada întunecoasă. Chang Myong Sue o luă la dreapta iar ei o urmară imediat. Malko întoarse capul, neliniştit; nu era nimeni prin preajmă. Unde puteau fi cei trei bărbaţi din „Pachinko Parlor”?

Micul chioşc de TUC unde puteau fi schimbate lozurile în bani era la treizeci de metri în faţa lor, luminat de un neon palid. Malko întoarse din nou capul dar nu văzu decât un cuplu îmbrăţişându-se la ieşirea din „Pachinko Parlor”, care o apucară pe acelaşi drum ca şi ei.

Nord-coreeana se pregătea să-şi schimbe lozurile în yeni.

Malko o auzi o atunci pe Hitumi ţipând:

— Abounai[43]*!*

Cei trei bărbaţi pe care îi văzuseră la primul etaj al „Pachinko Parlor” tocmai apăruseră în lumina slabă. Fuseseră ascunşi în spatele chioşcului. Totul se petrecu foarte repede. Micul slăbănog se aruncă asupra lui Chang Myong Sue, dându-i un pumn care-o făcu să cadă la pământ.

Cu o singură lovitură de cap în mijlocul pieptului, bărbatul cu fesul negru îl puse pe Malko la pământ. Scoase apoi un pumnal enorm, aruncându-se deasupra lui, cu lama aşezată în poziţie verticală, ţintind spre gâtul lui.

Malko, cu o mişcare disperată, începu să se rostogolească, evitând astfel să-i fie tăiată beregata. Furios, agresorul lui se ridică şi îi dădu o lovitură puternică de picior în cap, care-l ameţi. Tocmai se pregătea să-l înjunghie. Malko auzi un ţipăt ascuţit, care probabil că fusese scos de Hitumi, fără să poată vedea ce se întâmplă.

După aceea se auzi un foc de armă.

---

[43] Atenţie!

O fracţiune de secundă mai târziu, o greutate uriaşă se prăbuşi peste el! Era bărbatul care voise să-l înjunghie. Reuşi să-l dea la o parte şi se ridică buimăcit. Agresorul său nu se mai ridică deloc. Sângele începu să-i ţâşnească pe gură şi avea o privire sticloasă.

Malko se uită în jurul lui. Hitumi Kemiko, strânsă de gât de cea de-a doua brută, se zbătea urlând şi îl lovea pe infractor cu picioarele. Un bărbat tânăr şi o femeie firavă, urlau în japoneză, fluturându-şi pistoalele.

Bărbatul care fusese pe cale s-o stranguleze pe Hitumi îi dădu imediat drumul şi o rupse la fugă spre capătul străzii însoţit de slăbănog. Erau urmaţi de cei doi tineri agenţi.

Aceştia din urmă reveniră după câteva clipe şi i se adresară lui Hitumi Kemiko, care se apropia de Malko.

— Sunt poliţiştii trimişi de Omoto-San. Au reţinut semnalmentele celor trei tipi. Întăririle vor sosi imediat. Au fost autorizaţi să tragă, ceea ce se întâmplă destul de rar.

Chang Myong Sue se ridică masându-şi gâtul şi mormăia. Ea îi spuse ceva lui Hitumi care se întoarse către Malko:

— Ea a spus că derbedeii îi atacă deseori pe oamenii care vin să-şi schimbe lozurile. I-a fost tare frică şi aceştia i-au luat banii. Ea vrea să meargă să se odihnească şi vă va suna pentru a stabili o altă întâlnire…

Ea începu deja să se îndepărteze, lăsându-l pe Malko fără nici o speranţă. Fusese o capcană destul de bine pusă la punct – dacă nu ar fi intervenit poliţiştii japonezi, ar fi fost deja mort. Se uită la bărbatul cu fesul din lână neagră, care mai avea încă mâna strânsă în jurul pumnalului. Era un asasin plătit. Poliţista care-şi pusese pistolul chemă o maşină de poliţie, apoi veniră încă două, iar ocupanţii lor blocară strada.

— Vor să vă ducă înapoi la *Grand Hyatt,* îl anunţă Hitumi Kemiko. Nu vor să mai rămâneţi în această zonă. Derbedeii s-ar putea întoarce.

Celularul lui Malko începuse să sune. Era inspectorul Omoto. Avea o voce cordială.

— Malko-san, zise acesta, ce bine că am fost neîncrezător… Sunt persoane foarte periculoase.

— Îl puteţi identifica pe cel care a fost ucis, îl rugă Malko.

— Sigur! Treceţi mâine pe la birou, pe la ora două. Şi, de acum înainte, să fiţi prudent...

Un poliţist îi ceruse să urce într-o maşină a poliţiei, în timp ce Hitumi Kemiko rămase la faţa locului pentru a depune mărturie.

Malko îşi aruncă ochii asupra Breitling Bentley-ului său. Şapte şi jumătate. Trecuse doar un sfert de oră de când ieşiseră din „Pachinko Parlor”.

Avea să ajungă aproape la timp la cina cu Philip Burton şi specialista în yakuzas.

Îl sună pe şeful Biroului CIA pentru a-l pune la curent cu ceea ce se întâmplase.

Capul îl durea îngrozitor de tare, în locul unde fusese lovit de derbedeu, iar costumul său negru de alpaca era plin de praf.

*

* *

Restaurantul *Meiji Kinnonkon* era un loc foarte somptuos, din apropierea palatului imperial. Hostesele în costume tradiţionale, *kimono* şi *obi,* îi făcură o serie de plecăciuni în timp ce îl conduceau spre salonul rezervat de Philip Burton. Acest loc nu dispunea de o sală comună, considerată prea vulgară. Erau doar nişte saloane micuţe, separate de nişte pereţi glisanţi.

Fu apoi descălţat la intrare de hostesele, care murmurară ceva şi invitat să ia loc în salon în jurul unei mese joase, în stil japonez, dedesubtul căreia era o adâncitură care le permitea oamenilor să se aşeze normal. Două hostese îi periară haina lui Malko, redându-i înfăţişarea de gentleman.

Aperitivele erau deja pe masă. Şeful CIA era însoţit de doi colaboratori, o femeie cu părul scurt, a cărei vârstă era greu de aproximat şi un analist specializat în cele două Coreei. Lângă Malko era un loc gol.

— Prietena noastră Nobuko întârzie, spuse americanul. Asta i se întâmplă deseori.

Abia termină de spus aceste cuvinte, când o tânără femeie, cu chipul rotund, bine făcută, îmbrăcată într-o

rochie scurtă de culoare neagră care-i punea în valoare pieptul neobişnuit de mare pentru o japoneză, intră în salon.

— V-o prezint pe Nobuko Funamachi, zise Philip Burton. O foarte bună prietenă şi o colaboratoare nepreţuită.

Japoneza se întoarse către Malko şi spuse într-o engleză fără cusur:

— Domnul Burton mi-a vorbit despre dumneavoastră. Sunt foarte flatată să întâlnesc o asemenea legendă.

Era o uşoară urmă de ironie în privirea ei sobră. Malko nu se putuse împiedica să nu observe că sânii ei se mişcau pe sub materialul negru al rochiei ca şi cum ar fi fost liberi.

Ea avea cam cincisprezece centimetri în plus faţă de o japoneză obişnuită.

Era o femeie tare drăguţă.

Începură să guste din aperitivele în felurite culori, frumos aranjate, dar care nu aveau nici un gust. Platourile erau pline cu alge, legume murate, alături de tot felul de preparate greu de numit, aranjate foarte meticulos... Din fericire era destul sake călduţ... Malko nu încetă nici o clipă să-i umple paharul vecinei sale care se înveselise puţin. Din când în când, îşi duse discret mâna la cap, acolo unde un cucui enorm era gata să-i apară. În acelaşi timp îi apăru şi o migrenă cumplită.

Philip Burton spuse, atunci când li se aduse sashimis în nişte elegante bărcuţe de bambus:

— Nobuko ştie multe lucruri despre lumea yakuzas, cred că vă va putea fi de ajutor.

Malko înghiţi câteva sashimis. În ceea ce privea bucătăria, japonezii rămăseseră în epoca de piatră, în ciuda aspectului atrăgător. Toate alimentele crude erau minunat prezentate.

— Cum se face că ştiţi atât de multe lucruri despre yakuzas?

— Aţi auzit de Kyoto, Malko-San? întrebă ea cu o voce dulce.

— Am fost să vizitez nişte temple de acolo, replică Malko.

Nobuko Funamachi râse sec.

— Nu sunt numai temple în Kyoto. În apropierea gării, se află un cartier numit Shichijo. Se află chiar pe albia secată a râului Kamo. Încă din Evul Mediu, acela era locul de întâlnire al saltimbancilor, al derbedeilor, al mărfurilor rare, sau al prostituatelor. Era şi locul unde erau executaţi criminalii, dar tot acolo o femeie a pus bazele teatrului Kabuki. Bunicul meu locuia acolo, adăugă ea după o scurtă pauză. Practica meseria de *dog-catcher.* El prindea câinii rătăciţi, îi răpunea dintr-o lovitură de ciomag şi, în timp ce aceştia agonizau, îi aşeza pe o scândură şi le jupuia blana de vii. Trebuie să menţionez că bunicul meu era din neamul *burakus,* iar aceşti oameni erau nişte paria foarte „discriminaţi”. Nu aveau alt mijloc de supravieţuire. Bunicul meu Yamane, mulţumită comerţului cu pielea de câine, reuşise să-şi diversifice sfera de activitate: ocupându-se şi cu revinderea unor obiecte furate. El achiziţiona acele mărfuri la un preţ de cinci la sută din valoarea lor. Ah, da! El era un individ tatuat pe tot corpul, chel şi aproape la fel de robust pe cât era de înalt…

Cei trei americani ascultară povestirea înmărmuriţi. Acum descoperiră chipul sumbru al acestei ţări rigide, ascuns cu mare grijă de privirile străinilor. Ultima frază rostită de Nobuko Funamachi îşi găsi ecoul într-o tăcere de mormânt:

— În familia noastră, cinstim memoria bunicului Yamane, căci el a devenit şeful celei mai mari bande de yakuzas din Kyoto.

Un înger apăru şi o rupse la fugă, îngrozit.

Nobuko luă o scurtă pauză pentru a goli o ceaşcă de sake şi continuă, cu o strălucire răutăcioasă în ochii săi negri:

— Pentru a câştiga acea competiţie feroce, pusese mâna pe rivalul său, închizându-l într-un sicriu nu înainte de a bate cuiele capacului cu mâna lui. Îl îngropă apoi imediat, lăsând totuşi o gaură mică pentru a putea asculta rugile adversarului său.

Această poveste o umplu de bucurie şi ea începu să se agite pe banchetă ca şi cum ar fi dansat. Malko tresări involuntar. Îşi plecă apoi privirea observând timp de câteva

clipe o piele dezgolită de rochie dintre genunchii şi coapsele tinerei femei. Lui îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza că poalele rochiei scurte se ridicaseră, descoperind portjartierul foarte fin.

Uită de migrenă! Nobuko Funamachi nu era o japoneză la fel ca celelalte. Deşi toate erau libertine şi aveau vieţi sexuale foarte active, puţine îndrăzneau să fie direct provocatoare. Privirile lor se întâlniră şi, cu un gest natural, ea îşi coborî poalele rochiei scurte, continuând:

— Din familia mea, în urmă cu două secole, a făcut parte şi un *ronin*[44] foarte curajos care a luptat până la o vârstă înaintată. Nu accepta nici un fel de plată şi îi apăra pe nevoiaşii din oraş. A murit încercând să omoare un tigru bătrân, care îşi făcuse culcuşul aproape de un sat din nord şi îi devora pe locuitori.

La aşa arbore genealogic…

— Încă mai locuiţi în Kyoto? întrebă Malko în momentul în care fură aduse la masă fripturile din carne de taur care erau greu de mestecat.

— Nu, am un apartament foarte frumos nu departe de aici, pe Roppongi şi un soţ care câştigă milioane de yeni, dar pe care nu-l văd niciodată, fiind ocupat cu munca şi cu golful. De aceea lucrez şi eu.

— Mi-ar plăcea să-mi acordaţi puţin timp, o rugă Malko.

Ea îi aruncă o privire fulgerătoare.

— Vă acord tot timpul pe care-l doriţi! Sunt liberă. *No kids, no husband*[45].

Stânjeniţi, cei trei americani îşi mâncară carnea, cu privirile plecate asupra farfuriilor. Nobuko Funamachi nu era o persoană care să se încadreze în tiparele de etichetă, cu rochia ei de firmă prea sexy şi trecutul întunecat al familiei sale. Ca şi cum ar fi vrut să-i facă să se simtă şi mai stânjeniţi, ea adăugă, adresându-i-se lui Malko:

— Malko-san, aţi auzit vorbindu-se despre generalul Tojo?

— Da, el a luptat la Pearl Harbour. De ce?

— Generalul Tojo a fost spânzurat de prietenii noştri

[44] Samurai fără stăpân.

[45] Fără copii, fără soţ.

americanii în 1948, acuzat de crime de război, explică ea cu o voce calmă. Este îngropat în sanctuarul din Yasukuni, alături de alte două milioane şi jumătate de japonezi care şi-au dat viaţa pentru patrie, după primul *Shogun.* În fiecare zi, sute de oameni vin să se închine în faţa sanctuarului şi îşi fac rugăciunile. Suntem un popor complex…

Era vizibil faptul că Philip Burton şi oamenii lui abia aşteptau să ajungă la desert. Sake-ul avea un efect eliberator asupra lui Nobuko Funamachi. Desertul se servea în stil japonez, adică era inexistent, cu excepţia unei salate de fructe atât de ciudată încât Malko îşi spuse că ajunsese pe o altă planetă…

În onoarea lui Malko, Philip Burton comandă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rose şi ridicaseră paharele.

— Pentru succesul misiunii dumneavoastră! îi ură Philip Burton. Sticla se goli foarte repede şi şeful CIA se grăbise să achite nota de plată.

— Am un *meeting* foarte devreme mâine şi trebuie să plec, anunţă el.

— Îl însoţesc eu pe Malko-san, propuse de îndată Nobuko Funamachi. Am venit cu maşina.

Un Lexus negru strălucitor ca un diamant tocmai îşi făcuse apariţia. Era condus de o femeie, care-i salutase înainte de a le deschide portiera din spate. Scundă, cu ochelari şi păr scurt, aceasta se înclină respectuos în faţa lui Malko.

— Staţi la *Grand Hyatt,* zisese japoneza. E un hotel foarte bun.

— Aveţi timp să mă însoţiţi la un pahar pentru a vă putea explica ceea ce vreau să ştiu? Întrebă el.

În ciuda migrenei sale persistente, voia să avanseze.

— Sigur, spuse bucuroasă Nobuko Funamachi. Sunt milioane de baruri în Tokyo. Aveţi vreo preferinţă?

— Nu chiar, răspunse el. Dar aş prefera un loc liniştit.

— În acest caz, să mergem la *Velours.* Sper să vă placă. „Şoferiţa” conduse repede şi bine. Nobuko se întoarse către Malko. Îi zâmbi.

— Sper că nu v-am şocat! Japonezii sunt foarte conservatori… Mie însă îmi place să provoc.

— Deloc, afirmă el.

Nu îndrăzni să adauge că îl excitase cumplit.

*

* *

Malko văzuse destul de rar un club de noapte atât de luxos. Lumina îşi făcea loc prin nişte dale transparente, în fiecare colţ era câte o sculptură, iar mesele erau aşezate pe lângă perete. Era un decor rafinat prevăzut cu canapele roşii foarte comode. Totul era animat de o muzică ambientală discretă. Nu lipsea decât un singur lucru: clienţii.

Localul era aproape întotdeauna gol!

Se instalară într-un mic salon dedesubtul unei superbe lebede din ceramică, din faţa unui acvariu cu peşti tropicali. Malko comandă imediat nişte şampanie şi li se aduse o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes. Nobuko făcuse imediat onorurile.

— E normal să nu fie nimeni aici? o întrebă Malko.

— Acest local a fost decorat de un foarte bogat yakuza cu scopul de a-şi uimi prietena, explică japoneza. Dar este în Minato-Ku, departe de cartierele animate. Aşa că, oamenii nu vin prea des. Dar lui nu-i pasă. A câştigat milioane de yeni… Deci ce doriţi să ştiţi despre yakuzas?

Malko dori să o testeze la început pe tânăra femeie, pe baza informaţiilor pe care le deţinea deja.

— Ce ştiţi despre Sumiyoshi Kai?

Ea păru mirată de întrebarea care i se pusese, dar răspunse imediat.

— Este o gaşcă afiliată organizaţiei Yamaguchi Gumi. Are douăsprezece mii de membri.

— Care sunt activităţile cu care se ocupă?

— Cele practicate de toţi yakuzas. Activităţi de *mizushobai,* racketing-ul, cămătăria şi traficul de droguri.

— Ce fel de droguri? Heroină?

— Nu. E vorba de amfetamine importate din Coreea de Nord. Sunt foarte apreciate de japonezi.

Ea îşi băgă mâna în geantă şi scoase un mic săculeţ pătrăţos.

— Iată, zise ea. Zece grame costă zece mii de yeni. Vreţi să încercaţi?

— Ajută la calmarea migrenelor?

— Nu ştiu, replică ea. Vă doare capul?

— Am primit o lovitură puternică în cap, înainte de cină, explică el.

— Ah, bine!

În faţa neîncrederii ei, el luă mâna tinerei femei şi o puse pe cucuiul de deasupra urechii sale stângi. Femeia scoase o mică exclamaţie îngrozită.

— Dar este adevărat. Probabil că vă doare foarte tare!

— Puţin, spuse jenat Malko, revenind la interogatoriul său. Deci, banda Sumiyoshi Kai are legături cu organizaţia Chosen Soren?

— Bineînţeles, dar contactul este redus la minim. Drogurile ajung în porturile din marea Japoniei, direct din Coreea de Nord, iar yakuzas le achită în avans. Chosen Soren nu se amestecă în procesul de distribuţie. Asta e tot?

— În legătură cu Sumiyoshi Kai, da. Dar mai vreau să vă pun încă o întrebare.

Scoase din buzunar cartea de vizită pe care Shigeta Katagiri i-o înmânase în Bangkok, la *Pegasus şi* i-o întinse lui Nobuko Funamachi.

— Îl cunoaşteţi pe acest om?

Japoneza îşi aruncă o privire scurtă asupra cărţii de vizită după care îi adresă lui Malko o privire mirată.

— Aveţi nişte cunoştinţe tare nepotrivite, zise ea.

Capitolul XIV.

După ceea ce spusese despre trecutul său, remarca era chiar amuzantă... Malko îi mai turnă nişte şampanie şi întrebă:

— De ce?

— Acest om – Shigeta Katagiri – este şeful unei mici găşti, numită Kokusui Kai, care a închiriat o porţiune de teritoriu dintre Ginza şi Roppongi de la Yamaguchi Gumi, pentru a efectua diverse activităţi. Dar Shigeta Katagiri are mari probleme în acest moment. A întârziat cu plata contribuţiei către Yamaguchi Gumi iar aceasta din urmă şi-a trimis la el „recuperatorii". Pentru că nu avea banii, Shigeta Katagiri a făcut greşeală de a-şi trimite ucigaşii să-i întâmpine... Unul dintre „recuperatori" a fost ucis, iar celălalt a fost grav rănit. Cei de la Yamaguchi Gumi au jurat că se vor răzbuna şi l-au condamnat la plata unei amenzi foarte mari.

— Cât?

— Se vorbeşte despre o jumătate de miliard de yeni[46]. Nu are mijloacele necesare pentru a putea plăti.

— Ce se va întâmpla?

Nobuko Funamachi schiţă o grimasă îndoielnică.

— Dacă este un om de onoare, îşi va face *seppuku*[47], după ce îşi va da oamenii în grija altcuiva. Dacă nu, riscă să fie ucis de Yamaguchi Gumi, sau va fi obligat să fugă din Japonia. Oricum viaţa lui s-a terminat. Grăbiţi-vă să-l contactaţi.

— De unde ştiţi că vreau să-l văd?

Ea râse.

— De ce mi-aţi fi arătat această carte de vizită? Nu sunteţi un observator. Sunteţi un om de acţiune. Aşa e mai atrăgător.

Ea se mişcă şi rochia îi alunecă, lăsând din nou să se

[46] În jur de 3.5 milioane de dolari.

[47] Harakiri.

vadă o bucată de coapsă goală, de deasupra ciorapilor. Malko nu mai avu forţa să se abţină. Punându-şi mâna pe pielea de deasupra ciorapilor întrebă:

— De ce?

Ea nu-i răspunse. Cu capul puţin dat pe spate, părea că se transformase într-o statuie. Doar respiraţia rapidă îi mişca rochia. Se întoarse spre Malko cu o privirea autoritară şi murmură:

— *Snigai nasu!*[48]

Dar, în loc să-şi apropie coapsele, ea le desfăcu şi mai mult. Erau singuri în micul salon roşu şi Malko profită de acest avantaj. Mâna lui urcă lin pe sub rochia scurtă.

Nobuko îşi apropie coapsele, chiar înainte ca el să îi atingă pântecele, după care se întoarse către el.

— Mâna dumneavoastră e foarte blândă, spuse ea, dar nu trebuie să facă asta.

— De ce? Am poftă de dumneavoastră. Sunteţi foarte frumoasă.

Ea nu-i răspunse. Trase aer în piept şi îşi lăsă poalele rochiei în jos zicându-i:

— Să plecăm!

Malko abia avu timp să achite nota de plată. Puţin mai târziu, în maşină, ea se întoarse spre el.

— De ce aţi fost lovit în cap?

— Au încercat să mă ucidă, răspunse Malko. Era cât pe ce să reuşească.

Ea nu spuse nimic, dar îi aruncă o privire lungă cu o expresie bizară. Zece minute mai târziu maşina se opri în faţă la *Grand Hyatt.* Malko se întoarse spre Nobuko pentru a-i săruta mâna, dar ea coborâse deja din maşină.

Apoi l-a urmat pe hol, sub privirile indiferente ale „şoferiţei”. Adrenalina fierbea în arterele lui Malko. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că avea s-o seducă atât de repede pe această superbă japoneză vizibil neglijată. În ascensor, stătu la distanţă de el, apoi, ajunşi în apartament, ea se sprijini de perete ca şi cum ar fi fost pe cale să leşine. Malko sări literalmente pe ea! Cu un gest plin de precizie el

[48] Nu aveţi dreptul!

trase de nasturii rochiei scurte, care se desfăcură de sus până jos descoperind un sutien negru decoltat, un chilot asortat şi portjartierul pe care-l văzuse deja.

Îndepărtându-i chilotul, îşi aşeză mâinile pe pântecele ei, declanşând o adevărată reacţie spontană în trupul lui Nobuko. Ea se agăţă de el ca o înecată, îndepărtându-i hainele plină de nerăbdare. Se împleticiră lipindu-se de perete ca nişte beţivi. În câteva secunde, Malko se pomeni cu o erecţie infernală. Vru să o ducă pe japoneză în cameră, dar ea se lăsă să alunece pe mochetă. Cu picioarele desfăcute, îl trăsese peste ea. După ce Malko pătrunse în adâncul pântecelui ei, femeia îşi ridică picioarele deasupra fundului lui, mişcându-şi bazinul ca şi cum ar fi fost culcată pe un muşuroi de furnici. Gemând îşi strivi gura de a lui.

După aceea scoase un ţipăt lung şi se lăsă pradă senzaţiilor, cu mâinile şi picioarele încrucişate peste trupul lui fără pic de pudoare.

— *It's good, it's so good!*[49] murmură ea.

Când Malko schiţă un gest de retragere, Nobuko îl reţinu, aşezându-şi o mână peste şalele lui.

— Nu pleca! Vreau să te mai simt în pântecele meu. El o ascultă. Încetul cu încetul, stârni din nou zonele erogene ale tinerei femei şi bazinul ei reîncepu să se mişte. Când îl simţi întărindu-se, toarse fericită ca o pisică.

— Trage-mi-o! zise ea. Mai vreau.

Se iviră zorile. Malko uitase să tragă draperiile şi privea în lumina palidă trupul lui Nobuko, aşezată pe burtă la celălalt capăt al patului, cu un braţ atârnat deasupra podelei. Avea un spate cambrat, lucru destul de rar la o japoneză.

Migrena lui dispăruse, dar îl durea toată partea stângă a capului. Ciudată seară... Tânăra femeie întoarse capul şi astfel văzu că era trează. De îndată, alunecând ca un şarpe, ea se apropie de el. Îşi ridică uşor capul şi-l aşeză deasupra sexului lui. Ea păru din nou adormită, dar el îi simţi limba punându-se în mişcare. Se întrebă în sinea lui dacă ea va reuşi să-l reanimeze.

[49] E bine, e atât de bine!

Toată noaptea nu-i dăduse pace, nesătulă. Nu se calmă decât atunci când sexul lui se înfipse adânc în pântecele ei. Refuză să fie sodomizată, explicând simplu că acel lucru nu îi făcea plăcere.

Între două partide, ea îi ţinuse un discurs tare confuz pe bază de yin şi yang, din care reieşea că viaţa sexuală era indispensabilă echilibrului fiinţei umane. Dar trebuia să se ţină seama de două condiţii; bărbatul nu trebuia să îşi risipească sămânţa iar femeia trebuia să simtă cât mai multe orgasme...

Era o teorie care i se potrivea de minune. Ea începu să juiseze din prima clipă când o penetră. După o scurtă succesiune de orgasme, japoneza îl respinse şi îl apăsă cu putere la baza sexului său, ceea ce-i provocă stingerea erecţiei. În ritmul acesta, Malko era mereu agitat şi oricând gata de atac. Nobuko părea adepta unei teorii moderne, cea a dezvoltării durabile. Pe jumătate adormit, o văzu ridicându-se, privindu-i cu drag sexul întărit.

— M-ai făcut să juisez foarte bine! spuse ea. Pentru a te recompensa, îţi voi oferi fesele mele. Vei putea să ejaculezi.

Ea se întoarse, cu spatele spre el. În momentul acela, Malko o aşeză cum îi convenea mai bine. El dispreţui pântecele care i se oferi, aşezându-şi sexul pe corola brună şi se împinse din toate puterile. Ca prin minune sexul său intră în totalitate. Era încă zăpăcit de plăcere când simţi muşchii intimi ai lui Nobuko „trăgându-l”.

Corpul ei rămăsese complet nemişcat, totul se întâmplase în interior. Malko se simţise gata să explodeze, ştiind că nu va mai rezista mult timp, se lăsase pradă senzaţiilor scoţând un adevărat urlet de bucurie.

Pătrunse în scobitura dintre şalele japonezei iar ea scoase un mic ţipăt de durere. Pielea ei era puţin julită, în locul unde fusese atinsă de mochetă. Malko se desprinse apoi de ea şi japoneza îl anunţă cu o voce veselă:

— Azi, pentru că îţi doreşti asta, te voi pune în contact cu mizerabilul de Shigeta Katagiri. Sper să îţi fie de ajutor. Dar fii atent: e un şarpe.

*

* *

Între acel stahanovism sexual şi lovitura de la cap, Malko se simţise tare ciudat. Inspectorul Omoto îl aşteptase în marele hol al Buildingului nr.2 şi îi spuse de îndată:

— L-am identificat pe bărbatul care a încercat să vă ucidă. Este vorba de un oarecare Tetsu Osaki, care face parte din Sumiyoshi Kai. Este un nord-coreean cu cetăţenie japoneză.

— De unde ştiţi?

— După tatuajul pe care-l avea pe piept, asemeni tuturor membrilor din această bandă. Am vorbit cu unul dintre conducătorii din Sumiyoshi Kai. S-a scuzat îndelung şi a jurat că el nu dăduse ordinul să se comită această crimă. Ar fi putut spune adevărul.

— Cum! se răzvrătise Malko. Ştim că banda Sumiyoshi Kai lucrează cu Chosen Soren în procesul de distribuire al drogurilor…

— Aşa este, recunoscuse poliţistul japonez, dar, de la apariţia legii privind crima organizată în 1992, liderii grupărilor yakuzas sunt responsabili din punct de vedere civil pentru crimele făcute de subordonaţii lor. Deci acţionează cu multă băgare de seamă. Numai că, se exercită o mare presiune asupra yakuzas de jos, încât aceştia acceptă anumite job-uri fără să-şi mai consulte şeful, pentru a putea achita suma de bani care li se pretinde. Este o organizaţie foarte ierarhizată şi foarte feroce.

Poliţistul explică apoi:

— Grupările yakuzas au cinci categorii de membri. La vârf, se află CG-ul. Acestuia îi revin toate „cotizaţiile”. El nu plăteşte nimic nimănui, cu excepţia unor amenzi către alte găşti, în caz de litigiu. După aceea, la cel de-al doilea nivel, fiecare şef trebuie să îi plătească liderului cel puţin opt sute de mii de yeni. Cei din nivelul al treilea nu dau decât trei sute de mii de yeni pe an. Al patrulea nivel, nu achită o contribuţie fixă, dar dacă nu dau suficienţi bani ştiu foarte bine că nu vor urca niciodată pe scara ierarhică şi ar putea chiar să fie expulzaţi. În cele din urmă, al cincilea nivel nu

are o cotizaţie fixă şi poate păstra 10% din cât câştigă, din racketing sau alte activităţi. Dar, dacă un yakuza din nivelurile inferioare nu îi aduce suficienţi bani *kumicho-ului* său, este pedepsit. Deseori, yakuzas din nivelurile patru şi cinci sunt înnebuniţi când nu pot strânge suficienţi bani până la sfârşitul lunii. Aşa că nu se dau în lături de la nimic. Nu uitaţi că la nivelurile de jos, un bărbat cum este cel care a încercat să vă ucidă încasează un salariu lunar atât de modest încât abia poate supravieţui.

— Un salariu?

Rămase mirat să audă că derbedeii erau salariaţi.

— Da, confirmă Kaoru Omoto. Banii sunt vărsaţi de societăţile controlate de yakuzas. În plus, vărsămintele trebuiesc efectuate cu mare punctualitate. De exemplu, înainte de închiderea băncilor din ultima zi a lunii. În caz de întârziere, care nu poate fi mai mare de douăzeci şi patru de ore, se achită penalizări.

Era un univers feroce. Malko făcu rapid un calcul mental. Opt sute de mii de yeni, nu însemna mai mult de şase mii de dolari. Poliţistul adăugă zâmbind:

— În Yamaguchi Gumi, sunt cam o sută de şefi...

Ceea ce însemna că liderul încasa, în fiecare lună, cel puţin, şase sute de mii de dolari.

— Deci, concluziona el, ancheta dumneavoastră nu va duce nicăieri?

— Aşa este, trebuise să recunoască japonezul. Am interogat-o pe doamna Chang Myong Sue. Ea a pretins că nu ştia nimic şi a depus plângere, pentru că şi ea a fost prădată.

Fusese o lovitură bine orchestrată.

— Nu vă mai atingeţi de Chosen Soren, îl sfătui poliţistul. Nu veţi obţine nimic.

Malko ascultă sfatul.

*

* *

Telegramele zburaseră între Chosen Soren şi Phenian. Cele două părţi îşi atribuiseră una alteia eşecul eliminării duşmanului lor. Phenianul le reproşa afiliaţilor săi japonezi

că nu rezolvaseră afacerea pe cont propriu ci recurseseră la yakuzas. Iar Chosen Soren le explicase că pentru moment, ţinând cont de operaţiunea care se pregătea, ar fi fost mai bine să nu atragă atenţia.

Când planul exportării banilor adunaţi de Chosen Soren va fi gata de a fi pus în aplicare, va fi eliminat şi acest agent CIA, *înainte* de începutul transferului.

Phenianul îşi dăduse acordul: transferul de fonduri avea prioritate. Era o operaţiune complexă şi periculoasă ţinând cont de vigilenţa *coast guard*-urilor japoneze dotate cu cele mai performante echipamente.

În timp ce cu agentul CIA nu pierdeau nimic dacă mai aşteptau.

*

* *

— Sake Sashimi[50]*!*

Un bucătar enorm îmbrăcat în negru, ras în cap şi cu o banderolă albă pe frunte, îi întinse lui Malko pe o paletă farfuria cu câteva bucăţele de somon crud ţipând denumirea comenzii.

De îndată, cei trei ucenici ai săi repetaseră în cor ca un ecou.

În *Robataya,* din inima cartierului Roppongi, aveai impresia că erai într-o cabană din adâncul pădurii. Totul era rustic. Clienţii ocupaseră o parte a unei mese uriaşe din lemn unde erau etalate toate mâncărurile oferite iar bucătarii erau de cealaltă parte. Aceştia serveau clienţii cu ajutorul unor palete cu coadă lungă.

Nobuko Funamachi venise după Malko la *Grang Hyatt,* după întâlnirea acestuia de la poliţie, pentru a lua prânzul în acel restaurant.

Îi şopti lui Malko la ureche:

— Imobilul le aparţine celor din Kokusui Kai, dar nu este aici cartierul lor general, ci în Ginza.

— Pentru că am cartea de vizită a lui Shigeta Katagiri, de ce nu-i telefonăm sau să îi facem o vizită? spuse brusc Malko.

[50] Sashimi de somon.

Nobuko îi aruncă o privire amuzată.

— Poţi să îl faci să se simtă jignit... întâlnirea trebuie să decurgă la iniţiativa lui. Îl vom informa mai întâi că eşti în Tokyo şi doreşti să-i urezi personal zece mii de ani de fericire. Va fi flatat că tu foloseşti codul japonez. Dă-mi cartea lui de vizită.

Ea o luă şi se duse să vorbească cu casierul. Când reveni îl anunţă:

— Gata! Din fericire blazonul lui era pe cartea de vizită. Aşa va şti că l-ai întâlnit cu adevărat.

Într-adevăr, bristolul lui yakuza era ornat de un desen geometric înfăţişând un romb, cu o literă japoneză în centru. Nobuko îi făcu semn lui Malko.

— Priveşte-i umărul acelui chelner!

Malko îi urmări privirea, sub o sumedenie de tatuaje, observă rombul orizontal tatuat cu cerneală albastră. Era chiar în bârlogul grupării Kokusui Kai.

— Ce facem acum? întrebă el.

— I-am lăsat numărul celularului tău japonez şi pe cel de la *Grang Hyatt.* Trebuie să aşteptăm reacţia lui.

— Şi dacă el nu dă nici un semn de viaţă?

— Ar fi un semn rău. Nu-i putem forţa pe aceşti oameni.

— Poţi obţine şi alte informaţii despre el şi gaşca lui?

— Voi încerca.

Achită o notă de plată astronomică, salutat de bucătarii care semănau cu ţestoasele Ninja. Lexus-ul negru apăru ca prin minune. Nobuko îi adresă câteva cuvinte „şoferiţei” şi îi spuse lui Malko privindu-l cutezător.

— I-am spus să meargă la *Hyatt.* Nu trebuie să fiu la biroul meu mai devreme de ora patru...

Abia în liftul de la *Grang Hyatt,* ea îşi lipise tot corpul de Malko. El avu impresia că înainte de a ajunge la cel de-al unsprezecelea etaj ea juisase de mai multe ori.

Japonezii nu făceau nimic cu măsură.

*

* *

Hitumi Kemiko îl aşteptă pe Malko la cafeneaua de la *Hyatt* cu un dosar enorm. Nobuko Funamachi îl lăsase mai

degrabă frustrat, atunci când plecase radioasă. Metoda ei era foarte simplă. Atunci când Malko avea o erecţie convenabilă, ea înnoda la baza sexului său o panglică roşie în formă de laţ. Şi, când simţea că el era în pragul ejaculării, strângea. Aşa îl ţinea în aşteptare pentru o altă performanţă. Pentru Malko, devenit un soi de „sex-machine”, era tare frustrant. Nobuko îl consuma cu aceeaşi lăcomie cu care japonezele se aruncau asupra genţilor Hermes.

Gingaşa Hitumi Kemiko era însă destul de departe de acel dezmăţ sexual. Ea nu-şi dorea decât să merite salariul ridicat promis pentru prestaţiile sale de anchetatoare.

Malko începu să aibă o idee mult mai clară asupra a ceea ce avea să-i ceară.

— Hitumi, întrebă el, vă puteţi continua ancheta despre drogurile importate din Coreea de Nord?

— Bineînţeles, Malko-San. Ce doriţi să ştiţi?

— Presupun că aceasta este adusă la intervale mai mult sau mai puţin regulate, în cantităţi mari. Cum am putea afla data următoarei livrări?

Hitumi Kemiko se gândi câteva clipe înainte de a-i răspunde:

— În Tokyo, nu putem afla nimic. Cei de aici sunt nişte intermediari care nu sunt la curent cu aceste transporturi. Ar trebui să mă întorc la Matsue.

— Vă puteţi duce?

— Da, bineînţeles, spuse ea fără nici o ezitare. Aş putea pretinde că mă ocup cu revânzarea. Multe fete de vârsta mea sunt consumatoare. Altfel, nu aş afla nimic.

— Asta ar fi formidabil, aprobă Malko. Puteţi pleca în seara asta sau mâine?

— Da…

El îi simţi imediat ezitarea şi insistă:

— E vreo problemă?

Hitumi îşi plecă ochii ruşinată.

— Este nevoie de bani, altfel nu mă vor crede.

— Nici o problemă. Cât?

— Un milion de yeni, cel puţin.

— Vă voi da două milioane, propuse Malko. Daţi-mi timp să merg după ei. Ne putem revedea aici în două ore?

— Sigur!

Ea părea bucuroasă şi el adăugă:

— Pentru acest job, veţi primi o mie de dolari pe zi.

Hitumi făcu ochii cât cepele.

— O mie de dolari, Malko-San! Dar e mult prea mult.

— Ceea ce veţi face este riscant, sublinie el. Traficanţii de droguri sunt oameni neîncrezători şi periculoşi.

Ideea lui se cristaliză. Mulţumită relatărilor lui Kim Song Hun, *ştia* că cei din Chosen Soren erau pe cale să scoată din Japonia sumele colosale adunate după întreruperea traficului maritim din iulie 2006. Era logic să creadă că navele care aduceau drogurile provenite din Coreea de Nord plecau cu comoara japoneză a celor din Chosen Soren.

Important era să afle despre ce vapor era vorba şi să cunoască data sosirii acestuia. Hitumi Kemiko devenind un pion important în planul conceput de el.

Îl sună pe Philip Burton pentru a-l anunţa de ce avea nevoie.

— Vă voi pregăti ceea ce mi-aţi cerut. Şi, în plus, am o surpriză pentru dumneavoastră.

*

* *

Philip Burton îl întâmpină pe Malko cu un aer misterios şi îl pofti în biroul lui cu o privire de conspirator. Biroul parcă se micşorase! Aşezaţi în mijloc, doi munţi de carne ocupau întreaga încăpere: Chris Jones şi Milton Brabeck, cântărind împreună patru sute de livre, alături de tot armamentul care încăpuse într-un mic portavion.

Erau gorilele preferate ale lui Malko, alături de care împărţise câteva aventuri.

— Este un ordin venit din Langley, după incidentul de seara trecută, explică şeful biroului. Nu au încredere în japonezi.

Chris Jones se apropie, cu braţele larg deschise şi îl strivi pe Malko de pieptul lui puternic.

— *Holy shit!* Abia dacă am avut suficient timp să îmi iau

periuţa de dinţi, spuse el.

Cele două gorile ale CIA păreau puţin cam şifonate, după o călătorie de douăzeci de ore cu avionul din Washington. Totuşi nu se schimbaseră prea mult. Câteva fire apăruseră în frizurile lor tunse foarte scurt, dar antebraţele lor erau le fel de puternice. Două sute de kilograme de musculatură şi oase în serviciul cauzelor nobile.

Adică al Unchiului Sam.

Originari din Middle West, în ochii lor sălbăticia începea în Statul New York, iar California era deja regatul Sodomei şi Gomorei. Iar restul lumii…

— Priviţi! zise Milton Brabeck.

Deschise o uriaşă valiză metalică, descoperind ceea ce putea trece drept un mic salon de armament… Pistoale, revolvere, mini-pistoale mitralieră, grenade nimicitoare, dispozitive de orbire, de asfixiere şi explozibili: aveau de toate.

— Au sosit la baza Okinawa, explică el. Cu zborurile militare.

Chris Jones îşi ridică cracul pantalonului, lăsând să se vadă un mic „două ţevi” aşezat mai jos de genunchiul său.

— Suntem gata, spusese simplu. *Gooks-ii*[51]*,* ar face bine să se teamă.

Cei doi nu se temeau nici de Dumnezeu, nici de Diavol. Foarte devotaţi lui Malko îi urmaseră până şi în ţările unde nu putea fi băută apa de la robinet. Singurele lucruri care le ridicaseră probleme erau microbii, germenii, insectele. Cam tot ceea ce se găsea din plin în ţările tropicale. De data asta, cu siguranţă, vor avea probleme cu mâncărurile exotice, adică tot ceea ce nu intra în categoria de la Big Mac…

— Nu vă vor părăsi deloc! decise Philip Burton care abia dacă ajungea până la umerii gorilelor. Nord-coreenii sunt prea periculoşi iar japonezii prea blânzi.

Malko deschise gura pentru a spune că nu era *neapărat o* idee bună să se plimbe prin Tokyo însoţit de două astfel de matahale atât de bătătoare la ochi, când îi veni o idee

[51] Sălbaticii.

inspirată care-l făcu să zâmbească.

— Va trebui să intraţi în pielea personajelor, zisese el. Uitaţi că sunteţi ofiţeri federali. De azi înainte, sunteţi mafioţi.

Maxilarele lor se deschiseră.

— Mafioţi? exclamară în cor Chris şi Milton.

— Vă voi explica tot, promise Malko.

Dacă yakuza Shigeta Katagiri accepta să-l vadă, cele două gorile vor fi perfecte pentru a-i spori „legenda”.

Philip Burton îi întinse un plic voluminos: erau cele două milioane de yeni pe care avea să i le înmâneze lui Hitumi Kemiko.

*

* *

Malko se desprinse imediat din braţele lui Nobuko când îl sunaseră de la recepţie.

— *Sir,* cineva vă aşteptă la bar.

— Cine?

— Nu a vrut să-şi spună numele.

Pulsul lui Malko se acceleră. Încă din ajun aşteptase nerăbdător răspunsul lui Shigeta Katagiri. După ce îi înmânase banii lui Hitumi Kemiko, luase prânzul cu atrăgătoarea şi brutala Nobuko, care nu se mai despărţise de el, lăfăindu-se în orgasme aşa cum alţii se bucurau de bancuri. Ea nu mai făcuse decât câteva apariţii scurte la biroul său, fiind mânată către patul de la *Hyatt* de ovarele care o înfierbântau, asemeni unor magneţi de foc.

Malko tocmai terminase prestaţia de după-amiază, fiind oprit, ca de obicei, înainte de-a se uşura prin intermediul aceluiaşi procedeu, ceea ce îi permitea să poată susţine încă o prestaţie de seară.

Nobuko auzi conversaţia şi sări din pat.

— Cu siguranţă este un trimis a lui Shigeta Katagiri! zise ea. Să mergem.

În timp ce ea se îmbrăca, Malko sună la camera unde Chris şi Milton dormiseră aproape douăzeci şi patru de ore.

— Însoţiţi-mă la bar, spuse el. *Luaţi-vă* şi fierătaniile. Şi, dacă oamenii cu care mă voi întâlni vă întreabă ceva să nu

le răspundeţi.

— Asta e uşor, replică Chris Jones, noi nu vorbim japoneza. Eu nu cunosc decât un singur cuvânt: Tora-Tora. Ceea ce îngreunează destul de mult comunicarea.

Capitolul XV.

Hitumi Kemiko luase cina foarte devreme la *Ryang Tae Sik,* un restaurant ţinut de un coreean, cunoscut ca fiind unul dintre cei care deţineau informaţii despre traficul de droguri din Matsue. Ea mai râmase ceva timp la masă înainte de a merge la culcare în hotelul unde se cazase, *ryokan*[52] *Terazuya* unde avea o rogojină pentru care plătise suma modică de patru mii de yeni pe noapte.

Aici, la opt sute de kilometri de Tokyo, preţurile erau mult mai rezonabile.

După ce coborî din tren o luă pe micuţele străzi ale cartierului Isemiya-Cho, din apropierea gării, încercând să-şi procure droguri. Către sfârşitul zilei avusese o certitudine: nu mai era nici un săculeţ de amfetamină în Matsue. Toţi micii intermediari i se plânseseră că nu mai aveau ce să vândă. Ea se prezentase ca fiind o cumpărătoare venită din Tokyo. Ultimul său interlocutor o sfătuise să i se adreseze patronului de la *Ryang Tae Sik,* ceea ce confirmase informaţiile pe care le aflase atunci când făcuse ancheta pentru *Asahi Shimbun.*

Din nefericire, în seara aceea patronul era de negăsit. Ea plăti şi plecă. Nu mai avea nimic de făcut până a doua zi.

*

* *

Un japonez uriaş cu craniul ras stătea foarte drept pe bancheta din faţa intrării, înveşmântat într-o vestă neagră aşezată peste o bluză neagră cu gulerul ridicat. Pe masa din faţa îşi aşezase servieta din piele de crocodil.

În picioare, de-o parte şi de alta a mesei, doi foşti luptători de sumo, cu mâinile încrucişate pe burtă, îl încadrară impasibili.

Prudenţi, ceilalţi clienţi ai barului se dădură ceva mai departe, în timp ce şeful de sală, vizibil nemulţumit,

[52] Hotel în limba japoneză.

supraveghea trioul de la o distanţă sigură.

Malko se dădu mai înapoi pentru a o lăsa să treacă pe Nobuko.

— E rândul dumneavoastră! şopti el.

În ascensor îi spusese ce trebuia să facă. Japoneza făcuse o plecăciune în faţa bărbatului cu craniul ras şi conversaţia începuse să curgă. După un schimb de lătrături codificate, Nobuko se reîntoarse lângă Malko.

— Tsukasa-San a fost trimis de onorabilul Katagiri-San pentru a lua legătura cu dumneavoastră.

Malko rămase în picioare, încadrat de Chris Jones şi Milton Brabeck.

— Spuneţi-i că sunt foarte onorat de invitaţia domniei sale, spuse el aşezându-se în faţa japonezului uriaş. Aş dori să îi transmită lui Katagiri-San invitaţia mea la cină.

În timp ce ea traducea, Malko îl chemă pe şeful de sală care veni cu viteza luminii.

— Şampanie.

Yakuza părea impresionat de umerii laţi ai celor două gorile. Era între oameni serioşi. Ceilalţi oaspeţi erau cu sufletul la gură, întrebându-se dacă această întâlnire nu avea să se transforme într-un masacru.

Un chelner se fâstâci, cu ochii în pământ, când aşezase pe masă sticla de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes din 1998. Nobuko îi ordonă:

— Nu umpleţi decât *două* pahare!

Tsukasa îşi luă cupa, o ridică şi exclamă cu voce tunătoare *„Kempai*[53]*”.* După aceea ţinu un lung discurs pronunţat cu viteza unei mitraliere.

— Onorabilul Katagiri-San doreşte să vă revadă mâine la ora patru la biroul său din Ginza, traduse Nobuko.

Japonezul îşi lăsă jos cupa, se ridică, se înclină în faţa lui Malko şi plecă, încadrat de cei doi luptători de sumo. Imediat şeful de sală se apropie de Malko şi îi spuse în engleză.

— *Sir,* data viitoare, aş prefera să vă întâlniţi cu prietenii dumneavoastră în altă parte. Nu se acceptă yakuzas în

[53] În sănătatea dumneavoastră!

acest local.

Nobuko Funamachi îi aruncă vreo câteva cuvinte pline de furie şi acesta bătu în retragere.

— Ce i-aţi spus?

— Că face o *mare* imprudenţă vorbindu-ţi astfel. I s-a făcut frică.

— Foarte bine, zise Malko sorbind din Taittinger.

La preţul cu care era vândută, ar fi fost o crimă să nu fie consumată.

— Tsukasa-San m-a întrebat dacă sunteţi în Japonia în vacanţă sau aţi venit cu afaceri. Am răspuns „pentru afaceri”.

— Perfect, aprobă Malko. Acum vă voi spune care este planul meu. Este foarte riscant şi nu sunteţi obligată să participaţi.

Nobuko îl ascultă în timp ce îşi bău şampania cu înghiţituri mici. Chris Jones se aplecă spre Malko.

— *Acum,* putem să bem şi noi nişte şampanie?

— Sigur, spuse Malko. Nu voiam să mă dau de gol. În Japonia, ierarhia este mult mai bine definită decât în Statele Unite. Este o tânără democraţie.

— Tipul cu capul ras este vreun cunoscut de-al dumneavoastră? se îngrijoră Milton Brabeck.

— Dacă lucrurile vor decurge aşa cum sper eu, îmi va deveni foarte curând asociat, preciză Malko.

*

* *

O duzină de femei alese cu mare grijă dintre angajatele Chosen Soren trebăluiau în imensul subsol al buncărului stalinist din cadrul organizaţiei. Sub comanda unui „tovarăş” din conducere, Chok Dojin, acestea pregăteau coletele cu bani, formate din teancuri de câte zece mii de yeni. După aceea câte zece teancuri erau aşezate în nişte containere metalice căptuşite cu plastic negru. Fiecare container avea un număr notat cu mare grijă de responsabil.

Cam o sută de containere se adunaseră într-un birou zăvorât, care nu se deschidea decât pentru a introduce alte

colete. Fiecare ladă conţinea câte o sută cincizeci de milioane de yeni[54]. Deja vreo zece din ele fuseseră încuiate şi erau gata de plecare.

Un angajat aşează la intrarea în subsol nişte cutii de carton care conţineau peşte cu orez şi băuturi.

— Un sfert de oră pauză, ordonă responsabilul. Trebuie să terminăm toată treaba în două zile. Este un ordin venit de la Comitetul Central al Partidului Muncitoresc.

Pentru acele „furnici" care câştigau în jur de o sută de mii de yeni pe lună, toţi aceşti bani reprezentau o sumă fabuloasă. Ele ştiau doar că acei bani erau pentru supravieţuirea patriei lor mame, Coreea de Nord. Fără Japonia, faimosul *juche,* atât de lăudat, n-ar fi fost decât nişte vorbe în vânt.

*

* *

Hitumi Kemiko, aşezată la o masă de lemn din restaurantul *Ryang Tae Sik,* îşi aştepta „omul de legătură" cu sufletul la gură. După ce parcursese străzile din Isemiya-Cho, găsise un intermediar care, pentru o sută de mii de yeni, acceptase să o prezinte angrosistului său. Un oarecare Kogai.

În zonă se răspândi zvonul că un dealer din Tokyo cutreiera oraşul în căutare de droguri.

Uşa restaurantului se deschisese în faţa unui bărbat cu capul uşor chelit şi privirea ageră, care era îmbrăcat într-o bluză bleu ciel. Cum ea era singura clientă din restaurant, acesta veni către ea adresându-i-se, pe un ton lătrător:

— Hitumi?

— *Hai!*[55] Kogai-San?

— *Hai!*

— Ai ceea ce caut?

— Ai banii?

Ea îşi întredeschisese geanta şi el observă teancurile de câte zece mii de yeni. De îndată tonul lui se îndulci.

---

[54] Un milion de dolari.

[55] Da!

— Azi, nu am nimic, explică el. Dar dacă poţi aştepta trei sau patru zile, îţi voi putea vinde atât cât vei dori să cumperi.

— Cu cât?

— Cinci mii de yeni doza.

— E scump.

El dădu din umeri.

— Dacă nu vrei…

— Ba da.

— Unde stai?

— La *ryokan Terazuya.*

— Foarte bine, te voi contacta eu.

Hitumi se ridică şi se înclină adânc.

— *Domo! Domo arigato*[56]*,* Kogai-San.

Mai aşteptă puţin pentru a putea părăsi restaurantul, după care îl sună pe Malko pe mobil.

— Malko-San, anunţă ea triumfătoare, vaporul trebuie să sosească în trei sau patru zile.

— Bravo! Ştiţi cum se numeşte?

— Nu.

— Trebuie neapărat să ştiu.

— Voi încerca, promise tânăra japoneză.

Era tare mândră că îşi mulţumise şeful.

Malko era în culmea fericirii. Dacă raţionamentul lui era corect, acest vapor care aducea drogurile din Coreea de Nord se va întoarce ducând cu sine miliardele de yeni spre Phenian. Nu-i mai rămânea decât să obţină sprijinul onorabilului Shigeta Katagiri pentru a-şi duce la capăt planul său întortocheat şi foarte periculos.

*

* *

— Aici este, anunţă Nobuko Funamachi ordonându-i „şoferiţei” sale să se oprească.

Erau în Ginza, cartierul de shopping, nu departe de Gara Centrală şi de palatul imperial. Se aflau la intersecţia străzii Ginza-Dori cu o altă stradă fără nume, la fel ca majoritatea străzilor din Tokyo. Aici nu existau adrese, oamenii se

[56] Mulţumesc, mulţumesc mult.

orientau pe baza unor puncte de reper iar agenţii economici îşi cunoşteau fiecare client.

Trecură prin faţa enormului butic Hermes care ocupa colţul şi se continua mai departe pe o stradă îngustă şi fără trotuar. Imobilul care adăpostea CG-ul celor de la Kokusui Kai, înalt de patru etaje, părea destul de învechit, cu excepţia unei plăcuţe metalice gravată în caractere japoneze aşezată pe uşă, ornată cu sigla asociaţiei. O gorilă veghea holul. Japoneza îi ordonă ceva şi acesta se dădu la o parte cu o plecăciune profundă. Se înghesuiră toţi patru în micul ascensor. Chris şi Milton erau muţi.

La etajul al doilea, alte două gorile străjuiau o uşă pe care o deschiseră, lăsând să se vadă un imens birou cu o masă decorată cu un vultur imens din cuarţ roşu. Într-un colţ, nişte navete de vin francez: erau stivuite până în tavan.

Traversară acea sală de conferinţe îndreptându-se spre biroul lui Shigeta Katagiri.

Acesta din urmă nu se schimbase deloc de când îl întâlnise în Bangkok. Masiv, zâmbitor, craniu ras, era îmbrăcat într-o cămaşă roşie. Se înclină respectos adresându-i o lungă frază lui Malko, care se înclină la rândul său. Putură în sfârşit să se aşeze de-o parte şi de alta a unei mese joase.

Chris Jones şi Milton Brabeck rămaseră în picioare lângă scaunul lui Malko, simetric cu cele două gorile ale japonezului. Yakuza puse o întrebare tradusă de Nobuko.

— Onorabilul Shigeta Katagiri doreşte să ştie dacă mereu călătoriţi împreună cu oamenii dumneavoastră.

— Tocmai mi s-au alăturat, explică Malko. Nu-i folosesc decât atunci când muncesc.

Yakuza părea impresionat.

Malko văzu mai multe tablouri celebre în biroul japonezului. Probabil că avea mulţi bani. Shigeta Katagiri părea foarte relaxat, în ciuda acelui presupus necaz.

Un bărbat intră în birou şi îi şopti ceva la ureche. Şeful grupării Kokusui Kai dădu afirmativ din cap. Omul ieşi şi reveni precedat de un tânăr cu părul frezat, care părea tare

plăpând şi care la fiecare pas, făcea câte o plecăciune până în pământ. Ajuns în faţa lui Shigeta Katagiri, îi întinse cu ambele mâini o cutiuţă lăcuită în roşu, pe care yakuza o aşează neglijent pe masă. După aceea, îi spuse imediat câteva cuvinte lui Nobuko pe un ton amuzat. Tânăra femeie traduse:

— Se scuză că l-a primit pe acest om în prezenţa dumneavoastră, dar este vorba de o problemă de disciplină. Tânărul a uitat că i se telefonase să meargă la o întâlnire foarte importantă. Pentru a nu fi exclus şi-a tăiat degetul mic pe care l-a adus cu sine cerând cu umilinţă iertare pentru greşeala sa. În cinstea onorabilului musafir străin, Shigeta Katagiri a decis să-l ierte.

Cu un zâmbet larg acesta deschise cutia şi i-o întinsese lui Malko. El îşi reprimă o grimasă de dezgust. Se uită la un apendice proaspăt tăiat, aşezat pe un strat de vată înroşită… Malko privi mâna stângă a tânărului yakuza: aceasta era învelită într-un pansament voluminos.

Chris Jones şi Milton Brabeck erau albi ca varul. Tocmai învăţaseră, nu limba, ci obiceiurile japoneze.

Această întâmplare îi aminti lui Malko de Hong Kong, unde *şi el* fusese cât pe ce să-şi piardă degetul mic.

Frumoasă Asie…

Omul cu degetul amputat plecă de-a-ndărătelea, făcând câte o plecăciune la fiecare pas… Shigeta Katagiri se uită la enormul cronograf Breitling Bentley, din aur masiv, plin de vulturi şi de cadrane, după care spuse câteva cuvinte.

— A organizat în seara asta o serată în onoarea dumneavoastră, într-una din discotecile sale, în *Fusion,* tradusese Nobuko.

— Când va avea timp să discutăm despre afaceri? întrebă Malko.

Văzu cum privirea lui yakuza se lumină. Aparent, Malko îi făcu o impresie bună.

— La sfârşitul seratei, traduse Nobuko.

Se ridicară şi urmă un lung schimb de replici între japoneză şi yakuza, care, în cele din urmă, îl conduse personal pe Malko spre lift.

— Voia să ştie cine sunt, explică imediat tânăra femeie. Yakuzas nu se încred în femei. I-am vorbit despre bunicul meu şi asta a îndepărtat dubiile. A acceptat să vă însoţesc în seara aceasta.

— Şi noi? întrebară în cor Chris şi Milton.

— Veniţi şi voi, fireşte, răspunse Malko.

Întorcându-se către Nobuko, întrebase:

— Ce părere aveţi?

— E o cacealma: tablourile din biroul lui sunt nişte copii. Vinul a fost furat. Cred că persoana dumneavoastră îl intrigă. Mi-a spus că v-a cunoscut în compania unui om foarte puternic şi foarte respectat din Bangkok. Aşa este?

— Da, şeful unei Triadei Sun Yee On. Nu v-a mai pus şi alte întrebări despre mine?

— Ba da. I-am spus că aveţi o reţea de distribuţie a drogurilor în Europa şi în Statele Unite. Că sunteţi o persoană foarte importantă. Iar în Japonia aveţi un proiect de realizat despre care doriţi să îi vorbiţi.

— Chiar mă crede *cu adevărat* un derbedeu?

— Sigur că da! I-am spus că v-am cunoscut prin intermediul soţului meu care este avocatul celor mai mari criminali din Tokyo. Are încredere deplină. Şi gărzile dumneavoastră de corp îi inspiră încredere. E un lucru foarte japonez. Ţine de imagine…

Totul avea să fie mizat pe seara aceasta.

Capitolul XVI.

Un enorm acvariu trona la capătul scării rulante de la *Fusion.* În interior, o fată cu sânii ascuţiţi, îmbrăcată doar într-un slip şi o blană de lup, se ondula graţioasă adoptând o poză sexy. Multe hostese se plecară întâmpinându-l pe Shigeta Katagiri şi invitaţii lui cu o ploaie de şoapte cordiale. Discoteca era la subsol, ascunsă în capătul unei mici *yokocho*[57] din Roppongi şi era formată din mai multe încăperi. Era un adevărat bar de hostese cu tarife piperate. Acestea se băgau pe sub pielea clienţilor de cum soseau. O oră costa în jur de patru sute de euro pentru trei! Şuşotelile hosteselor şi mângâierile îndrăzneţe erau incluse în preţ.

Toate hostesele se prostituau, dar o făceau în afara localului, pentru tarife la fel de ridicate. Până de curând, angajaţii marilor societăţi japoneze prospere puteau trece pe facturile decontate de firmă astfel de cheltuieli.

Yakuza şi invitaţii lui, alături de Nobuko, imună la acea atmosferă sulfuroasă, se instalaseră într-un mic salon din fund, în faţa unei mese în stil japonez cu o gaură dedesubt. Şi toasturile începuseră. Malko trebuise să le explice lui Chris şi Milton că dacă puteau ar fi fost indicat să-şi păstreze armele, aveau să fie obligaţi să-şi scoată pantofii la intrare, dar le vor fi înapoiaţi la plecare.

Sake-ul, berea şi whisky-ul începuseră să curgă în valuri. Hostesele aduceau într-una numeroase platouri frumos decorate şi vorbeau foarte puţin. Malko aştepta sfârşitul seratei.

Sashimis, sushis, tempura, carne de taur, defilau prin faţa lor într-o orgie de sake. Probabil că din gelozie faţă de prezenţa lui Nobuko, Shigeta Katagiri îşi instalase în partea dreaptă o sculpturală hostesă, machiată ca o actriţă de la teatrul Kabuki, care nu deschisese deloc gura dar îi servise grijulie preparatele cu ajutorul beţişoarelor.

[57] Străduţe.

Ameţiţi de sake, cele două gorile începuseră să se bucure de exotism, deşi de mai multe ori, Malko îi surprinsese pe Chris Jones încercând să-şi strecoare discret bucăţile de sashimis din farfurie în buzunarul său…

Se aduseseră deserturile cu gust ciudat, asezonate cu un coniac vechi de un secol. Yakuza părea adormit. Nu mai era nimic de mâncat şi totuşi, nu se ridicase de la masă, picotise cu ochii semiînchişi.

Deodată, Malko îl văzu pe Chris Jones pălind şi tresărind din tot corpul. Rămase nemişcat ca şi cum ar fi fost străbătut de un curent electric, cu mâinile puse pe masă, îi aruncă o privire deznădăjduită lui Malko.

— Vă simţiţi rău? întrebase acesta.

Gorila scuturase din cap fără să poată răspunde, arătând spre genunchii săi. Şi dintr-o dată, Malko tresărise la rândul lui. Ceva îi alunecase peste pantaloni. La început crezuse că are un animal. Dar nici un animal nu avea mâini. Aceste tocmai îi descheiaseră pantalonii şi îi eliberaseră delicat sexul.

Simţise apoi căldura unei guri care nu putea aparţine nici unui animal…

Se uitase la vecinii săi. Aceştia arborau aceeaşi expresie de mulţumire. Nobuko se aplecase spre urechea lui.

— Este o tradiţie la yakuzas atunci când vor să-şi onoreze în mod special oaspeţii. Fetele sunt introduse printr-o trapă din podea. Subsolul are mai multe etaje…

Într-adevăr era un spaţiu destul de mare între groapa de sub masă şi subsol. Nu se mai auzeau decât câteva suspine. Chris şi Milton păreau transformaţi în statui. Malko simţise cum îşi dădea drumul sub privirea dezaprobatoare a lui Nobuko care vedea cum preţioasa lui sămânţă se scursese într-o gură necunoscută.

Unul dintre oamenii din garda de corp a lui Shigeta Katagiri scosese la rândul său un suspin scurt, însoţit de o zdruncinătură scurtă.

Cu mâinile aşezate pe masă, Shigeta Katagiri respirase din ce în ce mai rapid ca un bou. Iar Milton Brabeck scosese un chiţăit de şoarece, îmbujorându-se până în vârfurile

urechilor. Numai Chris Jones rămăsese nemişcat. Ca şi cum ar fi fost la dentist. Liniştea se mai prelungise puţin. Nu mai era nici un fel de animaţie sub masă.

Shigeta Katagiri îi spusese câteva vorbe lui Nobuko.

— Doreşte să mergem să discutăm toţi trei în alt salon.

Se retrăseseră într-o încăpere micuţă cu canapele comode, în care era adăpostit de obicei karaoke-le, cu un enorm ecran plat. O sticlă de coniac era aşezată pe o măsuţă joasă.

Malko atacase:

— Întrebaţi-l dacă vrea să câştige zece miliarde de yeni.

Ochii lui yakuza se pliaseră şi schelălăise deîndată.

— E o sumă importantă! Probabil că sunt şi riscuri, tradusese Nobuko.

— Sunt multe riscuri, confirmase Malko şi este nevoie de un om puternic ca el. Dispune de cincisprezece oameni gata să facă orice?

— Are de zece ori mai mulţi! tradusese japoneza. Vrea să ştie care este planul tău.

— Explică-i că am făcut afaceri cu nord-coreeni şi m-au furat la un comision de livrare a unor mărfuri foarte sensibile. Venisem la Bangkok pentru a încerca să-mi recuperez banii dar nu am reuşit. Apoi, la o altă reuniune cu ei, în Macao, lucrurile au mers foarte prost şi au încercat să mă ucidă pentru a nu mă plăti…

Yakuza ascultase traducerea simultană, aprobând cu nişte gesturi din cap. Era pe un teren familiar. Rostise o singură frază pe care o tradusese Nobuko:

— Consideră coreenii nişte câini care nu merită să trăiască.

Iată un om cu gândire sănătoasă… Malko simţise că interlocutorul său era încordat, în ciuda aparenţelor pe care se străduise să le menţină. Dacă informaţiile lui Nobuko erau corecte, acesta ar fi trebuit să sară pe oferta lui.

— Iată planul meu, explicase el. În Macao, am aflat că cei din Chosen Soren, deşi rupţi de Coreea din cauza întreruperii legăturilor maritime, se pregătesc să trimită o sumă enormă, în jur de cinci miliarde de yeni, în ţara lor de

origine.

Un singur cuvânt ieşise din gura lui yakuza:

— Cum?

— Cu vaporul. Au continuat să exporte drogurile cu ajutorul vaselor de pescuit japoneze. Vor să facă acelaşi lucru dar în sens invers. Vor să încarce banii pe un vapor japonez, care să plece din Japonia şi să se întâlnească cu o navă nord-coreeană în largul mării.

Yakuza schiţase un râs sec.

— El nu are nici un vapor.

— Secretul, explicase Malko, este să interceptăm aceşti bani înainte de a părăsi Tokyo.

— Ştiţi cum vor decurge lucrurile?

— Nu încă, dar spre să aflu. În acest caz, va trebui să îi interceptăm, aici, în Tokyo. Pentru asta, am nevoie de aliaţi de încredere.

Nu i se mai vedeau ochii japonezului. Rămăsese tăcut câteva clipe după care zisese:

— Este o operaţiune foarte îndrăzneaţă. Chosen Soren este foarte puternică şi este aliată cu Sumiyoshi Kai.

— Ştiu toate astea, replicase Malko. Poate că operaţiunea se va dovedi imposibilă. Dar eu caut un acord de principiu. Aici, nu am decât doi oameni. Sunt buni şi fideli, dar nu vorbesc japoneza. Gândiţi-vă. Altfel, voi propune această afacere altor oameni. Chinezilor, de exemplu. Acestora le place să îşi asume riscuri.

Nobuko tradusese repede, simultan. Malko îl văzuse pe Shigeta Katagiri consternându-se. Se simţise jignit.

— Va discuta problema aceasta cu consilierul său, anunţase ea. Îţi va da foarte repede un răspuns.

— Consilierul lui?

— Da, toţi yakuzas au consilieri, sunt oameni înţelepţi şi în vârstă, care aprobă sau dezaprobă o operaţiune. Al dânsului se numeşte Kodu Kasiyoshi. Este consilierul suprem care îi dă întotdeauna sfaturi înţelepte.

Reuniunea se terminase. După o mulţime de plecăciuni, ieşiseră printre două rânduri de hostese pliate în două.

— Ce ţară ţicnită! spuse Chris Jones, abia instalat în

Lexus. Nici măcar nu am văzut-o pe fata care…

Se oprise conştientizând prezenţa lui Nobuko. Aceasta se întorsese spre el cu un zâmbet angelic.

— Tinerelor femei japoneze le place foarte mult să se ocupe de bărbaţi, spusese ea cu un glas dulce, este o tradiţie culturală.

Cele două gorile roşiseră până în vârful urechilor şi nu mai deschiseseră gura.

Chiar şi „şoferiţa” îi speriase.

În cameră, Nobuko izbucnise în râs, deja lipindu-se de Malko.

— Sper că fata aia nu ţi-a secătuit tot fluidul vital, spusese ea pe un ton amuzant. Onorabilul Shigeta Katagiri te-a tratat regeşte.

— Crezi că va accepta?

— În mod normal, nu, spusese ea. Dar este la ananghie.

*

* *

Pong-Su, o ambarcaţiunea nord-coreeană de patru mii de tone, înmatriculată în regiunea Tuva, părăsise portul Wonsan cu două zile mai devreme. Oficial cauza plecării fusese o campanie de pescuire a creveţilor din marea Japoniei. În realitate, transportau în nişte containere etanşe un milion de doze de amfetamină, fabricate de Uzinele de Stat din Cheong Jin. Vândute la bucată în Japonia acestea vor aduce un profit de un miliard de yeni.

Căpitanul vasului *Pong-Su* ştia că micuţa mare dintre Japonia şi cele două Coreei, era supravegheată în permanenţă de avioanele şi navele de *coast guard japoneze* şi de patrulele aeriene P3-C ale US Navy. Chiar şi în largul mării nu erau în siguranţă deplină.

Adevăratul comandant de la bord nu era însă căpitanul, ci colonelul de la *Biroul de Securitate Generală,* Woo Si-Yun, însoţiţi de mai mulţi subalterni. Dispuneau de arme uşoare pentru a se apăra, dar aveau ordine să nu stea în calea navelor de război. Toată încărcătura putea fi evacuată în mai puţin de o oră. Era ceea ce aveau să facă oricum, într-un loc stabilit înainte de plecarea din Coreea de Nord.

Pachetele erau dotate cu GPS-uri ceea ce le permite celor care veneau după ele să le găsească uşor.

Apoi, *Pong-Su* avea ordin să aştepte noi instrucţiuni în apele internaţionale ale mării Japoniei. Arhipelagul, cu toate insulele sale, avea o lungime de trei mii de kilometri, iar *coast guard* era ocupat cu supravegherea coastelor pe o rază de două sute de mile.

*

* *

Hitumi Kemiko era neliniştită. Dealer-ul cu care luase legătura o chestionase în detaliu despre legăturile sale din Tokyo, explicându-i că voia să fie sigur că ea nu uzurpase teritoriul nici unui yakuza. Tânăra femeie îi explicase că ea revindea marfa într-o periferie îndepărtată, care era un teritoriu „virgin”. Sperase să-l fi convins. În caz contrar, ştia că acei oameni nu ar fi ezitat să o elimine.

Încă o dată, cinase ca de obicei la *Ryang Tae Sik* puţin peşte cu orez când un nou venit pătrunsese în local. Judecând după aspectul lui ea înţelesese imediat că nu era un localnic: vestă de piele, destul de elegant, părul pieptănat, ochelari negri. Era un yakuza.

Patronul i se alăturase şi cei doi bărbaţi începuseră o lungă conversaţie, în timp ce Hitumi Kemiko se afundase în lecturarea unui *Asahi Shimbun.*

O oră mai târziu necunoscutul fusese însoţit la uşă de către patron. Când trecuse pe lângă masa ei, Hitumi observase un tatuaj pe mâna lui stângă. Era însemnul celor de la Sumiyoshi Kai, gruparea yakuzas care avea legături cu Chosen Soren. Bărbatul dispăruse deja iar ea îşi continuase cititul ziarului, intrigată.

Ce căuta în yakuza din Tokyo într-un loc atât de pustiu? În plus, părea că venise pentru un motiv anume.

*

* *

Lui Malko îi venise să sară în sus de bucurie. Informaţia care tocmai îi fusese comunicată de Hitumi era foarte importantă. Prezenţa acelui membru al Sumiyoshi Kai în Matsue însemna că drogurile erau pe cale să ajungă în

Japonia.

Dacă ipoteza lui era corectă, vaporul care o va aduce va fi folosit pentru a expedia banii celor din Chosen Soren.

Lăsând-o pe Nobuko să-şi revină după multiplele sale orgasme, se dusese să facă un duş. Când se strecurase afară din apartament ea încă mai dormea.

Abia ieşise din *Grand Hyatt,* când „şoferiţa" lui Nobuko apăruse la volanul Lexus-ului negru.

— *American embassy!* îi spusese Malko.

*

* *

O întâlnire fusese stabilită într-un loc neutru şi sigur. Era un birou obişnuit din cartierul Kojimachi, din clădirea KS, unde era sediul unei societăţi controlate de Chosen Soren. Preşedintele organizaţiei, Choi Ju Hwal, îmbrăcat în negru, la fel de sinistru ca de obicei, se deplasase personal pentru a se întâlni cu asociatul său în comerţul cu drogurile, Azuma Rengo, unul dintre liderii din Sumiyoshi Kai.

Cei doi bărbaţi sorbeau ceai şi făceau schimb de amabilităţi. Japonezul fusese cel care rupsese tăcerea.

— Cărui fapt datorez onoarea acestei reuniuni? întrebase acesta.

— Am o veste bună! anunţase coreeanul. În câteva zile veţi primi un milion de doze de hilopan.

— Pe ce cale?

— Ca de obicei. Una dintre navele noastre va arunca coletele în largul mării şi vaporul dumneavoastră din Matsue nu va trebui decât să le pescuiască.

— Le vom distribui direct angrosiştilor din Matsue, hotărâse japonezul. Aşa vom diminua riscurile. Voi strânge sumele de bani necesare acestei cumpărări.

Sumiyoshi Kai cumpărase drogurile cu două sau trei mii de yeni săculeţul.

Directorul de la Chosen Soren zâmbise larg, lucru complet neobişnuit la el.

— Azuma-San, plata mai poate aştepta.

Lui yakuza nu-i venise să-şi creadă urechilor! Plata drogurilor se făcuse *întotdeauna* în avans, chiar înainte ca

acestea să fie recuperate din mare. O asemenea generozitate era de-a dreptul suspectă… Nord-coreeanul adăugase imediat:

— Azuma-San, trebuie să vă cer un mic serviciu.

— Vă voi ajuta cu plăcere, dacă îmi stă în putinţă, afirmase deîndată japonezul.

— Iată. Nava dumneavoastră după ce va aduce marfa în Matsue va trebui să meargă la Tokyo pentru a transporta o marfă foarte specială.

Tăcerea grea care se lăsă a durat mult timp. Japonezul se aştepta la orice mai puţin acest lucru.

— Este un drum foarte lung, observase el. Va trebui să ocolim tot sudul ţării.

Coreeanul dăduse uşor din umeri.

— Fiind sub pavilion japonez, nu riscă să fie controlată. Dacă va fi oprită, ar putea pretinde că venise spre Tokyo să repare o avarie.

— Aceasta este singura cale?

— Da, spusese tranşant Choi Ju Hwal. Această încărcătură nu poate fi divizată şi trebuie s-o expediem urgent.

Japonezul înţelesese.

— E vorba de mulţi bani?

— Da.

Cum celălalt era în continuare ezitant, Choi Ju Hwal se ridicase şi îşi încheiase nasturii vestei peste pieptul său fragil.

— Vă cer un miliard de scuze! spusese el, am o întâlnire cu nişte persoane interesate de produsele pe care le distribuim în Japonia.

Azuma Rengo se forţase să zâmbească în faţa unei posibil cacealma. Oricum nu-şi putea asuma un asemenea risc.

— Vă urez mult succes cu negocierea dumneavoastră, spusese el, mă voi gândi la propunerea făcută.

Dacă nu ar fi fost o problemă de „imagine”, ar fi spus da imediat. Distribuţia amfetaminelor era o mină de aur.

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck priviseră plini de mirare enorma torpilă umană japoneză din timpul celui de-al doilea război mondial unde un kamikaze era afişat călare pe un cilindru de vreo cincisprezece metri încărcat cu explozibil. Navigând chiar aproape de suprafaţă mării, mulţumită periscopului, se putuse arunca oricând asupra navelor de război americane.

— *My god!* Suspinaseră gorilele, tipii ăştia nu sunt ca noi. Din fericire au fost „nukes[58]”.

— S-a calculat că un milion de americani ar fi fost ucişi dacă ar fi invadat Japonia, preciză suav Nobuko. Şi peste trei milioane de japonezi. Împăratul era foarte respectat.

În cele din urmă, Hiroshima fusese o binecuvântare…

Japonezii le ridicaseră apoi un sanctuar al eroilor de acolo, care era găzduit de muzeul Războiului. Cele două gorile îi văzuseră pe oamenii veniţi să se închine la acel sanctuar.

După ce dăduseră de mai multe Medo, îşi găsiseră liniştea. Îl puseseră pe Malko să jure că nu va vorbi niciodată cu nimeni despre episodul sulfuros de la cina cu yakuza.

Nobuko se îndepărtase pentru a răspunde la celular iar apoi venise spre Malko, cu o strălucire în ochi.

— Era Shigeta Katagiri. Ne va trimite o maşină în seara aceasta la ora şase, la hotel.

— E un semn bun?

— Aşa cred.

Malko, se reculesese în faţa sanctuarului, luase apoi câteva monede şi le aruncase în bazin sub privirile mirate ale unui bătrân militar, surprins să vadă un *gaijin* aducând un omagiu morţilor din armata japoneză.

Din pură superstiţie, voia să aibă de partea sa cât mai mult noroc.

[58] Atomizaţi.

Capitolul XVII.

Enormul Rolls Royce Phantom V apăruse printre taxiurile aliniate în faţă la *Grand Hyatt.* Din clipa în care Nobuko, Malko şi cele două gorile ieşiseră din hotel, un japonez cu gulerul ridicat ţâşnise din Rolls şi deschisese portierele din spate, începând un şir de plecăciuni care nu încetaseră decât după ce urcase toată lumea.

— L-a închiriat! îi şoptise Nobuko lui Malko. Vrea să te impresioneze.

Lexus-ul ei îi urmase, cu Chris Jones şi Milton Brabeck.

Douăzeci de minute mai târziu enorma limuzină, care abia putuse intra pe strada unde erau birourile lui yakuza, se oprise.

Lăsându-le pe cele două gorile în sala de conferinţă, lângă vulturul din cuarţ roşu, Malko, însoţit de traducătoarea sa, cu lăcomia sexuală intactă după mai multe zile de prestaţii aproape interminabile, intraseră în biroul lui Shigeta Katagiri.

Acesta din ură se ridicase plin de solemnitate şi, după tradiţionalele plecăciuni, scosese o frază guturală, tradusă apoi de Nobuko.

— Vom da curs ceremoniei de *sayazuki-goto!*

Abia atunci observase şi Malko un mic gheridon în faţa biroului, pe care erau aşezate o carafă din gresie şi două ceşti de porţelan, în faţa unui panou pe care erau scrise câteva caractere japoneze.

— Ce este asta? întrebase el.

— În principiu este o ceremonie de iniţiere a noilor membri, explicase Nobuko. Aici are scopul de a pecetlui acordul dintre voi.

Malko îşi ascunse mulţumirea. Tocmai era pe cale să depăşească primul obstacol.

Shigeta Katagiri vărsase sake în cele două ceşti, o ridicase pe a să, ciocnind-o de a lui Malko şi spusese câteva cuvinte. Când ceştile fuseseră golite, mai spusese câteva

cuvinte pe un ton afectat.

— Vă doreşte ca afacerea dumneavoastră să aibă parte de o mie de ani de prosperitate, tradusese Nobuko.

Malko îşi spusese că s-ar fi mulţumit cu câteva săptămâni, dar nu voia să-şi insulte viitorul…

Alte plecăciuni. Pactul era încheiat.

— Ţi-l va prezenta pe asociatul lui, pe onorabilul Aizu Kotetsu, îl anunţase japoneza. El este şeful Societăţii Dragonului Albastru care are legături cu Kokusui Kai. Sunt nişte *uyokus* foarte violenţi care au asasinat deja mai mulţi intelectuali de stânga.

Se instalaseră toţi trei pe bancheta din spate a Rolls Royce-ului. Lexus-ul era în urma lor cu gorilele.

— Mergem la Kita-Ku, explicase Nobuko; în nord.

Patruzeci de minute mai târziu, Rolls-ul intrase într-o curte mare unde erau parcate o duzină de 4X4 albe şi negre, decorate cu caractere roşii şi cu nişte însemne înfăţişând câte un strălucitor dragon albastru care se putea crede că a fost desenat de Yves Klein.

Un bărbat cu o barbă bine îngrijită, elegant, slab ca o bucată de scândură, cu părul ras se înclinase profund în faţa lui Malko şi spusese o frază pe un ton răsunător.

— Vă urează zece mii de ani de fericire în lupta dumneavoastră împotriva Roşiilor, tradusese Nobuko.

Intraseră într-un birou îngust. Într-un colţ, un bărbat aşezat pe vine curăţase lama unei săbii enorme. Se ridicase repede pentru a face o plecăciune profundă, după care îşi continuase treaba.

Se instalaseră cu toţii în faţa unei mese joase şi Nobuko începuse să traducă.

— Prietenul nostru Kotetsu-San dispune de o sută de oameni hotărâţi, explică yakuza. Când veţi avea datele exacte, le vom spune cum să procedeze.

— Acest lucru riscă să devină violent, subliniase Malko. Oamenii din Chosen Soren nu se vor lăsa de bună voie.

Aizu Kotetsu rostise repede o frază, fără pic de ezitare, zâmbind larg.

— Vă mulţumeşte că îi oferiţi prilejul să taie câteva

capete de dragoni veninoşi…

Venind din gura lui, nu sunase ca o metaforă. Bărbatul cu sabia se ridicase şi făcuse nişte mişcări îndoindu-şi genunchii. Se dusese într-un colţ unde era un manechin, scosese un ţipăt sălbatec, îşi luase avânt, sabia despicase aerul şi capul manechinului zburase zece metri mai departe…

Lui Chris şi lui Mii ton nu le venise să-şi creadă ochilor… Ajunseseră în Japonia tradiţională.

— La naiba! făcuse Milton Brabeck, parcă m-aş uita la *Kill Bill.*

— *Yeah!* replicase Chris Jones. Numai că aici nu suntem la cinema.

În faţa vizibilei admiraţii de pe chipurile celor doi americani Aizu Kotetsu propusese imediat:

— Îi putem pregăti pe oamenii dumneavoastră în câteva săptămâni. Le-ar putea fi de mare folos iar sabia impresionează multă lume.

Esenţialul fusese spus. Shigeta Katagiri se ridicase. Discuţia se încheiase. În Rolls, Nobuko se întorsese spre Malko, după o scurtă consfătuire cu yakuza.

— Prietenul nostru doreşte să ştie cum aveţi de gând să împărţiţi aceşti bani.

— Ce propune?

— 80-20.

— Pentru cine 80?

Yakuza izbucnise în râs în faţa acelei glume bune.

— Pentru el, bineînţeles, căci va risca viaţa oamenilor săi şi va trebui să-i plătească şi pe cei ai Dragonului Albastru.

Malko zâmbise politicos.

— Sigur! Dar *eu* am adus informaţiile pentru a şti când şi unde să lovim…50-50.

Yakuza râsese în continuare, dar Malko putuse distinge o licărire periculoasă în privirile lui. Nu era un aliat uşor. Când trecuseră prin faţa hotelului *Imperial,* de la intrarea în Ginza, se înţeleseseră la 60-40 în favoarea lui yakuza. Malko i-ar fi dat şi 100%, dar Shigeta Katagiri ar fi intrat la bănuieli.

CIA va ştii ce să facă cu cele 40%. Chiar dacă dolarul se vindea cu 150 de yeni tot ar fi fost mulţi bani. Se despărţiseră cu o suită de plecăciuni. Chris Jones remarcase, puţin jignit, alăturându-i-se lui Malko:

— Cu asemenea indivizi, nu aveţi nevoie de „baby-sitter”.

— Ce anume vreţi să faceţi? Întrebase Milton Brabeck când se îndreptaseră spre *Grand Hyatt,* la bordul Lexus-ului.

— Nord-coreeni din Japonia posedă o mare pradă de război în Tokyo, explicase Malko. Ei vor să o scoată afară din ţară, cu ajutorul traficanţilor de droguri. Planul meu constă în a intercepta transportul şi a pune mâna pe bani.

Cele două gorile rămăseseră cu gura căscată. Cu o voce strangulată, Chris Jones afirmase:

— Este de-a dreptul *unlawful*[59]*.* Vom fi şi noi amestecaţi în asta?

— Nu, promisese Malko, sunteţi aici *doar* pentru protecţia mea. Şi, să ştiţi că cei pe care i-aţi văzut sunt nişte mieluşei în comparaţie cu nord-coreenii.

Nu le mai spusese că îi lipseau datele esenţiale, modul şi data exportării comorii în Coreea de Nord.

*

* *

— O mie de ani de fericire pentru Iubitul nostru Conducător, tovarăşe, exclamase Chok Dojin intrând în biroul auster al preşedintelui Chosen Soren, Choi Ju Hwal.

Acesta era atât de indiferent încât părea mort. Abia schiţase un zâmbet şi întrebase cu detaşare în glas:

— Cât?

Cunoştea foarte bine suma totală care fusese numărată de mai multe ori de la sosirea lui.

— Cincizeci şi şapte de miliarde de yeni, tovarăşe preşedinte, trâmbiţase nord-coreeanul.

Ceea ce însemna aproape trei sute optzeci de milioane de dolari. Choi Ju Hwal verificase dacă cifra corespundea cu cea notată pe o bucată de hârtie din faţa lui şi concluzionase:

— Nu ne mai rămâne decât să aşteptăm. *Pong-Su* este

[59] Ilegal.

deja pe poziţie de aproape patruzeci şi opt de ore. În cât timp veţi putea încărca coletele?

— În două-trei ore. Va trebui să băgăm vehiculul în curte.

— Bine.

Era neliniştit, nu din cauza japonezilor, ci din vina americanilor şi a sud-coreenilor. Aceştia din urmă interceptaseră toate comunicatele sosite din Phenian iar americanii îl aveau încă în Tokyo pe şeful de misiune care le stricase planurile în Macao şi în Hong Kong. După ce va afla data exactă a transportului, C'hoi Ju Hwal îl va elimina. Americanii din Japonia lucrau lent şi trăiau din laurii trecutului. Până când aceştia aveau să reacţioneze, banii celor din Chosen S'oren vor fi departe. De data asta, nu avea să mai ceară ajutorul nimănui, ci se va folosi de oamenii generalului Kim Sol-Su.

*

* *

Comandantul de pe *Pong-Su* se plimba încet pe puntea plină de ceaţă, şuierând frecvent sirena. Vântul începu să bată şi vizibilitatea era scăzută. Colonelul Woo Si-Yun intrase în dunetă cu o hartă în mână.

— Am ajuns la locul de întâlnire, anunţase el. Opriţi motoarele şi începeţi descărcarea. Totul trebuie să se termine într-o oră.

Manevrele începuseră imediat. Panourile din cală fuseseră deja înlăturate şi braţele macaralelor scoseseră deja primele colete cu droguri, grupate câte patru. Fiecare „unitate" avea câte o radiobaliză care emitea pe rază scurtă, pe o frecvenţă rar utilizată, pentru a putea fi uşor reperate de nava japoneză care aveau să prindă în năvoadele sale aceşti peşti deosebiţi. *Pong-Su* era complet imobilizat, la coordonatele specificate de GPS.

Imediat, cârligul de încărcare se lăsase în jos începând să coboare prima încărcătură în mare.

În mai puţin de o oră, încărcătura de amfetamină fusese aruncată în apă. Cutiile fuseseră legate între ele cu nişte frânghii, iar acum pluteau aproape invizibile de departe.

— Plecăm, ordonase căpitanul.

Pong-Su se poziţionase spre capul din nord şi începuse să se îndepărteze. Rolul lui consta în a rămâne în apele internaţionale aşteptând ordinele de recuperare a încărcăturii ce avea să plece spre Coreea de Nord. Semnalul avea să fie dat de cei din Phenian.

Ceaţa începu să se ridice. Instalat în dunetă, colonelul Woo Si-Yun supraveghea cu binoclul linia orizontului. Scoase dintr-o dată o exclamaţie de mulţumire.

O altă navă tocmai îşi făcuse apariţia, la o distanţă de vreo zece mile, îndreptându-se spre locul de unde plecaseră ei.

Nava aflată sub pavilion japonez avea să recupereze drogurile. Rămase în continuare cu binoclul lipit de ochi până când îl văzu pe celălalt vapor oprind. Operaţiunea a decurs perfect.

*

* *

Hitumi Kemiko îşi simţise accelerându-i-se bătăile inimii atunci când angajatul de la recepţia *Terazuya* îi întinsese un plic sigilat.

Era un mesaj de la Kogai, dealer-ul, care îi dăduse întâlnire la ora şase la E.A.D., o mică cafenea aflată în apropierea gării. Avea exact suficient timp cât să ajungă acolo. Kogai o întâmpinase cu un zâmbet larg.

— Marfa soseşte mâine în zori.

— Sigur?

— Da..

— Ne întâlnim în apropierea vaporului? Nu se putuse împiedica să întrebe ea.

Kogai îi aruncase o privire neîncrezătoare.

— Nu. Aici mâine, la opt. Plăteşti, iei marfa şi te cari! se ridicase de pe taburet îndepărtându-se. Hitumi se blestemase. Oamenii aceştia erau foarte neîncrezători şi ea comisese o greşeală. Sperase ca acest lucru să nu aibă consecinţe… Aşteptase până când se reîntorsese în camera ei pentru a-şi deschide celularul.

— Vaporul soseşte mâine dimineaţă, îl anunţase ea pe Malko. Cred, că va ajunge în jurul orei şapte.

— Ştiţi cum se numeşte?

— Nu încă.

— Trebuie neapărat să aflaţi, insistase el.

— Vă voi suna de îndată ce îl voi afla, promisese Hitumi Kemiko.

*

* *

Shigeo Nishigushi, şeful găştii Sumiyoshi Kai, îi dăduse întâlnire unui reprezentant al Chosen Soren la barul hotelului *Ana,* care era gol la ora aceea.

— Avem o problemă, anunţase el. Omul meu de legătură din Matsue a reperat o femeie, care este de mai multe zile acolo şi pretinde că este cumpărătoare de droguri. Dar, azi, a pus întrebări incomode. Voia să afle numele navei care aducea marfa. El crede că ea lucrează pentru Stups.

Reprezentantul celor de la Chosen Soren încremenise. Stups-ul era singurul serviciu secret japonez de care se temeau. În plus, aceştia cooperaseră cu DEA-ul american care dispunea de numeroase informaţii electronice.

— Trebuie să o eliminaţi pe această femeie, spusese tranşant acesta.

Japonezul, necunoscând derularea operaţiunilor, nu înţelesese reacţia violentă a coreeanului.

— Staţi! zisese el prudent. În Matsue, nu avem pe nimeni care să facă astfel de lucruri. Şi apoi, lichidarea unui agent este o chestie serioasă. O vom urmări şi vom fi atenţi să nu afle lucruri compromiţătoare.

*

* *

Era destul de plăcut afară dar Hitumi Kemiko tremura. Ceaiul ei se răcise atunci când Kogai îşi făcuse apariţia în cafeneaua E.A.D. Acesta avea un rucsac pe care îl aşezase jos şi părea mai tensionat ca de obicei.

— O.K., ai banii?

— Cât?

— Două milioane.

Ea scosese teancurile din geantă iar el le numărase repede, înainte de a şi le îndese în buzunare. Ridicându-şi

capul, întrebase pe un ton nepăsător:

— Ai un mobil?

— Da. Bineînţeles.

Ea îl scosese din geantă întinzându-i-l. Fără să se folosească de aparat, el îl pusese în buzunar şi se ridicase.

— Prietenii mei sunt prudenţi! explicase el. Ţi-l voi înapoia când vei reveni. În plus poţi să îţi cumperi altul cu toţi banii pe care-i vei câştiga!

El plecase, lăsând rucsacul pe podea. Hitumi nu îşi putuse opri mâinile din tremurat. Ea ridicase rucsacul şi plecase. Trebuia să afle cu orice preţ numele vaporului. Nu avea decât o singură soluţie. Luase un taxi şi ceruse să fie dusă la căpitănia portului.

Bărbatul care făcea de cart o întâmpinase cu un zâmbet, surprins.

— Ce pot să fac pentru tine?

— Prietenul meu soseşte în dimineaţa aceasta, explicase ea, dar am uitat numele vaporului său. Au sosit multe în dimineaţa aceasta?

— Unul singur, spusese omul, *Chikuzen. A* acostat pe cheiul numărul 6.

— *Domo, domo arigato,* îi mulţumise tânăra femeie. Pe măsură ce se îndepărtase îi venise să facă salturi de bucurie. Oprise un taxi şi se dusese direct la gară. Păcat de celular.

Pentru a fi sigură ca nu avea să-l uite, îşi notase numele vaporului într-un carneţel.

*

* *

Kogai, dealer-ul, era plin de furie când coborâse de la căpitănie. O urmărise pe cumpărătoarea lui, după ce aceasta părăsise cafeneaua îndreptându-se spre port. Acum, înţelesese totul.

— Scârba! îşi spusese el, era un agent.

Îl sunase imediat pe corespondentul său din Tokyo, care sărise în sus.

— Ai făcut bine că i-ai luat telefonul, spusese acesta. Unde este ea?

— Ia trenul.

— Ia-l şi tu. Ne vedem în gară. Tu mi-o vei arăta şi vom acţiona.

*

* *

Hitumi Kemiko nu se simţise în siguranţă decât în trenul spre Kyoto. Acolo, va lua trenul Shinkansen[60] care o va duce până în Tokyo într-o oră şi douăzeci de minute. Nu avusese timp nici măcar să sune de la un telefon public, aşa că i se adresase vecinei sale:

— *Dozo*[61]*.* Mi s-a furat telefonul mobil. Mi-l puteţi împrumuta pe al dumneavoastră ca să o anunţ pe persoana care va veni să mă aştepte?

Bineînţeles, vecina sa acceptase şi Hitumi Kemiko formase numele lui Malko. Intrase mesageria iar ea îi lăsase un mesaj spunându-i la ce oră avea să sosească la gara centrală.

*

* *

Se întrebase dacă ar fi trebuit să păstreze sau să arunce drogurile, se hotărâseră să le păstreze: acestea ar pute fi o dovadă convingătoare. Îi plăcea mult să facă astfel de anchete! Era mult mau interesant decât traducerea unor documente neînsemnate. În plus, gândul că câştigase şaptezeci şi cinci de mii de yeni pentru cele cinci zile petrecute în Matsue, o ameţea.

Ueno Station era un imens caravanserai unde soseau majoritatea trenurilor venite din provincie. Milioane de călători o tranzitau fără oprire. Malko aşteptase în faţa staţiei Asakusa, din faţa căii Shinkansen, însoţit de cele două gorile care-i priveau pe japonezi năpustindu-se cu sălbăticie asupra trenurilor deja arhipline.

Trenul din Kyoto intrase în gară. După câteva momente, o observase pe Hitumi coborând dintr-un vagon. Îl zărise şi ea făcându-i un semn discret cu mâna.

---

[60] TGV japonez.

[61] Vă rog.

— E micuţă! Remarcase Milton Brabeck. Parcă e o păpuşă.

Malko observase apoi un bărbat care încerca în mod vizibil să se apropie de tânăra femeie, bruscându-i pe călători în goana lui.

Un torent de adrenalină îi umflase arterele lui Malko şi el urlase:

— Hitumi! Atenţie!

Avertizarea lui se topise în tărăboiul din gară.

Bărbatul se apropiase şi mai mult de spatele lui Hitumi. Era tânăr, cu ochelari groşi. Îşi ridicase mâna şi se auziseră trei pocnituri seci, ca cele făcute de dopurile sticlelor de şampanie.

Hitumi căzuse pe burtă ca şi cum s-ar fi împiedicat şi se întinsese cât era de lungă.

De data asta, Chris şi Milton văzuseră şi ei scena. Scoţându-şi pistoalele ei alergaseră împotriva curentului în marea de călători. Oamenii începuseră să se adune în jurul tinerei femei întinse pe peron. Bărbatul care trăsese în ea o rupsese la fugă. Gorilele îl văzuseră dar le fusese imposibil să deschidă focul în aceea mulţime compactă… în câteva secunde, asasinul se pierduse în mulţimea care părăsea gara.

Malko îngenunchease deja lângă Hitumi Kemiko. O întorsese precaut şi îi observase privirea sticlind. În cădere se rănise la fată şi nu mai respira deloc.

Doi poliţişti sosiseră, îndepărtându-i pe curioşi. Malko se pregătise să îl sune pe Kaoro Omoto.

*

* *

— Pistolul este un Black Star chinezesc, anunţase poliţistul ţinând arma de vârful ţevii. A fost importată în mod fraudulos. Nu ne va ajuta cu nimic. Ea avea în posesia sa un rucsac care conţinea patru sute de săculeţi de hilopan.

— Ştiu, spusese Malko, eu i-am dat banii pentru a le cumpăra. Era acoperirea ei.

Îşi stăpânise furia, necunoscând încă numele vasului care

adusese drogurile şi care probabil va transporta comoara nord-coreenilor. Aşezaseră o pătură peste corpul lui Hitumi Kemiko. Trecătorii se îndepărtaseră, indiferenţi; în fiecare zi, mulţi oameni mureau în urma unor crize cardiace într-un loc public. Nimeni sau aproape nimeni nu-l văzuse pe ucigaş.

Malko nici măcar nu fusese în stare să le ofere poliţiştilor o descriere exactă. Un tânăr japonez, cu ochelari, îmbrăcat într-o vestă de piele şi în blugi.

— Pot să văd conţinutul rucsacului? întrebase agentul CIA.

Inspectorul Omoto i-l întinsese. Malko începuse să cotrobăie cu mare atenţie: nu erau decât hârtii, o trusă de machiaj, chei, bani şi un carneţel. Îl deschisese şi privirea lui căzuse, asupra unei inscripţii de pe prima pagină. Erau înscrise patru caractere în japoneză.

— Ce scrie aici? îl întrebă el pe poliţist.

Acesta aruncă o privire.

— *Chikuzen.* Este probabil numele unui vapor.

Malko privise trupul ascuns după pătură. Poate că, totuşi, Hitumi nu-şi sacrificase viaţa în van. Ruşinaţi cei doi agenţi CIA stăteau cu capetele plecate. Malko îi consolase.

— În cel mai bun caz, aţi fi reuşit să-l răpuneţi pe ucigaş, dar nu aţi fi putut să o salvaţi, zisese el. Fie fusese în tren, fie a aşteptat-o pe peron.

Cum reuşiseră duşmanii să o bănuiască pe această tânără fată?

*

* *

Pierdut în mulţime, Hinoko Matsuba, cu un ziar deschis în mână, îi supraveghease pe cei trei străini. Ucigaşul venit din Okinawa îşi făcuse treaba bine. Un bărbat i se alăturase. Era un coreean din Chosen Soren. După ce aruncase o privire scurtă în direcţia lui Malko, spusese cu o voce joasă:

— El este, secătura de *seungniane mije*[62]*.* Nu trebuie să ne scape. Ai şi alţi oameni?

— Da. Au venit în zori din Okinawa.

— Ştii care-ţi sunt ordinele. Să mă ţii la curent.

[62] Agent american.

— Este protejat, observase Hinoko Matsuba.

Bărbatul din Chosen Soren îi aruncase o privire neîncrezătoare.

— Oamenii tăi sunt profesionişti şi au spirit de sacrificiu.

Erau nişte tineri ucigaşi sosiţi din Okinawa dornici să-şi găsească un loc sub soare. Iar singura modalitate de a reuşi consta în asumarea riscurilor. Erau multe riscuri. Pedeapsa cu moartea nu fusese încă abolită în Japonia.

Hinoko Matsuba le luase urma celor trei *gaijin-i* care ieşiseră din gară. Urma ceea ce era mai greu.

*

* *

— *Chikuzen* este o ambarcaţiune mare ancorată în Matsue, explicase Philip Burton. Proprietarii lui sunt membrii unei cooperative de pescari. Nu ştie nimeni nimic despre ei, nici poliţia nici Stups.

— E încă în Matsue?

— Nu. A plecat la câteva ore de la sosire.

— Dacă raţionamentul meu este corect, spusese Malko, vasul acesta va fi folosit la transportarea banilor de la Chosen Soren.

Americanul îl privise, neîncrezător.

— Să vină după bani tocmai în Tokyo? Pentru a ajunge aici din Matsue trebuie să ocolească întreaga Japonie. Vreţi să anunţ *coast guards-urile* japoneze.

— Nici vorbă! Trebuie să se creadă în siguranţă, altfel îşi vor schimba planurile.

Philip Burton nu mai insistase. După o clipă de tăcere, întrebase aproape plin de timiditate:

— Dacă într-adevăr acest vapor soseşte în Tokyo, cum veţi proceda? Avem deja un mort în afacerea asta, acea ziaristă nefericită.

— Există riscul să mai fie şi alţii, concluzionase Malko. Noul meu „asociat”, Shigeta Katagiri, are în subordinea lui o gaşcă de nebuni furioşi care-i detestă pe nord-coreeni. Aceştia visează să-i decapiteze unul câte unul.

— În plin Tokyo?

— Nu e imposibil…

În faţa atitudinii americanului, adăugase indiferent.

— Nu se poate face omletă fără să se spargă ouăle. Dacă vor fi victime, vor fi nişte borfaşi.

— Sunt şi mulţi oameni care circulă pe străzile din Tokyo, afirmase şeful CIA. În caz de victime colaterale, japonezii vor lua măsuri.

— N-au decât să facă ei înşişi curăţenie, subliniase Malko. Aş vrea să vă dau un sfat, spuneţi-le cât mai puţin celor din Langley.

Totul se putea sfârşi într-o baie de sânge. Nici nord-coreeni, nici japonezii nu erau nişte mieluşei şi ei vor fi la mijloc. Ar fi fost mai bine ca onorabilul yakuza să nu afle nimic despre apartenenţa sa la CIA.

Capitolul XVIII.

Chikuzen-ul o luase direct în spre sud la vreo zece mile de coasta japoneză. Îi va trebui o zi şi jumătate pentru a ajunge în districtul Kita-Kyushu, evitând astfel un şi mai mare ocol prin sud. Apoi, vor naviga de-a lungul coastei de est spre Tokyo. Arborând pavilionul japonez şi nea vând nici o încărcătură la bord, nu riscau mare lucru.

Întoarcerea, după ce va fi încărcat cu preţioasele mărfuri din Tokyo, va fi mai problematică. Atunci o vor lua spre nord, trecând pe lângă districtul Tsuguru şi, apoi, în apele internaţionale se vor întâlni cu *Pong-Su* pentru a-i transfera preţiosul cargo.

Phenianul refuzase să se procedeze la fel ca în cazul drogurilor, aruncând containerele cu bani în apă. Era prea periculos. Insistaseră să aibă loc o întâlnire scurtă într-un loc bine stabilit, ale cărui coordonate GPS vor fi transmise de Phenian.

Chikuzen nu trebuia să rămână mai mult de câteva ore în portul din Tokyo, pentru a nu atrage atenţia. În Tokyo nu erau porturi pescăreşti. Din fericire, banii vor ocupa puţin spaţiu şi vor fi uşor de camuflat în calele goale sub un rând de lăzi cu peşte.

Reprezentantul celor de la Chosen Soren intră în dunetă şi se înclină peste masa plină de hărţi.

— Ne încadrăm în timpul stabilit?

— Categoric, confirmase căpitanul. Vom ajunge la Tokyo în patru zile.

*

* *

Restaurantul *Oriental Wave* ocupase în întregime cel de-al patrulea etaj al clădirii. Se putea pătrunde aici numai cu liftul iar localul era împărţit în mai multe săli separate de nişte pereţi despărţitori de înălţime medie. Aşezat chiar în inima Roppongi-ului, acesta era unul dintre cele mai bune

restaurante chinezeşti. După incidentul de la gara din Tokyo, Nobuko alese să i-a cina în acel loc, unde ea era un client fidel.

Şocată de moartea lui Hitumi Kemiko, japoneza rămase perplexă.

— Yakuzas folosesc foarte rar armele de foc, dificil de găsit în Japonia, remarcase ea. Pentru a acţiona astfel, probabil că au avut un motiv urgent.

— Moartea aceasta îmi confirmă ipoteza, concluzionă Malko. Hitumi Kemiko adusese cu sine în Tokyo numele unei ambarcaţiuni japoneze care adusese în Matsue o încărcătură de droguri nord-coreene, recuperate din mijlocul mării. Cred că acelaşi vas care va veni în Tokyo să i-a banii celor de la Chosen Soren. Armatorii navei probabil că au bănuit-o pe Hitumi, care încercase să afle cât mai multe şi au eliminat-o, fără să ştie că ea notase numele, Chikuzen-ului, într-un carneţel. E ciudat că nu i-am găsit celularul şi ea m-a sunat din tren de pe alt telefon.

— Cunoscând numele veţi afla repede semnalmentele Chikuzen-ului, afirmase Nobuko. YS11[63]-le celor de la *coast guard*-ul japonez îl vor repera uşor. Ei sunt cei care controlează marea Japoniei. Dacă vasul trebuie să ajungă în Tokyo, nu se va îndepărta prea mult de coastă.

— Nu aş vrea să-l avertizez, zise Malko. Trebuie să creadă că Hitumi a luat cu ea în mormânt acest secret. Altfel, riscăm să anuleze operaţiunea.

Li se servise aşezate sub formă de grămadă pe farfurie, nişte „dim-sum”, specialitatea casei. Chris Jones şi Milton Brabeck se uitaseră ciudat la platouri:

— Par să fie nişte melci! Spuse Milton Brabeck. Asta nu este hrană pentru albi.

Erau aşezaţi faţa în faţă, lângă Nobuko şi Malko. Restaurantul era pe jumătate plin. Doi bărbaţi se aşezaseră la masa vecină cu faţa spre Malko şi spre Chris Jones. Toţi începură să mănânce „dim-sum”, inclusiv cele două gorile, în ciuda aspectului dezgustător.

Aproape că terminaseră de mâncat când Malko văzuse

[63] Aparate de recunoaştere

dintr-o dată pe unul dintre vecinii de la masa alăturată arătând cu degetul, ca şi cum ar fi semnalat cuiva prezenţa lui. Observase apoi un bărbat care se îndreptase spre ei, îmbrăcat într-un combinezon sobru bleu, închis cu un fermoar.

Era un asiatic, foarte tânăr.

Acesta se apropie de masa lor, bägă mâna în buzunar, scoţând un pistol automat.

Chris Jones deja reacţionă. Într-o fracţiune de secundă, se ridică, scoţându-şi Magnum-ul 357 din husă. Agresorul abia apucă să ochească. Revolverul lui Chris se descărcă şi acesta fu aruncat în spate, căzând peste o masă din apropiere.

Malko şi Milton Brabeck se ridicară şi ei. Nu avuseseră timp să se bucure. Unul dintre cei doi bărbaţi de la masa vecină scoase, la rândul său, un pistol de la brâu. Apucându-l cu ambele mâini deschise focul.

Zgomotul se auzise imediat: îşi golise tot încărcătorul trăgând în cei trei străini.

Malko simţise dintr-o dată ca şi cum un cuţit ascuţit i-ar fi fost înfipt în coasta dreaptă. Cu răsuflarea tăiată căzuse pe scaun.

Liniştea se lăsă imediat. Tânărul agresor privi prostit rana deschisă. Îşi scoase încărcătorul gol, lăsându-l să cadă pe podea. Se pregătea să scoată altul din buzunar dar Chris şi Milton traseră în acelaşi timp. Asiaticul parcă dansa Saint-Guy, cu trupul zdruncinat în urma impacturilor, apoi capul său începu să-i sângereze şi căzu pe spate.

Timp de câteva secunde liniştea se aşternu din nou, după care fusese ruptă de urletele clienţilor îngroziţi.

Cei doi ucigaşi zăceau întinşi în valuri de sânge iar cele două gorile, cu armele în mâini supravegheau tot ceea ce mişca. Abia atunci Chris Jones observase chipul livid al lui Malko.

— *Jesus-Christ*! *You're hit!*[64]

Nobuko îi descheiase vesta lui Malko. Toată partea dreaptă a cămăşii sale era îmbibată de sânge. Ea luase un

[64] Dumnezeule! Sunteţi rănit!

şerveţel şi apăsase pe rană. Patronul restaurantului sosise, înnebunit. Celălalt ocupant al mesei alăturate dispăruse.

— Să-l ducem la spital! ordonase Nobuko.

Deja, îşi sunase „şoferiţa” de pe mobil. Malko nu putea să meargă. Susţinut de Milton Brabeck, cu fruntea acoperită de sudoare, reuşise să ajungă până la lift. Avea dureri mari, dar respira normal. Odată ajuns în Lexus, simţise că era ’ în pragul unei sincope.

*

* *

— Fata a murit şi americanul este grav rănit, îl anunţase Hinoko Matsuba pe reprezentantul celor de la Chosen Soren.

— Şi oamenii dumneavoastră?

— Doi dintre ei au fost ucişi de gărzile de corp.

Era sfârşitul unor oameni cu cariere promiţătoare.

— Vă pot identifica într-un fel? întrebase nord-coreeanul.

— Nu, ei au sosit alaltăieri din Okinawa. Tocmai ieşiseră din închisoare. Fiecare dintre ei primise câte un milion de yeni. Vor fi identificaţi, dar totul se va opri aici.

— Perfect, aprobase Nord-coreeanul.

Drumul era în sfârşit liber pentru a se derula ultima etapă a operaţiunii. Nu le mai rămăsese decât să aştepte venirea lui *Chikuzen.*

*

* *

Îndopat cu antibiotice, cu un pansament uriaş peste partea dreaptă, Malko părăsise Minatu Hospital într-o stare de ameţeală, cauzată de şocul loviturii şi calmantele care i se administraseră. Din fericire glonţul de 9 mm de calibru 38 trecuse prin corpul său fără să-i fi atins vreun organ vital. Se alesese doar cu o hemoragie abundentă şi două cicatrice rotunde în locurile unde intrase şi unde ieşise glonţul. Chris Jones îl instalase pe bancheta din spate a Lexus-ului şi suspinase:

— A fost un ditamai miracolul! Tipul ăla a tras opt focuri şi nu a nimerit decât o singură dată! La doi metri distanţă!

— *God is positively on our side!*[65] concluzionase ca un ecou Milton Brabeck, membru activ într-o sectă prezbiteriană. Mereu am crezut că nu îi place pe *gooks.*

Malko se simţise prea obosit pentru a participa la o discuţie atât de filosofică. Ajunşi la *Grand Hyatt,* Nobuko îl dezbrăcase, lăsându-l doar cu pansamentul.

— Am să-ţi fac un masaj, îi propuse ea, muşchii tăi sunt foarte tensionaţi.

Avea şi de ce. Încetul cu încetul se relaxa, dar când ea a vrut să-l întoarcă, el scoase un ţipăt de durere. Efectul calmantelor începuse să se diminueze. Medicul îi recomandase patru zile de odihnă pentru o cicatrizare completă. Malko încă mai vedea în faţa ochilor glonţul ieşind de pe ţeava pistolului iar în urechi îi răsunau pocniturile reci ale armei.

Aţipise sub mângâierea degetelor fine ale lui Nobuko.

*

* *

Mesajele se acumulaseră în biroul lui Philip Burton. Mai întâi un avion de patrulare americană P3-C reperase vasul *Chikuzen* de-a lungul coastei de est a Japoniei, mulţumită descrierii ambarcaţiunii dintr-un anuar maritim. Zburând la mare altitudine, P3-C-ul nu risca deloc să-şi alezeze ţinta. *Chikuzen-ul* o luă cu cincisprezece noduri mai spre sud.

Aceasta era vestea bună.

Vestea proastă era că primise o lungă telegramă codificată de la Direcţia de Operare a CIA, care-şi exprimase cele mai mari rezerve faţa de operaţiunea lui Malko, deşi nu erau implicate persoane de origine americană. Statele Unite erau în plin proces de negociere cu Coreea de Nord şi un asemenea eveniment ar fi fost considerat un afront… Deci, decizia fusese luată: operaţiunea era anulată!

Nu mai trebuia decât să-l anunţe pe Malko…

Ceea ce tocmai se întâmplase la *Oriental Wave* nu încurajase de loc continuarea misiunii. Totul se soldase cu doi morţi şi cu multe explicaţii ce trebuiau date oficialilor japonezi. Dacă o punea la socoteală şi pe Hitumi Kemiko,

[65] Dumnezeu este cu siguranţă de partea noastră!

erau trei cadavre japoneze.

Philip Burton se simţise *foarte* rău.

*

* *

— Cei doi asasini sosiseră cu zi înainte din Okinawa, anunţase inspectorul Omoto. Erau doi oameni tineri din sud care dăduseră de necazuri. Priviţi.

Îi întinse lui Malko fotografiile făcute celor doi la morgă: cele două corpuri erau pline de tatuaje, de sus până jos! După aceea îi întinse ziarul *Asahi Shibun* unde era un articol de opt coloane:

„Shoot out at Oriental Wave restaurant panics twentydiners! Police on alert formare violence."[66]

Restul articolului vorbise despre cei doi ucigaşi şi despre străinii care ripostaseră simţindu-se ameninţaţi.

Malko pălise.

— *Himmel!* Trebuie neapărat să le spunem ziariştilor că cei doi străini care au ripostat sunt interogaţi de poliţie!

Dacă ziariştii dezvăluiau faptul că cei doi americani erau membri ai CIA, Shigeta Katagiri va începe să-şi pună întrebări. Se presupunea că Malko era un borfaş nu ofiţer într-o agenţie federală americană.

Bineînţeles că inspectorul Omoto nu ştia nimic despre târgul lui cu yakuza.

— Ce se va întâmpla cu Chris Jones şi Milton Brabeck? îl întrebase el pe japonez.

— Sunt interogaţi de Poliţie Municipală. Cred că Burton-San se ocupă de asta.

— Mulţumesc, zise Malko, vreau să mă odihnesc.

Japonezul se retrase politicos şi Malko îşi luase imediat mobilul, sunându-l pe şeful CIA.

— Nimeni nu trebuie să ştie cine sunt în realitate Chris şi Milton, îl avertizase el pe american.

Philip Burton îl liniştise imediat.

— Nu vă temeţi: am făcut un târg cu japonezii. O să-i

[66] „Atacul armat de la restaurantul Oriental Wave provoacă panica în rândul clienţilor. Poliţia se teme de alte atacuri violente."

„expulzeze”.

— Perfect! aprobase Malko.

Nu realizase că Philip Burton păruse destul mulţumit de această soluţie care-l privase pe Malko de „baby-sitter”-ii lui. Acesta din urmă nu mai avu timp să pună şi alte întrebări. Nobuko îi deschise uşa lui Shigeta Katagiri.

Cu o înfăţişare sobră yakuza se înclină de trei ori în faţa patului lui Malko şi Nobuko traduse:

— Vă doreşte o însănătoşire rapidă şi îşi face griji pentru oamenii dumneavoastră.

— Liniştiţi-l, zise Malko. Pentru că au fost în legitimă apărare, vor fi doar expulzaţi din Japonia. Spuneţi-i că soţul dumneavoastră se ocupă de caz.

Shigeta Katagiri ascultase explicaţiile tinerei femei şi păruse mulţumit. Remarcase apoi:

— Gaşca Sumiyoshi Kai e pregătită să se apere. Aveţi noutăţi?

— Am aflat numele vaporului, răspunse Malko. Dar ei nu ştiu asta.

— Atunci de ce au vrut să vă elimine?

— Pentru că se tem de mine.

— Când veţi ştii data sosirii acestei nave în portul din Tokyo? insistase yakuza.

— Este o chestiune de zile, îl asigurase Malko.

— Trebuie să ştim neapărat unde va acosta, subliniase Shigeta Katagiri. Portul din Tokyo este imens, sunt zeci de locuri unde o navă de asemenea dimensiuni poate acosta.

Este imposibil să supraveghem în permanenţă toate cheiurile.

— Ştiu, recunoscuse Malko.

Vizibil îngrijorat, yakuza spuse:

— Voi încerca să găsesc un mijloc de a afla.

Plecase, cu chipul posomorât.

Malko nu apucase să se odihnească. Cum ar fi putut afla locul unde avea să acosteze *Chikuzen-ul?* Fără această informaţie tot planul său s-ar fi dus de râpă.

Încă se mai gândea la o modalitate de a rezolva această problemă când Philip Burton venise la el. Şi americanul

avea o înfăţişare îngrijorată.

El ascultase veştile lui Malko, povestindu-i apoi cum decurseseră discuţiile sale cu poliţiştii japonezi, care acceptaseră să le elibereze pe cele două gorile confiscându-le armele şi spuse în cele din urmă:

— Avem o problemă cu cei din Langley!

— Ce fel de problemă?

— Casa Albă vrea să oprească derularea acestei misiuni.

Malko crezuse că nu auzise bine.

— *Ei* au fost cei care au cerut lucrul acesta de la început! Au înnebunit?

— Nu, ei negociază cu nord-coreeni şi cred că aceştia vor folosi această operaţiune ca pretext de încetare a discuţiilor. Şi-ar da seama imediat că noi suntem în spatele afacerii.

— Or să se ardă!

— Ştiu, recunoscuse dezamăgit şeful de Birou, dar DDO a primit instrucţiuni exacte de la Casa Albă: oprim totul. Dacă aţi fi fost sănătos v-am fi urcat într-un avion pentru a evita necazurile. Bineînţeles că vă felicităm pentru excelenta activitate desfăşurată...

— Acum ce am să-i spun lui yakuza?

— Nimic, lăsaţi totul baltă.

Malko îşi spuse că din fericire, Shigeta Katagiri nu cunoştea numele navei. Fără această informaţie nu va putea face nimic.

Philip Burton nu ştia ce să mai zică.

— Ordinele sunt clare! insistase el. Abandonaţi misiunea. Eu sunt obligat să-i trimit pe „baby-sitter” în Statele Unite. Îmi pare rău, politica e de vină. George W. Bush vrea neapărat să ajungă la o înţelegere cu Coreea de Nord. Pentru asta s-a folosit de bâtă şi de morcov. Dumneavoastră sunteţi bâta; acum tocmai am trecut la perioada „morcovului”.

Malko preferase să nu-i răspundă.

*

* *

Era ora şase seara. Malko dormise toată după-amiaza

celei de-a doua zile, când Nobuko se aplecase asupra lui.

— Shigeta Katagiri este jos. Urcă acum.

Cinci minute mai târziu, yakuza ajunse în apartament. După rafala de plecăciuni tradiţionale, zâmbise mulţumit.

— Soţul prietenei noastre s-a descurcat bine! Am aflat de la contactele mele că „soldaţii” dumneavoastră au fost expulzaţi în Statele Unite. Nu trebuie să vă temeţi de nimic: sunteţi sub protecţia mea. Doi dinte oamenii mei sunt deja în *lobby.*

— Mulţumesc, spuse Malko.

— Mai am încă o veste bună, adăugase Shigeta Katagiri.

— Care?

— Am găsit o modalitate de a şti unde va acosta nava aceea.

Malko simţise cu venele i se umpluseră de adrenalină. Asta mai lipsea.

— E formidabil! zise el. Cum?

— Am identificat un bărbat care lucrează de obicei cu Chosen Soren. Are o mică firmă de transporturi şi este nord-coreean. Cu siguranţă el se va ocupa de transportul banilor de la Chosen Soren până la cheiul navei.

— E foarte bine, aprobase Malko. Ce vreţi să faceţi?

— O să-l luăm şi o să-l facem să vorbească, anunţase indiferent Shigeta Katagiri.

Capitolul XIX.

Malko simţise cum i se îngălbenise faţa. Neliniştit, yakuza se întorsese către Nobuko care tocmai pregătea o cafea şi îi spusese câteva cuvinte.

— Ceva nu e în regulă? îl întrebă ea imediat pe Malko. Te-ai îngălbenit dintr-o dată.

— Am făcut o mişcare bruscă, care m-a durut. Roagă-l să-ţi dea detaliile planului.

Tânăra femeie veni cu cafeaua şi îl descoase pe yakuza, care îi dădu o lungă explicaţie.

— Bărbatul despre care ţi-a vorbit are legături cu Sumiyoshi Kai. De la el aceştia îşi iau maşinile pentru misiunile lor murdare. Are o firmă de închiriat vehicule comerciale care se numeşte Day-Uno. Oamenii dânsului au aflat că cei de la Chosen Soren i-au cerut să le rezerve un camion pentru zilele viitoare. Vor veni să-l i-a la lăsarea nopţii.

— I-au spus care este destinaţia?

— Da, pentru că ei înşişi nu vor urca *în* camion. Ei îi vor asigura protecţia din alte vehicule. Dar, noi îl cunoaştem pe cel care va veni să-i comunice ordinul celor din Chosen Soren. Pentru că supraveghem garajul în permanenţă, nu putem să-l ratăm. Va fi de ajuns să-l răpim pe proprietarul firmei de transport şi să-l facem să vorbească.

Nobuko tradusese non-stop.

— Dar cei din Chosen Soren îşi vor da seama, obiectă Malko.

— Nu, va trebui să-l răpim într-o seară, după ce va părăsi garajul. Chiar dacă a două zi dimineaţa nu-şi va face apariţia, nimeni nu se va nelinişti. I se întâmplă frecvent să ajungă ia birou pe la jumătatea dimineţii. În cel mai rău caz, îl vom obliga să dea un telefon şi să spună că e bolnav.

Nobuko tăcuse, terminând traducerea. Un înger trecuse, zburând în cercuri ca un vultur.

Malko era îngrozit. Pusese în mişcare un mecanism

infernal… Shigeta Katagiri mai rostise câteva cuvinte.

— Vrea, de asemenea, să ştie cum doreşti să-ţi recuperezi partea.

Malko nu-i putuse spune să o trimită la ambasada americană. În faţa tăcerii sale japoneza spusese câteva cuvinte.

— I-am spus că îi voi explica eu mai târziu.

Mulţumit, yakuza plecă lăsând complimente… Imediat, Malko pusese mâna pe telefon.

— Veniţi să mă vedeţi! îi spusese el lui Philip Burton. E important.

Încetul cu încetul, durerea provocată de rana sa se atenuă, dar se simţea în continuare slăbit.

De două ori pe zi, Nobuko îi schimbase pansamentul.

*

* *

Philip Burton era livid.

— Nu-l putem lăsa să facă asta! concluzionă el. Chiar dacă noi nu participăm la faza finală, nord-coreeni ne vor pune afacerea asta în spinare.

— Nu văd ce i-aş putea spune! obiectă Malko. Acest yakuza s-a implicat în totalitate. Are neapărat nevoie de aceşti bani, altfel, va fi nimicit. Nu mă va asculta şi riscăm să reacţioneze violent. E un individ brutal.

— În acest caz, spusese americanul, nu putem face decât un singur lucru: să anunţăm poliţia japoneză.

— Şi ce-o să le spunem?

Americanul rămăsese mut…

— Trebuie să găsim altă soluţie, tranşă Malko. Le puteţi spune celor de la P3-C, cu care ţineţi legătura radio, că credeţi că *Chikuyen-ul* transportă droguri? Dacă vaporul va fi inspectat cei din Chosen Soren îşi vor anula misiunea.

— E destul de credibil, recunoscuse Philip Burton.

— Trebuie doar să vă grăbiţi, preciză Malko. Acţionaţi înainte de sosirea lui *Chikuyen* la Tokyo.

— Trebuie să redactez o serie de documente false. Nu vor face nimic dacă nu au un dosar complet.

Plecă, cu umerii încovoiaţi. Malko nu mai rezista. După ce

montase o operaţiune de o asemenea amploare trebuia să destrame totul pentru a le face pe plac politicienilor!

— Relaxează-te, îl sfătuise Nobuko. Totul va fi bine. Te voi ajuta eu.

Trase pătura. Malko nu avea decât un slip pe el. Nobuko se aşeză alături:

— Închide ochii.

Îi simţise mâinile dezmierdându-l, pline de-o tandreţe şi de-o eficienţă incredibilă. Nobuko îl mângâie într-un mod aproape impalpabil, ca şi când ar fi vrut să-i estompeze durerea.

— Nu te doare nimic? întrebă ea plimbându-şi mâna peste rana lui. Ţi-am dat cu lidocainum ceva mai devreme. Nu ar trebui să simţi nimic.

Într-adevăr, nu simţise nimic.

— Nu, spusese el, mi-e bine.

Dintr-o dată, el tresări: gura lui Nobuko se aşeză peste sexul lui. Era o mângâiere fină, foarte plăcută. Ca atingerea unei fantome. Când ea se opri, îi veni să urle de ciudă. Nobuko era în picioare lângă pat, trăgându-şi chiloţii negri peste picioare. Apoi, îşi ridică fusta peste şolduri şi se aşeză deasupra lui, fără însă să-l atingă. Apoi ea îşi lăsă corpul puţin mai jos, iar el simţi căldura sexului ei întredeschis. Ea se opri imediat.

— Te doare?

— Nu, spusese Malko cu o voce strangulată.

Uşor, milimetru cu milimetru, se apropie peste sexul lui întărit. Rămase câteva secunde nemişcată.

— Îţi cântă sângele în vene, murmură ea. E foarte excitant.

După aceea bazinul ei se ridică. Nu rămăsese decât capătul sexului lui în ea. Malko se simţi vibrând ca o coardă de vioară. Făcuse un efort supraomenesc ca să nu se înfigă mai violent în ea.

Din nou ea se lăsă uşor în jos, oprindu-se cu câţiva milimetri înainte ca pielea să li se atingă. Doar sexele lor erau unite. Nobuko continuă să-l călărească accelerând puţin ritmul. Malko începu să simtă furnicăturile plăcerii.

Apoi tânăra femeie scoase un ţipăt scurt:

— Mă faci să juisez!

Aceste cuvinte îi declanşară orgasmul lui Malko. Ţipă fără să se poată abţine, înainte de a se goli în pântecul tinerei femei.

O senzaţie deosebită de linişte puse stăpânire pe el şi abia o simţi pe Nobuko dându-se la o parte.

*

* *

Chikuyen-ul urcă de-a lungul imensului golf din Tokyo, având în stânga sa Kawasaki City şi aeroportul Hanedo. Potrul din Tokyo se afla la o distanţă de aproape zece kilometri, lângă cartierul Shinagawa. Nu era nici un port pescăresc în zonă dar erau multe locuri de ancorat unde anumite nave se puteau opri pentru câteva ore. Căpitanul vasului primise autorizaţie de la autorităţile portuare pentru a putea staţiona în docul Harumi, nu departe de Disneyland-ul din Tokyo, aproape de râu. Cei din Chosen Soren aleseseră locul, care era aproape gol. De pe cheiul puţin tranzitat, se vedeau nişte terenuri părăsite şi ancora unui vas-şcoală care nu se mişcase din loc.

În plus, în locul acela se ajungea uşor cu expressway-ul din Shinugaya. De la clădirea celor din Chosen Soren, era o distanţă de o jumătate de oră.

*

* *

Malko nu mai avea decât două cicatrice roşii în partea dreaptă. Din fericire, proiectilul pistolului de calibru 38 trecuse prin ţesutul adipos, ieşind pe partea cealaltă şi arsura îl făcuse cel mai mult să sufere.

Ieşi de sub duş, relaxat. Trei zile într-o cameră de hotel, începuseră să îi fie de ajuns.

Nu mai primise nici o veste de la Philip Burton şi începuse să se nelinişteaască. Nu auzise nimic nici de la Shigeta Katagiri, dar se aştepta la aşa ceva. Nu trebuiau să se reîntâlnească decât atunci când *Chikuyen-ul* avea să ajungă în portul Tokyo. Îşi imagina că yakuza avea să-l păcălească şi va duce singur la capăt operaţiunea, pentru a pune mâna

pe toţi banii celor din Chosen Soren. Astfel totul va fi rezolvat şi va putea pleca din Tokyo cu sufletul împăcat, după ce avea să-l salveze pe yakuza de la pieire…

Celularul începuse să-i sune.

— Am o veste proastă, îl anunţă Philip Burton cu o voce lugubră. Pot veni acum?

— Voi veni eu, zisese Malko, m-am săturat să stau în hotel. Iau un taxi.

De data asta, Nobuko nu era cu el. Se îmbrăcase şi se dusese spre ambasada americană.

Philip Burton părea şi mai intrat la apă.

— Mizerabilii ăştia la Navy încă nu mi-au trimis nimic. Am făcut prostia să le spun că este pentru japonezi.

— Credeam că Japonia este un aliat sigur şi fidel.

Americanul rânjise.

— *You bet!* Un escadron de F-22 „Raptors” tocmai a aterizat în Okinawa. Japonezii nici măcar nu au dreptul să le privească de la distanţă… De parcă ar încerca cineva să le fure.

— Fără documente, japonezii nu vă vor asculta?

— Ba da, dar le va lua o săptămână ca să reacţioneze.

— Zarurile au fost aruncate! spusese Malko plin de fatalitate. Aţi făcut tot ce puteaţi. Nu am primit nici o veste de la yakuza. Poate că a avut vreo problemă.

— Să vă audă Dumnezeu… Anunţaţi-mă dacă vă dă vreun semn de viaţă.

*

* *

Biroul firmei Day-Uno era într-o mică fundătură de pe strada Tan-Dana Dori, din mijlocul cartierului Adachi, din nord-estul capitalei nipone. Într-o curte erau o duzină de furgonete de diferite dimensiuni şi, în fund erau un birou şi un dispecerat. Era o firmă mică care nu avea decât contracte locale, nerefuzându-i însă nici pe traficanţii de maşini nici pe yakuzas pe care-i ajuta să-şi machieze motocicletele. De patru zile, membrii din Kokusui Kai îşi făceau veacul pe stradă, utilizând diferite mijloace pentru a supraveghea intrarea.

O altă echipă supraveghea sediul celor de la Chosen Soren din celălalt capăt al oraşului Tokyo. Celularul unuia dintre membrii bandei Kokusui Kai începu să sune.

— A plecat, anunţă un bărbat care făcea de gardă în faţa Chosen Soren. Poartă un costum negru. Ar trebui să sosească într-o jumătate de oră. A luat metroul.

În Chosen Soren nu se făcea niciodată risipă... Membrii nu mergeau cu taxiurile decât în cazuri excepţionale.

*

* *

Nobuo Igaki se aplecă în faţă văzându-l intrând în biroul său de puternicul domn Kim Honh. Acesta se deplasa foarte rar personal. Cei doi bărbaţi schimbară între ei plecăciunile obişnuite şi reprezentantul Chosen Soren îi explică scopul vizitei sale.

— Am nevoie de un camion mâine dimineaţă la ora opt.

— Încotro vreţi să mergeţi?

— În portul din Tokyo, vizavi de Shinegaya. Ştii unde ancorează vapoarele? Acolo unde staţionează toate taxiurile.

— Da.

— Acolo trebuie să mergi. Vei lua cu tine încă doi oameni pe lângă şofer pentru a ne ajuta cu încărcătura.

— Va dura mult?

— Două ore plus durata drumului. Cât mă costă?

— O sută de mii de yeni. Nord-coreeanul exclamă indignat.

— Pot găsi pe cineva care să îmi i-a mult mai puţin. Mereu era la fel când venea vorba de aceştia. În cele din urmă se înţeleseseră la optzeci de mii de yeni, achitaţi în avans, ceea ce reducea contactul la minim.

— Te aşteptăm mâine dimineaţă, va trebi să bagi camionul în curte.

Se salutară şi omul celor de la Chosen Soren se îndreptă spre staţia de metrou. Nobuo Igaki îşi puse banii în seif: nici măcar nu se gândise la ceea ce avea să transporte.

Întregul Tokyo ştia că, după întreruperea legăturilor maritime, Chosen Soren era plină de bani.

Numi că el, avea familie în Coreea de Nord şi nu ţinea neapărat să le facă probleme.

Dacă poliţia avea să intervină, va putea pretinde că nu ştia ce anume transporta. Era aproape ora şase seara şi îşi spusese că înainte de a pleca spre locuinţa lui, ar face bine să facă o plimbare prin *Wall Street,* un bar în care se servea bere bună.

*

* *

Malko priviseră luminile aprinzându-se în jurul *Grand Hyatt-ului.* Noaptea, Tokyo era chiar frumos. Îl sună pe Shigeta Katagiri care-i spusese că totul mergea bine, prin intermediul lui Nobuko.

Celularul începu să-i sune. Se auzea vocea fericită a lui Philip Burton.

— Sunt jos! spuse el. Pot să urc?

Americanul, era o fire foarte pudică, se temea mereu să nu nimerească în mijlocul uneia dintre zbenguielile sexuale lui Malko. Toată ambasada ştia despre escapadele amoroase ale frumoasei Nobuko, care se lăudase la prietenele ei că-şi găsise un bărbat cu care avea chef să facă dragoste din trei în trei ore.

Malko deschisese uşa şi Philip Burton îi, spusese înainte să-i adreseze măcar un „Hello!”:

— Discuţiile s-au terminat!

— Care discuţii?

— Negocierile dintre noi şi nord-coreeni. Trimişii lor tocmai au plecat de la masa tratativelor, din Beijing, sub un pretext frivol. E a şasea oară în ultimii trei ani.

— Decât să negociezi cu asemenea oameni, spusese Malko pe un ton filosofic, mai bine te lupţi cu el. Dar de ce sunteţi aşa de bucuros?

— Operaţiunea dumneavoastră e din nou pe rol! Tocmai am primit o telegramă de la Langley prin care mi s-a ordonat să vă reactivez!

Malko trebuise să se aşeze.

— Nu am nici o veste de la Shigeta Katagiri, spuse el. Poate că a lăsat-o baltă. Şi nici nu ştiu unde este *Chikuyen-*

ul.

— Puteţi să demaraţi lucrurile?

— Sigur că da! Dar după aceea nu vom mai putea face nimic…

— Ştiu. Din fericire nu am anunţat poliţia…

— Îi voi spune lui Nobuko să reia legătura. Scotch? În timp ce americanul îşi puse nişte cuburi de gheaţă în pahar, Malko o sună pe japoneză, explicându-i într-un limbaj codificat noua situaţie.

— Îl sun, spusese ea imediat.

*

* *

Nobuo Igaki, servi ce-a de-a treia bere, în barul *Wall Street.* Nu departe de el, într-un separeu, un cuplu de *gaijins* flirtau fără ruşine. Două fete, australiene se aşezaseră în faţa barului, mişcându-şi fustiţele. O orchestră cânta în spate. Mecanicul se uita la ceas. Dacă mai bea încă o bere avea să piardă metroul.

Ceru nota de plată şi se împletici până la trotuar. Un nigerian enorm îi şopti la ureche că avea droguri bune dar îl îndepărtă imediat. Era puţină lume pe stradă. Doi bărbaţi veneau împleticindu-se spre el şi asta îl mişcase. Nu era singurul care băuse. Se opriră în dreptul lui zicându-i:

— Bună seara! Vii să bei un pahar cu noi?

El refuză zâmbind. Tocmai vroia să se îndepărteze când simţi că îl înţepa ceva în partea dreaptă lângă ficat.

— Tu vii cu noi! repetă beţivul.

Dar nu vorbea pe acelaşi ton şi vocea lui nu mai era la fel de împleticită… Nobuo Igaki îi privi şi înţelese: erau nişte yakuzas.

Ce voiau aceştia?

Unul din ei continua să-l înţepe cu cuţitul într-o parte iar celălalt îi imobiliză braţele şi se îndreptară spre o înfundătură întunecoasă. Imediat portbagajul unei mari Toyota se deschise şi cei doi bărbaţi, dintr-o singură mişcare îl împinseră înăuntru. Portbagajul se închise şi Nobuo Igaki simţi maşina demarând.

Era mirat şi surprins, dar nu se simţea neliniştit: nu

datora nimănui bani, era protejat de Sumiyoshi Kai şi răpirile nu erau un obicei japonez. Probabil că era o greşeală. Drumul fusese lung şi atunci când ieşise din portbagaj, văzuse metroul aerian, după care fusese împins într-o curte. Fusese apoi dus într-un subsol sinistru luminat. Trei bărbaţi, japonezi, îl înconjuraseră. Unul dintre ei avea un tatuaj al grupării Kokusui Kai la încheietura mâinii.

— Ce vreţi? întrebă el. Sunt Nobuo Igaki şi nu am datorii la nimeni!

— Ştiu, spusese unul dintre cei trei bărbaţi, cam de vreo treizeci de ani. Nu vrem să-ţi facem rău.

Ceilalţi doi care-l înconjuraseră erau nişte tineri, prost îmbrăcaţi şi morţi de foame.

— Vrem doar o informaţie, spusese cel cu tatuajul. Ai închiriat un camion pentru mâine. Unde trebuie să mergi?

Răspunsese imediat.

— Nu pot să vă spun. Sunt oameni puternici care m-ar ucide.

Unul dinte tineri îşi scosese pumnalul şi îl pusese la gâtul lui.

— Şi noi te putem ucide! spuse cel mai tânăr. Şi o s-o facem dacă nu răspunzi.

Simţi pumnalul apăsându-i-se peste laringe. Nu voia să moară.

— Trebuie să merg la Chosen Soren, spusese el.

Pumnalul se îndepărtă de gâtul lui şi bărbatul dădu din cap zâmbind uşor.

— Aşa este. Dar, *după* aceea, unde te duci?

Nobuo Igaki dădu încet din cap şi îşi puse toată puterea de convingere în răspunsul său.

— Nu ştiu. Îmi vor spune când ajung acolo.

Înţelesese. Dacă vorbea, îl vor ucide cu siguranţă. Din moment ce liderul nu îşi ascunsese tatuajul, aceasta însemna că jucau totul pe o carte. Dacă nu le va spune nimic, nu-l vor ucide. Mă rog, nu imediat. Tăişul cuţitului se proptise din nou în laringele lui. Ridică capul, cu ochii plini de lacrimi şi spuse scurt:

— Nu ştiu unde trebuie să merg după aceea. Şi chiar

dacă aş fi ştiut, nu aş putea să vă spun. Altfel, mă omoară pe mine şi pe familia mea.

— Eşti un câine de Coreea!

— Sunt japonez, dar am rude în Namb.

Şeful simţise că era sincer. Nu se poate face mare lucru împotriva unui om care e gata să moară. Dar totuşi, trebuia să afle ce ştia. Se întorsese spre unul dintre tipii mai tineri.

— Du-te să iei scula din maşină. Tu leagă-l.

Îl legaseră de un fotoliu masiv de lemn, cu nişte cabluri electrice la glezne, la talie, la gât, iar mâinile îi erau imobilizate similar la spate. Abia putuse să-şi mişte degetele.

Tânărul se întorsese cu o cutie din carton. Tipul cu tatuajul o desfăcuse şi scosese o uriaşă bormaşină electrică pe care o băgase într-o priză mică din perete.

Nobuo Igaki simţea valurile de sudoare care-i curgeau pe şira spinării. Abia putea vorbi.

Tatuatul se aplecă lângă el şi îşi ridicase capul spre el.

— Să spui când eşti gata să vorbeşti.

Dădu drumul bormaşinii care începu să zumzăie. Ţinând-o în mână puse capătul burghiului pe genunchiul stâng al prizonierului şi apăsă. Burghiul se înfipse foarte uşor în cartilaj, străpungându-i meniscul.

Nobuo Igaki scoase un urlet inuman şi vomită. Continua să ţipe şi atunci când călăul său scoase bormaşina cu burghiul plin de sânge şi începu să găurească din nou, puţin mai jos.

Ţipătul scos de mecanic nu mai părea de loc uman. Acesta nu credea niciodată că va îndura o suferinţă atât de apăsătoare. Scosese un sughiţ şi îşi pierdu cunoştinţa.

Yakuza scoase bormaşina şi se opri.

— Daţi-i puţin sake! spusese el. Trebuie să se trezească.

Primise ordinul să-l facă pe prizonier să vorbească şi avea să-l îndeplinească, chiar dacă trebuia să-i umple tot corpul de găuri.

Capitolul XX.

Lui Malko îi trebuise ceva timp să înţeleagă că soneria care-i gonise somnul era cea a celularului său. Aparatul se oprise iar el arunca o privire acelor luminoase ale Breitling-ului său. Era ora şase dimineaţa. Nobuko dormea aşezată pe burtă, cu aşternuturile mulate peste posteriorul ei. Cu un gest mecanic Malko îşi pipăise partea dreaptă. Nu mai simţise nici o durere. Iar mobilul începuse din nou să-i sune. De data, asta avusese timp să răspundă.

— Malko-San?

Era o voce de japonez necunoscută.

— *Yes.*

— *Your friend, Nobuko-San, here?*

Nobuko tocmai deschise ochii. Malko îi întinse celularul. După o scurtă conversaţie i-l înapoiase, de data asta fiind complet trează.

— Era unul dintre adjuncţii lui Shigeta Katagiri, spuse ea. Vrea să ne vadă imediat. Ne va trimite o maşină în faţa sediului TV Asahi, într-un sfert de oră.

Malko sărise din pat. Nu putea însemna decât un singur lucru: operaţiunea va avea loc în ziua aceea, deci *Chikuzen-ul* sosise la căderea nopţii. Iar yakuza îl răpise fără îndoială pe omul care lucra pentru Chosen Soren. Se îmbrăcă şi îl sună pe Philip Burton.

— Am plecat, îl informă pe acesta. Ţineţi-vă mobilul la îndemână, nu ştiu cum vor decurge lucrurile. Şi, mai ales, nu le spuneţi *nimic* prietenilor voştri japonezi. Nici celor din Langley. Este mult prea devreme.

Cinci minute mai târziu el şi Nobuko, traversară *lobby*-ul gol al *Hyatt-ului.*

O Toyota mare, cu geamurile fumurii era oprită în faţa sediului TV Asahi, la doi paşi de hotel. Erau doi bărbaţi la bord. Unul dintre ei deschise uşa şi Nobuko îl chestionă imediat.

— Ne va duce la şeful lui, spuse ea. El nu ştie nimic mai

mult.

Străbătuseră timp de zece minute străzile din Tokyo care erau pe punctul de a se anima. Gurile de metrou erau deja pline ochi de hoardele de muncitori matinali care se treziseră cu feţele la cearşaf. În cele din urmă, se opriseră în garajul subteran al unui mic imobil. Din Akasaka.

Shigeta Katagiri îi aştepta la subsol, îmbrăcat într-o bluză polo şi o vestă neagră. Îi spuse câteva cuvinte lui Nobuko.

— Ne invită să bem un ceai, traduse ea. Vrea să ne explice ca se va întâmpla. Ne aflăm într-unui dintre birourile lor clandestine.

Merseră pe un lung culoar ajungând într-o încăpere cu tavan jos, mobilată cu vechituri şi luminată de un neon. Mai mulţi bărbaţi erau deja acolo iar Malko fusese imediat izbit de mirosul searbăd şi greţos care umplea cămăruţa. Era un amestec de sânge şi sudoare.

Ochii lui căzuseră asupra unei siluete aşezate pe o masa, din dreapta uşii şi îşi simţise sângele îngheţându-i în vene. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, plin de sânge închegat! Pantalonul îi fusese găurit în mai multe locuri şi avea o gaură mică chiar în mijlocul frunţii. Era un orificiu prea mic pentru a putea trece drept o gaură făcută de un glonţ.

Deodată, observă, aşezată pe podea, o bormaşină, pe al cărei burghiu lung se mai vedeau încă nişte pete brune.

Ceea ce se întâmplase era evident: bărbatul fusese torturat şi apoi eliminat. Acela nu putea fi decât proprietarul vehiculului care avea să transporte banii.

Shigeta Katagiri, deloc mişcat, făcuse un scurt comentariu. Cuvintele lui căzuseră ca nişte proiectile. Lui Malko îi venise să vomite. Avea oroare de tot. Planul pe care îl concepuse se transformase într-un film de groază. Îi era ruşine.

— Nu pot admite una ca asta, îi spuse el lui Nobuko, pe un ton glacial.

În acelaşi timp, năpădit de furie, îşi dădu seama că nu-i mai rămăsese decât o singură soluţie: să se eschiveze şi să meargă să anunţe poliţia japoneză, indiferent de

consecinţe. Cu siguranţă că Shigeta Katagiri nu-i înţelesese cuvintele, dar probabil că ghicise imediat ceea ce gândise studiindu-i expresia feţei. Acesta îşi continuă nepăsător expunerea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Iar Nobuko traduse imediat.

— *Chikuzen-ul* a sosit în zorii acestei zile şi este ancorat în parcul Harumi, la ieşirea spre canalul cu acelaşi nume. Oamenii noştri şi-au ocupat deja locurile, discret, acolo jos. Trebuie să mergem şi noi imediat.

— Spuneţi-i că noi ne retragem, zise Malko.

Cu siguranţă că Nobuko îi ghicise intenţiile, dar se mulţumise să traducă afirmaţia lui pe un ton imparţial.

Shigeta Katagiri nu făcuse nici o mişcare dar privirea lui devenise rece ca gheaţa. Spuse o frază scurtă cu glas mieros.

— A spus că trebuie să plecăm cu toţii, traduse Nobuko.

Atmosfera era foarte încordată. Yakuza se întorsese spunând câteva cuvinte. Lângă uşă unul din oamenii lui îşi pusese mâna pe mânerul sabiei sale rămânând în poziţie de atac.

Ca şi cum ar fi vrut să mai calmeze lucrurile, Shigeta Katagiri i se adresă lui Nobuko, pe un ton mult mai cordial.

— Înţelege că simţiţi milă pentru acest om. Dar va plăti familiei sale preţul sângelui. Acum trebuie să plecăm. Dacă refuzăm ne va ucide, adăugă ea. Ştim prea multe.

Malko admisese că ea avusese dreptate. Dacă s-ar fi lăsat masacrat într-un subsol nu ar fi rezolvat nimic.

Se îndreptară în şir indian spre garaj şi plecară cu două maşini. Shigeta Katagiri urcă alături de ei în maşina cu care veniseră.

După ce merseră ceva timp, ajunseră în cele din urmă la golful din Tokyo. Pe toată durata drumului nu schimbară nici un cuvânt.

— Suntem în piaţa Tsukiji, spuse Nobuko, încercând să rupă tăcerea. Nu mai avem mult.

Era cea mai mare piaţă de peşte din lume.

O luară apoi spre dreapta, pe lângă Samida Gawa, un râuleţ care se varsă în portul Tokyo. Din nou dreapta. Erau

acum pe o limbă de pământ care la întâlnirea cu apele golfului se alungea de forma unui deget. Nu era nici un imobil de locuinţe în zonă, doar două hoteluri şi un crematoriu.

Peste tot erau spaţii descoperite care dădeau direct spre apă. Mai multe taxiuri erau aliniate de-a lungul unor alei din apropierea hotelului *Mariner's Court,* ai căror şoferi citeau sau dormeau. Erau unul dintre locurile lor de odihnă preferate.

Cele două maşini opriseră.

Shigeta Katagiri coborâse şi le făcuse semn „invitaţilor" săi să-l urmeze, în timp ce oamenii lui se risipiseră.

Îşi continuară apoi drumul pe jos, traversând un parc cu vegetaţie sărăcăcioasă.

Deodată, printre copaci, Malko văzuse un vapor alb, lung de vreo treizeci de metri, ancorat la marginea digului, într-un spaţiu complet gol. Se apropiară mai mult şi el văzu scris pe partea din spate a vasului, numele acestuia cu caractere japoneze şi latine.

Chikuzen, Matsue.

Era nava închiriată de cei de la Chosen Soren pentru a-şi scoate comoara din Japonia. Cea care adusese drogurile în Matsue cu câteva zile mai devreme.

Dacă nu ar fi fost apariţia abominabilă din subsol plăcerea lui ar fi fost nemăsurată. Shigeta Katagiri spusese câteva cuvinte pe un ton scăzut, ca şi cum cei de pe vapor l-ar fi putut auzi.

— Nu putem rămâne aici, cu siguranţă sunt sute de oameni la bord care observă ţărmul! traduse Nobuko.

Făcuseră cale întoarsă iar Malko examină mai atent împrejurimile. Nu era decât o singură cale de acces spre aceea limbă de pământ, cea pe care veniseră ei. Sau, puteau face un ocol lung pentru a reveni pe Shuto Expressway, care împrejmuia golful Toyko, de la intrarea pe Minato-Ku.

În dreapta lor se ridica o clădire hidoasă cu aspect futurist. Gaz Science Center. În stânga şi în dreapta ei, erau nişte canale goale.

— De ce Shigeta Katagiri a vrut să vin şi eu? întrebă dintr-o dată Malko.

Nobuko traduse întrebarea şi chipul lui yakuza se luminase.

— Vrea să fiţi sigur că nu vă va fura! Nu ştim cât de mare este suma pe care va trebui să o împărţim.

Era o intenţie prea nobilă pentru a fi adevărată… Malko începuse să nu se mai simtă în largul său. Cu atât mai mult cu cât doi dintre oamenii lui Shigeta Katagiri erau mereu pe urmele lui.

Nu erau acolo pentru a le ţine companie.

— Ce vrea să facă cu banii?

— Îi vom duce într-un loc sigur unde vom face partajul. Haideţi.

Ajunseră în dreptul hotelului *Mariner's Court* şi urcară din nou în maşină. De acolo, puteau supraveghea foarte bine bulevardul Harumi-Dori, singura cale de acces.

Tăcerea căzuse iar. Câţiva pescari se instalaseră de-a lungul canalului. În faţa hotelului erau parcate vreo zece taxiuri. Câţiva pescăruşi trecuseră în zbor. Peste tot era o linişte absolută.

*

* *

Chok Dojin era neliniştită. Aşa cum ceruseră, microbuzul de la Day-Uno venise la Chosen Soren la ora şase fix, dar nu venise şi Nobuo Igaki, cel de la care închiriaseră maşina. Iar, ea voia să-i mai dea un alt job pe lângă prestaţia lui matinală: voia ca acesta să-i transporte o duzină de Pachinkos ridicate de la un datornic.

Nu răspunsese nici la mobil. Găsise în cele din urmă numărul de la domiciliul lui personal. Soţia lui răspunsese imediat.

— Nobuo nu a sosit aseară acasă, spuse ea. Probabil că n-a mai prins metroul şi a dormit într-un „love hotel". I se mai întâmplă câteodată. Mă va suna cu siguranţă în jurul orei şapte, când va ajunge la birou.

— Când veţi vorbi cu el, spuneţi-i să mă sune, încheie nord-coreeana.

Membrii Chosen Soren care fuseseră convocaţi pentru transfer tocmai se pregăteau să înceapă naveta între subsolul clădirii şi microbuzul în care aveau să îngrămădească cuferele cu câte zece mii de yeni. Chok Dojin va însoţi transportul până în port, după care se va îmbarca pe *Chikuzen* şi va supraveghea întâlnirea cu *Pong-Su.*

Terminară cu încărcatul. Cei şase bărbaţi însărcinaţi cu securitatea erau gata. Chok Dojin îşi scoase celularul. Era aproape şapte şi jumătate şi Nobuo Igaki nu o sunase.

La birou, vorbise cu un angajat care îi spusese că nu-l văzuse. O sunase din nou pe soţia lui. Atitudinea acesteia se schimbase.

— Nu înţeleg, spuse aceasta, am sunat peste tot, la celular nu răspunde nimeni. Sper să nu i se fi întâmplat ceva.

— Probabil că doarme într-un „love hotel”, concluziona nord-coreeana. Nu vă îngrijoraţi.

După ce termină discuţia, se gândi un timp. Într-o zi obişnuită întârzierea lui Nobuo Igaki nu ar fi avut nici o importanţă. Dar fiind vorba de o operaţiune aşa de delicată nu putea neglija nimic. Se apropie de şoferul care era gata de plecare.

— Aşteaptă puţin, ordonă ea.

Urcă în biroul ei de la etajul şase şi îl sună pe Hinoko Matsuba, şeful grupării Sumiyoshi Kai însărcinat cu distribuţia de droguri.

— S-ar putea să avem probleme. Trebuie să fim pregătiţi pentru un *kennomi*[67]*.*

— Americanii?

— Nu ştiu, răspunse nord-coreeana. De cât timp ai nevoie?

— Vrei să vin la voi?

— Nu. Ne întâlnim în piaţa Tsukiji. În cât timp poţi ajunge acolo?

— Într-o oră.

Contraatac surpriză.

[67] Contraatac surpriză.

— Cam mult.

— Trebuie să-mi anunţ oamenii. Durează până se echipează.

— Să se echipeze bine, îl sfătuise coreeana.

Yakuza îi dădu câteva asigurări:

— Am nişte noi veniţi din Okinawa. Sunt oameni tineri care vor să scape de sărăcie. Contează pe mine. Voi fi acolo la opt şi jumătate.

Chok Dojin se îndreptă spre curte şi, în trecere, îi spuse unuia dintre secunzii săi:

— Te vei duce la *Chikuzen* şi-i vei anunţa pe cei de la bord că avem o problemă tehnică, dar că vor putea pleca, aşa cum am prevăzut, la ora prânzului.

Nu voia ca căpitanul *Chikuzen-ului* să intra în panică şi să ridice ancora înaintea sosirii lor…

*

* *

O tăcere apăsătoare se aşternuse peste Toyota lui Shigeta Katagiri. Nu se vedea nici o mişcare, nici pe *Chikuzen,* nici în împrejurimi. Nord-coreenii ar fi trebuit să ajungă acolo în urmă cu o oră. Deodată un taxi coborî pe bulevardul Harumi-Dori şi se opri aproape de ei, de-a lungul canalului. Din el coborî un bărbat, singur, care se îndreptă spre *Chikuzen.*

Taxiul nu plecă.

Shigeta Katagiri spuse câteva cuvinte printre dinţi.

— Cu siguranţă este un mesager al celor din Chosen Soren. Dacă vaporul îşi schimbă poziţia, am dat de belea, traduse Nobuko.

Malko nu răspunsese. Nu avea cum să-l prevină pe Philip Burton. Nici nu putea să plece. Cum se întâmplă frecvent în cazul manipulărilor întortocheate, ajunsese la mila destinului.

Necunoscutul care venise cu taxiul se pregătea să urce pasarela *Chikuzen*-ului. Avusese o scurtă discuţie cu unul din oamenii de la bordul vasului, după care coborâse şi se urcase în taxi.

Nelinişţiţi, pândiseră mişcările ambarcaţiunii, nu se

întâmplase nimic… Se pare că nu avuseseră loc nici o schimbare de planuri. Aşteptarea continua, la fel de apăsătoare ca mai înainte. Locul fusese bine ales, lipsit de ronduri ale poliţiei sau priviri curioase. Erau doar nişte şoferi de taxi care se odihneau la volan.

Shigeta Katagiri scoase dintr-o dată un mormăit gutural. Malko, se uită repede spre bulevardul Harumi-Dori. Un autovehicul alb tocmai se pregătea să treacă podul peste canal. O luă la stânga, îndreptându-se în direcţia lor.

Malko observă pe capota vehiculului o inscripţie scrisă cu caractere colorate în roşu „Day-Uno”. Era maşina care transporta comoara nord-coreenilor! Shigeta Katagiri începu deja să vorbească repede la celular. Malko schimbă o privire cu Nobuko. Următoarele minute aveau să fie cruciale.

Capitolul XXI.

Chok Dojin lăsase să treacă în faţa ei microbuzul cu banii celor de la Chosen Soren, staţionându-şi vehiculul pe trotuarul de la piaţa de peşte. Oamenii celor de la Sumiyoshi Kai erau în întârziere. În sfârşit, trei maşini pline de bărbaţi se opriseră în spatele automobilului său. Ea îl întâmpină pe Hinoko Matsuba.

— Scuză-ne! Spuse nou-venitul, mi-a luat ceva timp să-mi adun oamenii.

— Sunteţi înarmaţi?

— Da.

— Cu ce?

— Avem pistoale, săbii, cuţite şi suliţe de bambus. Toţi sunt curajoşi.

— Poate că toate astea nu ne vor fi de nici un folos, remarcă Chok Dojin. *Banzai!*

Ea alergă până la maşina ei şi celelalte vehicule porniră pe urmele ei.

Cu muşchii încordaţi, ea trecuse podul peste râu, care dominase toată zona portuară până la expressway. Observase microbuzul alb apropiindu-se din ce în ce mai mult de Chikuzen.

Totul părea foarte liniştit.

În sinea ei scosese un suspin de uşurare. Acesta se transformase după câteva secunde într-o exclamaţie furioasă.

Mai mulţi bărbaţi coborâră din două autovehicule oprite în apropiere de hotelul *Mariner's Court* şi se îndreptaseră spre camionul *ei.* Necunoscuţii erau îmbrăcaţi în negru, cu banderole albe pe frunte şi fluturau nişte săbii de luptă!

Erau *uyokus!*

Duşmanii de moarte ai Chosen Soren!

Butonându-şi repede celularul, ea ţipă atenţionându-l pe şeful yakuzas de la Sumiyoshi Kai:

— Eliminaţi-i! *Hayaku!*[68]

Scoase din servieta sa un pistol Makarov rusesc, enorm, cu un calibru de 9 mm şi băgă un glonţ pe ţeava. Planul era simplu: marfa trebuia încărcată pe *Chikuzen* şi toţi duşmanii trebuiau ucişi.

Înainte ca poliţia să-şi facă apariţia.

Toată lumea ţâşnise din maşini. Shigeta Katagiri se întorsese către Nobuko şi Malko şi spusese:

— Haideţi!

Era un ordin... De altfel yakuzas nu-i slăbiseră din ochi. Când ajunseseră în dreptul microbuzului, cei de la Chosen Soren, erau deja încercuiţi de o duzină de uyo*kus car*e fluturaseră tot felul de arme.

Unul dintre ei deschisese uşa şi îl smulsese pe şofer de la volan, înfigându-i cu ambele mâini o suliţă de bambus în gât. Altul deschisese portierele din spate ale microbuzului şi se dăduse înapoi. Patru bărbaţi săriseră jos. Se descărnaseră câteva focuri de armă şi doi *uyokus* fuseseră răpuşi, în acest loc pustiu, focurile de armă nu puteau fi auzite prea

Repede!

Departe. Unul dintre *uyokus* se aruncase urlând în luptă, ţinându-şi sabia cu ambele mâini. Tăiase aerul cu sabia în dreptul capului unui membru al convoiului şi se îndepărtase, aterizând pe o bucată de iarbă în timp ce corpul adversarului său se prăbuşise în iarbă.

Cel de-al patrulea membru al convoiului avusese timp să tragă în agresorii săi, dar fusese răpus de unul dintre ei, care după ce îşi scosese sabia din trupul lui îi mai dăduse o lovitură nimicitoare, decapitându-l...

Atacul durase mai puţin de un minut şi erau opt cadavre întinse pe sol...

Shigeta Katagiri dăduse un ordin.

Unul dintre oamenii lui o luase la fugă şi se căţărase în cabina microbuzului alb.

Yakuza urcase şi el, ţinând în mână un pistol-mitralieră

[68] Repede!

israelian, pe care nu avusese ocazia să-l folosească. Nici măcar nu le aruncase privire lui Malko şi lui Nobuko.

Microbuzul întorsese deja, gata de plecare, în timp ce nişte oameni înarmaţi se îngrămădiseră să coboare pasarela *Chikuzen-ului.*

Malko nu mai avusese timp să îşi pună întrebări despre ciudatul abandon al lui Shigeta Katagiri. Un *uyoku* din gaşca Dragonilor Albaştrii se repezise brusc spre el. Cu sabia ridicată în sus acesta se aruncase spre el, cu ochii injectaţi de sânge şi trăsăturile deformate, urlând nişte cuvinte incomprehensibile. Parcă tocmai ieşise din Evul Mediu. Malko înţelesese imediat de ce Shigeta Katagiri ţinuse neapărat să-l i-a cu el.

Acesta hotărâse să-l elimine pe Malko pentru a-i rămâne lui toţi banii de la Chosen Soren! Bani la care Malko ar fi renunţat de bună voie! Nobuko, îngrozită, o luase la fugă urmărită de un furios Dragon Albastru.

Malko de dăduse înapoi. Era încolţit între port şi acel *uyoku* decis să-l decapiteze. Acesta din urmă se ridicase de jos, cu ochii scoşi din orbite, îşi ţinuse sabia în poziţie verticală şi se îndreptase spre european scoţând un urlet dement.

Malko nu mai avusese de ales. Se întorsese cu spatele, alergând până la mal şi se aruncase în apele portului. Avusese de ales între asta şi decapitare. Răceala apei îi îngheţase creierul. Când revenise la suprafaţă era prea departe pentru a vedea ce se întâmplase pe chei. Începuse să înoate spre malul Shibanza.

Nu îndrăznise să se gândească la soarta lui Nobuko.

*

* *

Când microbuzul plin cu bani se îndreptase spre podul care ducea spre bulevardul Harumi-Dori, dăduse nas în nas cu patru vehicule aşezate în şir indian.

Şoferul încercase să dea înapoi dar o duzină de bărbaţi slab înarmaţi, dar foarte eficienţi, ţâşniseră din maşini şi se îndreptaseră spre microbuz.

Shigeta Katagiri scosese un ţipăt furios şi coborâse jos,

cu Uzi-ul în mână. Acest contraatac fusese o adevărată surpriză.

Scoţând nişte urlete sălbatice, îi instigase din nou pe *uyokus* de la Dragonul Albastru, salvând involuntar viaţa lui Nobuko. Cel care o urmărise se întorsese pentru a le ţine piept noilor adversari. Din nefericire pentru Shigeta Katagiri, tinerii yakuzas sosiţi din Okinawa nu aveau nimic de pierdut. Dacă voiau să aibă o poziţie respectabilă trebuiau să-şi dovedească curajul.

Aceştia îşi înghesuiseră imediat adversarii. Primul *uyoku,* atins de mai multe gloanţe, fusese răpus înfigându-i-se o ţepuşă de bambus în inimă.

Yakuza de la volanul microbuzului nu avusese timp să-şi scoată pistolul. O ţepuşă de bambus înfiptă în ochi îi ajunsese până la creier, murind pe câmpul de luptă.

— Duce-ţi camionul la vapor! Repede! urlă Chok Dojin.

Poliţia putea să apară în orice clipă alertată de focurile de armă.

Ea îl văzuse pe Shigeta Katagiri fugind spre taxiuri şi uriaşe să-l oprească; doi bărbaţi se luaseră după el, dar şeful bandei Kokusui Kai se întorsese spre ei şi îi răpuse. Se fără milă, după care îşi continuase drumul.

Nobuko voise să facă la fel, dar fusese prinsă de un yakuza de la Sumiyoshi Kai. Nici măcar nu încercase să se apere: aceştia ar fi ucis-o pe loc.

— Duceţi-o în maşina mea, ordonă Chok Dojin.

După aceea, va trebui să facă nişte cercetări. Cineva din Chosen Soren fusese imprudent.

Ea fugise până la microbuz şi se aşezase personal la volan, îndreptându-se spre *Chikuzen,* unde fusese întâmpinată de un membru al echipajului.

— Spune-le să plece! ordonă ea. Daţi drumul la motoare, ridicaţi ancorele, desprindeţi legăturile. Trebuie să plecaţi într-o jumătate de oră.

Deja o adunătură de marinari năvăliseră pe pasarelă alergând să ajute la descărcat.

*

* *

Curentul înşelător îl dusese pe Malko spre sud. Crezuse că în câteva minute avea să ajungă pe malul Shibanza. Dar în ciuda eforturilor sale, plutise în derivă, spre Rainbow Bridge de-a lungul portului Tokyo. Apa era rece şi hainele îl împiedicau să înoate. Nu era nici un vapor în zonă! Îşi dublase eforturile încercând să ajungă la malul care părea să se îndepărteze şi mai mult. Era atât de departe încât nici măcar nu se mai vedea locul de unde sărise. Ceea ce văzuse nu-l umpluse deloc de bucurie.

Microbuzul alb era din nou oprit la picioarele *Chikuzen-ului,* iar oamenii de la bord urcau pe pasarele cărând nişte cufere.

Se pare că Shigeta Katagiri fusese învins. Se gândise la Nobuko cu inima strânsă. Ea trebuia să fie printre cadavre. Operaţiunea se transformase într-un dezastru.

Continuase să înoate, strângând din dinţi, privind spre malul gol de care se apropia încet.

*

* *

Ichiro Hokuriku, după ce îşi condusese aproape toată noaptea taxiul, se hotărâse să facă o pauză. Îşi dăduse scaunul pe spate şi adormise imediat la volanul vehiculului.

Tresărise auzind portiera deschizându-se. Din locul acesta, nu luase nici o dată nici un client. Se întorsese şi întâlnise privirea năpădită de sânge a unui bărbat corpolent cu înfăţişarea preocupată.

Imediat, înţelesese că era un yakuza.

— Du-mă la Ginza. Porunci clientul său. Şi ia-o pe podul Harumi-bashi.

Şoferul nu protestase deloc. Drumul pe care îi ceruse să o apuce făcea un mare ocol dar probabil că clientul său avea motivele lui întemeiate.

Shigeta Katagiri plecase, năpădit de furie şi disperare. Privelişte microbuzului parcat din nou lângă pasarela *Chikuzen-ului,* cu profitul său care era pe cale să fie urcat la bord, îi smulsese un mârâit de furie.

Viaţa lui se terminase. Nu numai că pierduse mulţi oameni de-ai *săi,* dar şi *uyokus-ii* din Dragonul Albastru

avuseseră pierderi, iar el nu avea resursele financiare pentru a-i despăgubi.

Pentru a-şi încununa nenorocirea trebuia ca a doua zi, înainte de ora nouă şi jumătate, să depună la bancă un miliard de yeni pentru a acoperi prejudiciul pe care-l adusese celor din Yamaguchi Gumi. Dar el nu ave nici măcar un yen din această sumă.

Pe deasupra, risca să fie oprit de poliţişti, ceea ce ar fi însemnat, pentru el, ruşinea supremă.

*

* *

Malko ajunsese în sfârşit la mal, se urcase pe o scară fixată pe unul dintre pontoanele de sprijin după care se ridicase pe podeaua de lemn. Mai avea la el telefonul mobil, dar după aceea baie în apele portului, acesta nu mai funcţiona.

Îşi aruncase privirea în cealaltă parte a portului: ca nişte furnici, marinarii de pe *Chikuzen* continuaseră să urce de-a lungul pasarelei. Îşi storsese vesta şi, îngheţat, începuse să caute un telefon.

Miracol, la o sută de metri distanţă, era un hotel, vizavi de Shibura Wharf.

Recepţionera scosese un ţipăt de uimire văzându-l în halul în care era.

— Am căzut în apă, explică, Malko. Telefonul meu mobil nu mai funcţionează. Pot să folosesc telefonul dumneavoastră?

Treizeci de secunde mai târziu luase legătura cu Philip Burton.

— Veniţi imediat la hotelul *Hinode,* din Shibura, zise Malko. Sunt la recepţie. Dacă puteţi aduceţi-mi nişte haine uscate. Am căzut în apă.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost o catastrofă.

— Să îi previn pe cei de la NPA?

— E inutil! După părerea mea, vor veni oricum, îşi scosese vesta, în timp cei doi angajaţi îi întinseseră nişte prosoape. Îi clănţăneau dinţii şi acceptase un sake, fără a

înceta să se gândească la Nobuko.

*

* *

Chikuzen-ul se îndepărtase de cheiul Harumi, în marşarier. Ultimul cufăr cu bani tocmai fusese aşezat în cală.

Microbuzul cel alb începuse să se îndepărteze, condus de unul dintre oamenii celor de la Chosen Soren. Din înfruntarea sângeroasă dintre Sumiyoshi Kai şi Kokusui Kai, nu mai rămăseseră decât cadavrele, întinse pe terenul de luptă.

Cele trei maşini ale Sumiyoshi Kai plecaseră luându-şi cu ele morţii şi răniţii. Cadavrele rămase erau cele ale Dragonilor Albaştri şi ale membrilor bandei Kokusui Kai.

Chok Dojin aruncase o privire înapoi înainte de a traversa podul Harumi-bashi văzând primele maşini ale poliţiei coborând, într-un concert de sirene, bulevardul Harumi-Dori.

Chikuzen-ul era deja la câteva sute de metri de locul unde fusese ancorat şi nimic nu părea să-l lege de ceea ce se întâmplase în parcul Harumi. Nord-coreeana se hotărâse în ultimul moment să rămână în Tokyo. Phenianul avea să le ceară nişte explicaţii.

Poliţiştilor le va lua ceva timp să înţeleagă ce se întâmplase. Iar singurul martor în viaţă era în portbagajul său.

Înainte să moară, femeia aceea va avea multe de povestit.

*

* *

O jumătate de duzină de maşini de poliţie încercuiseră parcul Harumi interogându-i pe puţinii martori ai masacrului, nişte şoferi de taxi care nu văzuseră nimic.

Nimeni nu vorbise despre ambarcaţiunea ancorată timp de câteva ore pe malul din spre parcul Harumi. În acest stadiu, poliţia bănuise ca avusese loc o reglare de conturi sângeroasă între două găşti de yakuzas. Astfel de ciocniri încă mai aveau loc. Acoperiseră corpurile şi frânturile de

corpuri împrăştiat peste tot cu nişte bucăţi de pânză albă.

Malko sosise, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni foarte largi şi o bluză, purtată peste un T-shirt militar împrumutate de la un ofiţer de marină din ambasada americană, însoţit de Philip Burton.

Nelinişstea îl făcuse să simtă un gol în stomac.

Inspectorul Kaoru Omoto sosise după câteva minute şi schimbase câteva cuvinte cu ceilalţi poliţişti japonezi. Începuseră apoi sarcina macabră de identificare a cadavrelor. De câte ori se ridicase câte o bucată de pânză, Malko îşi simţise stomacul întors pe dos.

Asta durase zece minute.

Mulţumită tatuajelor victimelor, ştiau că fuseseră acolo doar membrii grupării Kokusui Kai şi *uyokus-i* din banda Dragonilor Albaştri. Nobuko Funamachi nu era printre morţi. Fie Shigeta Katagiri o luase cu el atunci când fugise, deşi Malko nu înţelesese de ce. Fie fusese îmbarcată la bordul *Chikuzen-ului* ca ostatecă. Sau căzuse în mâinile celor de la Chosen Soren. Era încă în viaţă, dar cu siguranţă nu pentru mult timp. Pentru început trebuise să elimine prima ipoteză.

— Trebuie să-i fac o vizită lui Shigeta Katagiri, îi spuse lui Philip Burton. Ne poate spune ceva despre Nobuko.

Americanul era şi el plin de nelinişte.

— Vin cu dumneavoastră, replică el imediat. Inspectorul Omoto ne va da o escortă.

După cinci minute, se îndreptaseră spre Ginza, urmaţi de două maşini ale poliţiei.

Chikuzen-ul nu se mai vedea, dar un vapor nu putea circula cu mai mult de cincisprezece noduri.

Orice elicopter al *coast guards* japoneze l-ar fi putut ajunge din urmă în jumătate de oră.

Dar mai întâi trebuiau să se asigure că Nobuko era la bord.

*

* *

Consilierul Suprem Kodu Kasiyochi pusese telefonul în furcă cu o mână tremurândă. Îşi spusese că ar fi trebuit să se fi retras mai devreme. „Clientul” său, şeful găştii Kokusui

Kai, tocmai îi spusese ceea ce se întâmplase. Iar, Kodu Kasiyochi îl sfătuise să întreprindă acea operaţiune, ca fiind singura rezolvare a problemelor sale financiare.

— *Sayonara!*[69] murmură el cu o voce tremurândă înainte de a închide telefonul.

Bineînţeles că Shigeta Katagiri nu îi reproşase nimic, doar îi relatase faptele.

Bătrânul – tocmai împlinise şaptezeci şi unu de ani – băuse o înghiţitură de ceai verde şi scosese din sertarul biroului său vechea lui armă cu care luptase în armata japoneză, Era un pistol Nambu cu care făcuse războiul.

Îl încărcase, îşi aşezase ţeava sub bărbie, în linie verticală şi apăsase pe trăgaci.

*

* *

Cei doi yakuza care făceau de pază pe holul sediului grupării Kokusui Kai nu opuseseră nici un fel de rezistenţă, încătuşaţi, aceştia fuseseră imediat ridicaţi de poliţie.

Malko intrase primul în sala de conferinţă fiind urmat de poliţişti. Vulturul din cuarţ roşu era la locul său, la fel şi lăzile de vin. Un yakuza se îndepărtase din calea lui. El împinsese uşa şi intrase.

Shigeta Katagiri era aşezat pe un fotoliu uriaş, din spatele biroului său, cu capul dat pe spate şi chipul crispat. Mâinile lui erau ascunse sub birou ca şi cum ar fi fost încrucişate peste pântecul său. Dar, Malko observase o teacă uriaşă, închisă la culoare care fusese aşezată de-a lungul biroului, sprijinită de covorul albastru.

El făcuse turul biroului şi observase atunci că mâinile lui Shigeta Katagiri se strânseseră pe mânerul unui pumnal înfipt în pântecul său, chiar deasupra brâului.

Conform tradiţiei japoneze, îşi făcuse *seppuku.* După ce făcuse tot posibilul să iasă din impasul financiar în care se aflase. Asemeni tuturor celor care aleseseră această cale, meritase respect.

Malko ieşise din încăpere şi îi spusese lui Kaoru Omoto:

— Puteţi să-l întrebaţi dacă atunci când a venit aici era

[69] La revedere.

singur?

Yakuza nu se lăsase rugat să vorbească.

— L-a văzut când s-a întors cu un taxi, explicase inspectorul Omoto, pentru că el făcuse de pază. Era singur.

— A auzit vorbindu-se de o femeie care fusese răpită în port şi luată de prietenii domnului Katagiri?

— O femeie…

Yakuza negase din cap, neîncrezător. Yakuzas nu se legau de femei.

Philip Burton şi Malko coborâseră imediat. Americanul spusese:

— Să mergem la birou. Trebuie să organizăm o întrunire cu japonezii. *Chikuzen-ul* va naviga de-a lungul coastei încercând să ajungă în apele mării Japoniei luând-o spre nord sau spre sud. Ceea ce ne dă ceva timp; aparatura *coast guard-urilor* îl va repera cu uşurinţă. Apoi ne va fi uşor să îl inspectăm.

— Nu le spuneţi nimic deocamdată japonezilor, replică Malko.

— De ce?

— Vreau să o găsesc pe Nobuko, dacă mai este în viaţă şi se pare că este. Ea nu poate fi decât în două locuri: la sediul Chosen Soren sau la bordul *Chikuzen-ului.*

— Dacă este pe vapor, o vom putea recupera când îl ajungem din urmă, sugerase Philip Burton.

Malko îi aruncă o privire ironică.

— Philip, nu fiţi naiv! Ar avea suficient timp s-o ucidă de zece ori şi s-o arunce peste bord.

— Dacă este în mâinile celor de la Chosen Soren, e acelaşi lucru, obiectase americanul; numai că japonezii nu vor accepta să intervină. Nu au chef să se trezească cu sute de manifestări nord-coreene pe cap.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, recunoscu Malko. De aceea trebuie să găsim o a treia soluţie.

— Care?

— Negocierea.

Americanul schiţă un gest de indignare.

— Să negociem! Dar ce?

— *Chikuzen-ul* şi încărcătura sa. Avem un argument greu de neglijat. Cei din Chosen Soren *ştiu* că noi putem intercepta acest vapor, cu ajutorul japonezilor sau al Flotei a VII-a, care traversează marea Chinei.

Americanul păli.

— Vreţi să schimbaţi miliarde de yeni contra lui Nobuko Funamachi? Dar…

Nu-şi găsise cuvintele. Malko îl privi nepăsător.

— Philip, nu sunt *numai* un şef de misiune de la Central Intelligence Agency. Sunt şi un bărbat care se bărbiereşte în fiecare dimineaţă. Şi nu vreau să-mi fie ruşine atunci când mă privesc în oglindă. Puteţi să-mi cumpăraţi sângele, mintea dar nu şi sufletul. Nu voi părăsi Japonia decât după ce voi face tot ceea ce este omeneşte posibil pentru a o regăsi pe Nobuko. Este o problemă de onoare. Probabil că sunteţi familiarizat cu noţiunea aceasta: în ţara asta oamenii îşi pun capăt zilelor când consideră că şi-au pierdut demnitatea.

Judecând după reacţia lui, americanul se ţinuse la distanţă de astfel discuţii.

— Ce vreţi să faceţi? Bombăni acesta pe un ton bolnăvicios. Trebuie neapărat să o salvăm pe doamna Funamachi.

— Mă bucur să vă aud spunând lucrul acesta, replică Malko plin de răceală.

Capitolul XXII.

— Trebuie să stabilim o legătură cu cei din Chosen Soren, explicase Malko. Ei au răpit-o pe Nobuko, indiferent dacă este pe *Chikuzen* sau aici, în Tokyo. Trebuie să acţionăm *foarte* repede, înainte să scape de ea.

— Cum vreţi să stabiliţi un contact cu ei? Cu ajutorul japonezilor?

— În nici un caz. Le este teamă de coreeni.

— Atunci prin intermediul cui?

— Îi voi trimite un mesaj preşedintelui asociaţiei. Numele lui nu este secret.

— Dar pin intermediul cui?

— Prin intermediul lui Chang Myong Sue, femeia pe care am întâlnit-o la miting şi care a încercat să mă ucidă.

— Cum o veţi găsi?

— Ea lucrează la spitalul Nishiarai. Trebuie doar să-i înmânez o scrisoare. Nu va îndrăzni să nu o transmită şefului ei.

Americanul părea din ce în ce mi neliniştit.

— Ce veţi scrie în scrisoarea aceasta?

— Condiţiile sunt foarte simple, explicase Malko: le voi aminti că noi putem cere cu mare uşurinţă să fie inspectat *Chikuzen-ul,* dar că suntem gata să-l lăsăm să-şi vadă de drum dacă o recuperăm pe Nobuko Funamachi.

— Vor crede că e o capcană, obiectase americanul. Schimbul este disproporţionat.

— Schimburile de ostateci sunt întotdeauna disproporţionate, replicase Malko. Israelienii schimbă câteodată sute de palestinieni pentru un pumn dintr-ai lor. Totul depinde de valoarea care este atribuită vieţii umane… îmi trebuie doar, o persoană de încredere care să mă ajute să stabilesc contactul. Cineva care să vorbească japoneza sau coreeana. Aveţi pe cineva care să mă poată ajuta?

— Kaoru Omoto?

— Un poliţist japonez? Îşi va pune întrebări. După părerea

dumneavoastră ce ştiu japonezii despre înfruntarea din dimineaţa aceasta?

— Încă nu ştiu mare lucru, recunoscuse americanul. *Chikuzen-ul* plecase deja când au sosit ei. Dar interogându-i pe membrii bandei Sumiyoshi Kai, vor afla totul foarte repede.

Malko îl fixase dintr-o dată pe american adresându-i un zâmbet poznaş.

— Philip, dumneavoastră vorbiţi japoneză?

Philip Burton pălise.

— Doar nu vreţi să…

— Ba da, replicase Malko. Astfel, totul va rămâne în familie. Şi nici nu vom pierde timpul.

— *Jesus-Christ!* suspinase Philip Burton. Dacă Agenţia află că m-am pretat la aşa ceva, sunt terminat.

— Nimeni nu va şti, zisese Malko, în afară de noi doi. Şi nu e nimic dezonorant. E vorba de salvarea vieţii unei femei care ne-a ajutat mult.

— Dar veţi sabota misiunea, obiectase şeful Biroului CIA.

— Acum trei zile Casa Albă o oprise definitiv. Acum, să redactăm mesajul. Scrieţi-l la calculator. Astfel va rămâne anonim.

— Şi dacă nord-coreeana aceea mă recunoaşte?

— Nu va fi o catastrofă. Va şti doar că este o problemă care-i priveşte pe cei din Chosen Soren şi Statele Unite. Fără implicarea japonezilor.

*

* *

Chok Dojin era într-o discuţie cu preşedintele Chosen Soren, Choi Ju Hwal, care începuse la reîntoarcerea ei din portul Tokyo. Scopul întrevederii fusese transmiterea unui lung mesaj codificat către Phenian, anunţând vestea cea bună: banii putuseră fi încărcaţi pe *Chikuzen,* care se îndreptase spre marea Japoniei mergând de-a lungul coastei. Fusese obligată să facă referiri încercarea celor de la Kokusui Kai de a le zădărnici planul, punând atacul pe seama unei alianţe între CIA şi gruparea de yakuzas.

Despre prizonieră nu ştia mare lucru decât că urma să fie

interogată. Prezenţa tinerei japoneze la faţa locului însemna că aceasta ştia multe lucruri.

După aceea aceasta va fi discret eliminată sau trimisă în Coreea de Nord.

Nord-coreeana nu ştia încă cum de o cetăţeană japoneză fusese amestecată în povestea aceea: yakuzas nu lucrau cu femei.

Unul dintre adjuncţii ei îi adusese o hartă pe care era însemnat traseul *Chikuzen-ului.* Nimeni nu păruse să observe scurta escală a vaporului în portul din Tokyo. Arborând pavilionul japonez, acesta nu va atrage atenţia nimănui. Chok Dojin fusese concediată de preşedinte şi, însoţită de reprezentantul *Biroului de Securitate Generală,* coborâse la subsol.

Prizoniera fusese instalată într-o celulă care era folosită de obicei pentru a-i pedepsi pe membrii Chosen Soren care se făceau vinovaţi de fapte grave. Ea era aşezată pe pat, buimacă, cu chipul pătat de sânge.

Îi privise cu dispreţ pe cei doi nord-coreeni.

— Eliberaţi-mă imediat! spusese ea. Sunt o cetăţeană japoneză şi asta este o răpire. Ştiţi că guvernul nostru este foarte sensibil la astfel de probleme…

Toată Japonia era intrigată de povestea tinerei fete răpite în urmă cu treizeci de ani despre care nord-coreenii pretinseseră că era moartă.

Chok Dojin nu răspunsese. Ea îi dăduse japonezei un rând de palme trântind-o pe pat. Ţipă către prizonieră, plină de dezgust:

— Nimeni nu ştie că sunteţi aici! Aveţi de ales fie răspundeţi la întrebările mele şi aveţi parte de o moarte decentă. Sau dacă refuzaţi să cooperaţi veţi regreta că v-aţi născut.

Coreeana vorbise foarte tranşant. Nobuko Funamachi se ridicase încet, o privise fix în ochi şi, dintr-o singură mişcare, sărise la gâtul ei!

Bărbatul care o însoţise pe Chok Dojin îi dăduse o lovitură puternică de pumn şi, amândoi, reuşiseră să o supună, recurgând la mai multe lovituri violente.

— Prietenii tăi nu vor veni să te caute aici! ameninţă nord-coreeana.

— Vor veni! ripostase Nobuko Funamachi. Chiar acum probabil că adună sprijinul întregii Japonii.

Plină de furie, nord-coreeana bătuse în retragere, trântind uşa celulei.

— Să nu i se dea nimic de băut nici de mâncat, ordonă ea.

Urcase apoi în biroul ei pentru a trimite o nouă telegramă către Phenian.

*

* *

O duzină de pacienţi zdrenţăroşi plecaseră din sala de aşteptare a spitalului Nishiarai când intraseră Philip Burton şi Malko. Şeful Biroului CIA, care nu era deloc în apele sale, se îndreptase spre geamul ghişeului de informaţii şi întrebase de doamna Chang Myong Sue.

Funcţionara păruse surprinsă să vadă un *gaijin* vorbind japoneza şi interesându-se de una dintre angajatele spitalului.

— Este la muncă, zise ea.

— Am un mesaj urgent din partea familiei dânsei! insistă americanul. Este important.

Japonezii sunt oameni foarte conştiincioşi. În faţa încăpăţânării acelui *gaijin,* angajata de la ghişeu cedase şi pusese mâna pe telefon. Conversaţia fusese în coreeană iar Philip Burton nu înţelesese nimic.

— Soseşte, anunţă funcţionara punând telefonul în furcă.

Când Chang Myong Sue, îmbrăcată într-o bluză albă, pătrunsese în sala de aşteptare, se oprise brusc a vederea celor doi bărbaţi dar mai ales a lui Malko. Se pregătise să fugă. Philip Burton se îndreptase spre ea cu un zâmbet prietenesc, lăsându-l Malko de-o parte.

— Chang Myong Sue am un mesaj urgent pentru preşedintele organizaţiei din care faceţi parte, Choi Ju Hwal-San. E vorba de o problemă foarte importantă. Trebuie să primească acest mesaj în următoarele ore.

În acelaşi timp, îi întinsese discret o scrisoare, cu adresa

scrisă în japoneză. Ea o privise ca pe un şarpe.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă ea.

— Sunt şeful unei organizaţii administrative americane, răspunsese el, fără să fi pronunţat cuvântul „CIA”.

După o scurtă ezitare, ea luase plicul şi îl vârâse în buzunarul bluzei sale, după care îi întoarse spatele şi dispăru.

— Credeţi că o va face? întrebă Malko. Americanul răspunse fără ezitare.

— Da, coreeni sunt şi mai conştiincioşi decât japonezii. Va da fuga în clipa în care noi ne vom întoarce cu spatele.

Nu le mai rămăsese decât să aştepte. Fixaseră o întâlnire pentru ora şase, în faţa sanctuarului Yasukuni, acolo unde erau onoraţi morţii din războaiele purtate de japonezi.

*

* *

Soarele strălucise deasupra Phenianului, dar generalul Kim Sol-Su nu-şi dăduse seama, reflectând la suita de mesaje care tocmai veniseră din Tokyo. Primul său gând fusese să ordone lichidarea prizonierei, rezolvând astfel problema. Dar, era vorba de o decizie politică, care putea avea tot felul de consecinţe. Japonezii erau destul de sensibili la problemele conaţionalilor săi. Aparent, femeia ţinută în sediul Chosen Soren din Tokyo, făcea parte dintr-o familie importantă, iar soţul ei era un avocat foarte cunoscut. Dacă apropiaţii ei alertau presa, acest incident riscă să declanşeze o criză atât de violentă ca cea din iulie 2006 care se soldase cu întreruperea legăturilor maritime dinte Coreea de Nord şi Japonia.

Acest gen de decizii trebuiau luate de Iubitul Conducător Kim Jong Il. De altfel era în joc sorta comorii trimise de cei de la Chosen Soren.

Generalul hotărâse să ceară o audienţă la Kim Jong Il care era probabil la reşedinţa sa vizionând ultimele DVD-uri aduse din China.

*

* *

Malko ajunsese la şase fără un sfert în faţa sanctuarului

Yasukuni, însoţit de Philip Burton. Chosen Soren putea trimite pe cineva care să nu vorbească decât japoneza. O jumătate de duzină de Case Officers ai CIA, înarmaţi până în dinţi, erau împrăştiaţi prin parc. În cazul în care nord-coreenii, atât de imprevizibili, aveau gânduri necurate.

Condiţiile din scrisoare erau clare: întâlnire la ora şase în faţa sanctuarului cu şeful celor de la Chosen Soren pentru a discuta soarta persoanei dispărute în dimineaţa aceea din port şi a *Chikuzen-ului.* Menţionarea numelui ambarcaţiunii le arătaseră nord-coreenilor că aveau câţiva aşi în mânecă.

Malko era sigur că mesajul fusese transmis, dar nu ştia cum vor reacţiona cei de la Chosen Soren.

Chikuzen-ului îi va lua între şaptezeci şi două şi optzeci şi cinci de ore, în funcţie de viteza cu care mergea, pentru a se îndepărta de apele teritoriale japoneze. Ceea ce însemna cam trei-patru zile.

Un cuplu sosise în faţa vechiului sanctuar. Aceştia se înclinaseră respectuoşi, bătând din palme pentru a atrage spiritele, aruncaseră câteva monede în bazinul sanctuarului, se reculeseseră câteva momente, se înclinaseră din nou şi plecaseră.

La ora şase fix, un bărbat îşi făcuse apariţia pe aleea laterală, îmbrăcat sobru, cu cravată şi chip sobru de funcţionar. Se îndreptase spre cei doi *gaijins* şi întrebase, fără să folosească nici o formulă de politeţe:

— Dumneavoastră a-ţi adus scrisoarea de la spital?

Vorbea o engleză sacadată, dar compresibilă. Malko îi confirmase imediat:

— Da, eu sunt. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Sunt persoana pe care aţi cerut să o vedeţi. Ce vreţi?

— Esenţialul a fost explicat în scrisoare, precizase Malko. Aţi reţinut o cetăţeană japoneză pe nume Nobuko Funamachi, pe care aţi răpit-o din portul Tokyo azi dimineaţă. Ţinem să o revedem teafără şi nevătămată. Pentru asta, suntem gata să nu inspectăm *Chikuzen-ul.* Avem nevoie de un răspuns rapid.

Oamenii veneau şi plecau în jurul lor. Un cuplu se fotografiase în faţa sanctuarului. Nord-coreeanul rămăsese

nepăsător, apoi privirea lui sobră căzuse asupra lui Malko.

— Noi nu suntem proprietarii acelei nave, aşa că soarta ei ne interesează foarte puţin, spusese el în cele din urmă. Cât despre persoana pe care aţi menţionat-o, nu ştim nimic despre ea.

Altfel spus, oferta lor fusese respinsă. Ţeapăn ca o scândură nord-coreeanul se pregătise să plece când Malko îi zisese:

— E dreptul dumneavoastră să adoptaţi o astfel de atitudine. Dar trebuie să vă previn că nu este o cacealma. *Chikimzen-ul* are la bord o sumă considerabilă exportată ilegal din Japonia. Şefii dumneavoastră ştiu cine sunt şi trebuie să mă luaţi în serios. Iată cartea mea de vizită. Dacă vă răzgândiţi, contactaţi-mă. Vă dau douăzeci şi patru de ore. Adică până mâine seară, la ora aceasta.

După o scurtă ezitare, nord-coreeanul luase cartea şi se îndepărtase cu paşi repezi, lăsându-l pe Malko plin de furie şi nelinişte.

— Sunt oameni duri, concluzionase el. Trebuie să facem nişte presiuni. *Coast guard-ul* japonez poate localiza *Chikuzen-ul?*

Americanul ezitase.

— De obicei, ei lucrează cu avioane precum Falcon 900, echipate cu radare cu imagine Thales capabile să repereze capul unui om de la o înălţime de 45000 de picioare. Numai că nu pot identifica o ambarcaţiune, de la o asemenea altitudine. Ar fi mai bine să folosească unul dintre elicopterele lor MH-806. *Coast guard-ul* este subordonat Ministerului de Dezvoltare japonez. Nu va fi uşor să le explicăm cauza acestei solicitări. Vor pune tot felul de întrebări.

— Şi dacă le spuneţi că informaţiile dobândite de Agenţie indică faptul că această navă transportă materiale sensibile.

— Am putea încerca.

Ajuns la biroul său Philip Burton găsise un lung mesaj de la NPA.

— Japonezii i-au interogat pe yakuzas care le-au vorbit despre atacul asupra unui microbuz plin cu mulţi bani,

anunţase americanul. Aceştia au *mai* pomenit şi despre prezenţa unei ambarcaţiuni al cărei nume nu a fost menţionat, implicată în această operaţiune. Pentru că a-ţi fost la faţa locului, ne cer nişte explicaţii.

— Poate ca a venit momentul să le dăm! concluzionase Malko. Spuneţi-le că noi credem că nava are la bord nişte agenţi nord-coreeni şi, poate, nişte cetăţeni japonezi care au fost răpiţi.

Philip Burton aprobase dând din cap.

— Să le spunem şi numele navei? Altfel, nu vor putea face nimic.

— Dacă le spunem, remarcase Malko, nu vom putea controla nimic…

— Riscăm să o inspecteze imediat, întări americanul. Când vine vorba de „răpiri” oamenii de aici sunt foarte sensibili.

— Bun, concluzionă Malko, vom aştepta douăzeci şi patru de ore. Mâine la şase va expira ultimatumul pe care l-am dat celor din Chosen Soren. Dacă nord-coreeni nu fac nici o mişcare, vom avea destul timp să punem câinii pe ei. *Chikuzen-ul* nu va ieşi din raza noastră de acţiune.

Philip Burton începuse să citească un alt mesaj. Pălise.

— Soţul lui Nobuko este neliniştit. Soţia lui nu i-a dat nici un semn de viaţă de ieri seară.

— Minţiţi-l! îl sfătui Malko, spuneţi-i ca ea nu-i poate telefona, dar că nu trebuie să se îngrijoreze. Ştie că ea cooperează cu Agenţia…

— O.K., admisese Philip Burton, dar nu vom putea câştiga *prea mult* timp. Îmi cereţi să îmi asum o responsabilitate apăsătoare.

— Ştiu, recunoscuse Malko. Dar trebuie să facem totul pentru a o salva pe Nobuko. Crede-ţi că poliţiştii japonezi vor percheziţiona sediul Chosen Soren, dacă le jurăm că o cetăţeană japoneză este ţinută acolo?

— Numai Primul Ministru poate lua o asemenea hotărâre, afirmase americanul. Şi nu sunt sigur că ar face-o.

— Deci, trebuie să aşteptăm douăzeci şi patru de ore.

— Trebuie să merg la un *party* dat de ambasador. Veniţi

şi dumneavoastră. Vă va prinde bine.

Malko nu avea nici un chef să socializeze, dar nu putea face nimic până a doua zi.

*

* *

Soarele încă era sus pe cer şi *Chikuzen-ul* trecuse pe lângă Hachinohe, un mare oraş de pe coasta de est.

Încă patru ore de navigaţie şi vor ajunge în districtul Tsumaru, după care vor porni spre coasta de vest a Japoniei şi spre marea Japoniei.

Căpitanul observase un punct care se deplasase repede, destul de aproape de nivelul apei. Nu îi trebuise mult timp să identifice elicopterul. Kim Man-Yu, trimisul celor de la Chosen Soren, care se îmbarcase în Tokyo alături de doi dintre oamenii săi, pălise la vederea aparatului de zbor.

Acesta se apropia. Făcuse un viraj şi cei doi bărbaţi putuseră vedea inscripţia de pe partea sa laterală „Coast Gurd”. Elicopterul începuse să zboare în paralel cu vaporul. Era un mare MH-806 ale cărui portiere laterale erau deschise. Câteva clipe mai târziu, responsabilul cu comunicarea radio ieşise din dunetă, vizibil îngrijorat.

— Este *coast guard-ul.* Ne-au cerut să ne identificăm şi le spunem care este destinaţia noastră.

— Spuneţi-le că ne întoarcem în portul nostru de obârşie, Matsue, după ce ni s-au făcut nişte reparaţii în Tokyo, ordonase căpitanul.

Reprezentantul Chosen Soren era încordat. Elicopterul le putea cere să se îndrepte spre portul cel mai apropiat şi ei vor fi obligaţi să se supună.

Elicopterul zburase în continuare paralel cu *Chikuzen-ul.* Cel de la radio revenise:

— Ne-au urat drum bun, anunţă el. Era doar o verificare de rutină.

Într-adevăr, elicopterul celor de la *coast guard* începuse să se îndrepte spre vestul coastei. Bărbatul din Phenian îl urmărise cu privirea, simţind un gol în stomac. Nu fusese o verificare de rutină. *Coast guard-ul* nu se interesa decât de ambarcaţiunile care erau bănuite că desfăşurau activităţi

ilicite.

Coborâse repede scările care duceau spre cabina radio. Voia să-i anunţe urgent pe cei din Phenian şi din Tokyo despre acest eveniment neliniştitor.

Capitolul XXIII.

Malko avea dureri de cap. Fantasma lui Nobuko nu-l părăsise nici măcar o secundă pe toată durata seratei, iar el băuse mult prea multă vodcă. Nu reuşise însă să topească greutatea imensă care-l apăsase peste stomac. Ştia că în ochii americanilor, viaţa unui „civil”, chiar dacă acesta era un aliat japonez, nu însemna mare lucru. Iar aceştia nu se vor strădui prea mult să o salveze.

Dacă cei din Chosen Soren lăsau să expire ultimatumul, va trebui să alerteze presa, cu ajutorul soţului japonezei.

CIA nu va aprecia prea mult lucrul acesta.

În plus, îi cunoştea pe nord-coreeni: în ochii lor viaţa unui om nu valora nimic. Aceştia erau în stare s-o lichideze pe tânăra femeie pentru a se proteja…

Telefonul începuse să-i sune iar el se forţase să nu răspundă decât la cel de-al treilea apel.

— Domnul Malko Linge? întrebă în engleză o voce cu accent japonez care pronunţase „maiko”. Ne-am întâlnit ieri la sanctuarul Yasukuni. Să fiţi acolo la prânz.

Malko sărise deja din pat. Manipularea lui reuşise! După aceea, în timp ce făcea un duş, înţelesese că ceea ce era mai greu abia acum începea. Nord-coreenii erau foarte buni negociatori, minţind fără cea mai mică lipsă de etichetă.

Cum să le „vândă” un schimb în care una dintre cele două părţi avea să-şi asume numai riscuri. Dacă aceştia o eliberau pe Nobuko înainte de sosirea la destinaţie a *Chikuzen-ului,* riscau o interceptare din partea americanilor sau a japonezilor. Când venea vorba de terorism americanii nu mai ţineau cont de legile internaţionale, intervenind după bunul lor plac.

Şi, pe de altă parte, o dată ce vaporul care transportase banii avea să ajungă în Coreea de Nord, Malko nu ar mai fi avut nici un atu în faţa adversarilor săi.

Negocierea nu va fi uşoară…

Îl sunase pe Philip Burton pentru a-l preveni de venirea

sa şi americanul îi spusese imediat:

— Tocmai voiam să vă sun. Avem o *mare* nelinişte!

*

* *

Philip Burton era neliniştit.

— Poliţia a aflat numele *Chikuzen-ului* de la autorităţile portuare din Tokyo!

— Himmel! spusese Malko printre dinţi. Dăduseră de belea.

— I-aţi informat despre Nobuko?

— Nu, încă. Aşteptam să vorbesc cu dumneavoastră.

— Ce ne facem cu *Chikuzen-ul?*

— Nu ştiu încă. *Coast guard-ul* nu este în subordinea lor.

— Probabil că au *făcut* ceva, sublinie Malko. Tocmai am primit un telefon de la cel din Chosen Soren dându-mi întâlnirea la prânz. Trebuie neapărat să ştim ce se petrece. Înainte de prânz.

— O.K., spusese americanul. O să îmi iau cu asalt omologii.

*

* *

Mai erau zece până la prânz când mobilul lui Malko începuse să sune. Era Philip Burton.

— *Coast guard-ul* doar a survolat şi a cerut *Chikuzen-ului* să se identifice, anunţase el. Încă nu ştiu pe ce picior să danseze.

— Mulţumesc, zisese Malko, vă las, iată-l că vine.

Neliniştit, îl văzuse apropiindu-se pe bărbatul din ajun.

Lucrurile se complicaseră. Dacă japonezii erau ceva mai zeloşi, nu va mai fi nimic de negociat. Şi Nobuko ar fi fost pierdută. În plus, o mică idee răutăcioasă începuse să-şi facă loc în mintea lui: ar fi acceptat Chosen Soren-ul să elibereze pe cineva care ştia atâtea lucruri şi care în urma acestei răpiri ar fi putut încerca să se răzbune? Cunoscând paranoia nord-coreenilor, răspunsul era evident: niciodată.

Omul în negru se oprise în faţa lui, salutându-l cu un gest uşor din cap.

— V-aţi mai gândit? întrebă Malko intrând direct în miezul

problemei.

Cu nord-coreenii, fineţurile erau inutile.

Interlocutorul său îi aruncase o privire neîncrezătoare.

— Nu m-am gândit. *Dumneavoastră* aţi vrut să ne întâlnim din nou.

Discuţiile începeau bine... Dialectul comunist era de temut pentru că se baza pe minciuni şi pe trucaje.

— În cazul ăsta, replică Malko, nu am nimic nou să vă spun.

Schiţase un gest de îndepărtare când nord-coreeanul spusese fără pic de graţie:

— Ce vreţi dumneavoastră?

— V-am spus, zise Malko calm. Vreau s-o recuperez pe tânăra femeie pe care o reţineţi în schimbul liberii treceri a *Chikuzen-ului* până în portul său de destinaţie. Parcă mi s-a spus că a fost reperat de un aparat al *coast guard-ului* japonez. A fost doar un avertisment, pentru a vă arăta cât suntem de bine informaţi. Urmarea acestor evenimente depinde de dumneavoastră.

— Vaporul acela nu transportă nici o încărcătură ilicită, replicase nord-coreeanul. Nici droguri, nici arme.

— Doar yeni, corectă Malko. Mulţi yeni, de care aveţi nevoie. Pot să vă jur că dacă nu o eliberaţi pe femeia aceea, nu vor ajunge niciodată la Phenian. Nu uitaţi: nu reprezint guvernul japonez, ci guvernul american.

Se aşternuse o tăcere scurtă şi nord-coreeanul admisese plin de regret:

— Nu am nici o autoritate asupra traseului acestei ambarcaţiuni.

— Dar aveţi autoritatea de a o elibera pe Nobuko Funamachi.

Ca şi cum acea frază îi scăpase, nord-coreeanul spuse un sigur cuvânt:

— Nu.

Malko îi privi pupilele negre inexpresive. Pentru prima oară, văzu o urmă de umanitate şi înţelesese repede sensul răspunsului acestuia: Phenianul se opusese eliberării lui Nobuko.

Bărbatul din faţa lui nu avea puterea să o elibereze pe tânăra femeie. Poate că ea era deja moartă… Avea de-a face cu un funcţionar neputincios. Nu mai putea juca decât o singură carte: să-l sperie.

— Phenianul poate că nu realizează că noi suntem hotărâţi să lovim! insistase el. Nimic nu ne va opri. Dacă vasul acesta va fi oprit şi încărcătura sa confiscată, ştiţi că Phenianul vă *va* considera responsabil. Nu eraţi obligaţi să o răpiţi pe aceea tânără femeie.

Nord-coreeanul rămăsese mut. Malko simţise că atinsese o coarda sensibilă şi se hotărâse să-şi exploateze avantajul.

— Nu are rost să mai vorbim mult timp, afirmă el. Mergeţi să-l vedeţi pe superiorul dumneavoastră şi spuneţi-i că are foarte puţin timp la dispoziţie pentru a-i convinge pe cei din Phenian. Odată demarat procesul, nimic nu-l va mai putea opri. Nici măcar eu. Este vorba de o decizie de stat luată la cel mai înalt nivel.

Îşi plecase ochii asupra Breitling-ului său şi adăugase:

— E ora prânzului. Mă voi reîntoarce aici la ora şase. Pentru ultima oară.

Fără să mai aştepte răspunsul nord-coreeanului, începuse să se îndepărteze. Chemase un taxi şi ceruse să fie dus la ambasada americană. Se simţea ca după disputarea unui meci de box. Operaţiunile cu ostateci erau întotdeauna epuizante pentru nervi.

*

* *

Avea să aibă loc o reuniune de vârf între generalul Kim Sol-Su, Park Jong Il, noul şef al Biroului 39, amiralul Kim Fung-Ho şi Preaiubitul Conducător Kim Jong Il, în biroul celui din urmă. Şeful *Biroului de Securitate Generală* era neliniştit. Operaţiunea *Chikuzen* mergea foarte prost. Îi ştia că americani erau capabili să acţioneze foarte brutal fără să dea nimănui socoteală şi în nici un caz japonezilor.

Agenţii din Chosen Soren comiseseră o primă greşeală răpind-o pe japoneza aceea care nu le era de nici un folos şi încă una când nu o executaseră imediat. Chiar dacă lucrul acesta risca să facă valuri. Un cadavru te pune în faţa unui

fapt împlinit.

Park Jong Il, responsabilul Biroului 39, venise primul, aducându-şi dosarele. Generalul Kim Sol-Su îi explicase situaţia şi acesta se întunecase.

— Avem mare nevoie de aceşti bani, spuse el. În plus, tocmai am semnat un acord cu banca Volodia din Vladivostok care este gata să accepte banii în forma lor actuală pentru a ni-i vira apoi în conturile noastre din Bahamas.

— Au cerut mult?

— Zece virgulă cinci la sută.

O asemenea sumă era enormă dar nu aveau deloc de ales. Aducerea acelor bani în Coreea de Nord, după prăbuşirea operaţiunii din Macao, nu ar fi folosit la nimic, decât la pierderea timpului. Azi, nici o bancă nu mai accepta depunerea în numerar a unor sume importante.

Un beculeţ roşu se aprinsese pe biroul generalului, ceea ce însemna că Preaiubitul Conducător era gata să-i primească. Ei se îndreptaseră spre biroul acestuia, fiind supuşi aceluiaşi ritual al percheziţiei realizat de gărzile de corp – nici o persoană, indiferent cât de înalt era rangul său, nu avea voie să se apropie de Kim Jong Il înainte de a fi percheziţionată. Liderul nord-coreean avea faţa sa din zilele proaste. Ultimele lui fire de păr erau pieptănate pe spate descoperind o frunte disproporţionată. Ochii lui erau ascunşi în spatele unor ochelari fumurii iar colţurile gurii erau lăsate în jos. Era îmbrăcat într-o canadiană verzuie şi un pantalon fără nici o formă.

După inevitabilele şi interminabilele gesturi de curtoazie şi de supunere, generalul Kim Sol-Su expusese situaţia pe care o aveau de rezolvat. Adică vorbise despre şantajul americanilor care pretinseseră eliberarea japonezei reţinută de Chosen Soren în schimbul liberei treceri până în Coreea de Nord sau Rusia a *Chikuzen-ului.*

— Cine este femeia aceasta? schelălăise Kim Jong Il.

Linişte. Nimeni nu îşi pusese cu adevărat această întrebare. Generalul bâigui:

— O colaboratoare a americanilor.

— Este japoneză?

— Da. Stimatul nostru şef al Chosen Soren a trimis nişte informaţii despre ea. Soţul ei este un foarte cunoscut avocat japonez.

— Japonezii au cerut eliberarea ei.

— Se pare că nu.

— De ce?

Un înger trecuse, zburând aproape de nivelul solului. Cămaşa generalului Kim Sol-Su i se lipise de spate din cauza transpiraţiei. Era împietrit de frică.

— Nu ştiu, spusese el lamentându-se. Cred că i-au lăsat pe americani să trateze această afacere, pentru a nu da ochii cu noi. Tovarăşul Choi Ju Hwal cere urgent instrucţiuni, căci s-a întâlnit în dimineaţa aceasta cu un reprezentant al CIA care s-a arătat foarte ameninţător şi i-a fixat un ultimatum până la ora şase seara.

— Presa japoneză este la curent cu această afacere?

— Nu.

— Dacă femeia aceasta va fi eliberată, puteţi garanta că ea nu va povesti ceea ce i s-a întâmplat?

— Nu, tovarăşe Kim Jong Il. Nu putem.

— Deci, hotărâse micul lider nord-coreean, ar fi o mare greşeală să o lăsăm să plece.

Îngerul trecuse din nou, zburând foarte încet pentru a nu face zgomot. Generalul Kim Sol-Su avusese impresia că-şi pierduse zece centimetri din înălţime.

— Tovarăşe, comentă el adunându-şi tot curajul, vă reamintesc cu respect că nava aceea poate fi inspectată dintr-o clipă în alta.

— Până când se va mai afla ambarcaţiunea în apele japoneze? întrebă Kim Jong Il.

Amiralul Kim Fung-Ho se uitase pe harta lui unde fusese notat traseul *Chikuzen-ului.* Arătătorul său începuse să tremure; toţi cei care erau prezenţi acolo ştiau că un singur cuvânt rostit de Preaiubitul Conducător îi putea trimite într-un lagăr de muncă silnică.

— Cam în jur de patruzeci de ore, tovarăşe. După aceea, va ajunge în apele internaţionale, dar acestea sunt

patrulate de navele japoneze şi uneori şi de cele americane. Nu avem forţa militară să protejăm această ambarcaţiune.

Kim Jong Il rămăsese gânditor câteva secunde şi spusese brusc:

— Executaţi prizoniera.

Generalul Kim Sol-Su îşi simţise sângele congelându-i-se în vene şi îndrăznise să zică:

— Tovarăşe, un reprezentant al Chosen Soren are întâlnire cu un reprezentant al americanilor azi la ora şase. Dacă le va da un răspuns negativ, riscăm ca aceştia să reacţioneze..

Kim Jong Il îşi ridicase ochelarii şi îi aruncase generalului o privire mioapă, vagă şi răutăcioasă.

— Tovarăşe general, dumneavoastră nu-i cunoaşteţi pe americani! *Niciodată* nu vor reacţiona în faţa morţii unei persoane care nu posedă un paşaport american. Au vrut să facă pe grozavii, dar nu vor face nimic. Şi în plus, se tem de mine.

— Bineînţeles! se grăbiseră să răspundă în cor cei trei bărbaţi.

Liderul nord-coreean lăsase să treacă câteva momente şi adăugase cu un zâmbet răutăcios.

— Totuşi, nu vom acţiona prosteşte, precum câinii imperialişti. Iată instrucţiunile pe care le veţi transmite la Tokyo… Fiecare oră care se scurge reprezintă o victorie.

Generalul Kim Sol-Su îşi notase cu sfinţenie ordinele Preaiubitului Conducător şi se forţase să arboreze un zâmbet plin de entuziasm.

— Tovarăşe Kim Jong Il, sunteţi cu adevărat Marele Conducător pe care-l preţuim cu toţii. Ne veţi duce spre victorie, ca întotdeauna.

Mulţumit de felul cum fusese primită ideea lui, liderul nord-coreean îşi pusese ochelarii şi îi concediase. Avea chef să meargă să asiste la pregătirile pentru marea sărbătoare care avea să celebreze cei cincizeci de ani ai regimului instaurat de tatăl său, Kim Il Sung.

Ajuns în biroul său, generalul Kim Sol-Su încercase să-şi alunge din mintea sa un gând care l-ar fi putut trimite direct

în gulag-ul nord-coreean: Preaiubitul Conducător se mai înşelase uneori. Când hotărâse, anul trecut, să tragă o salvă de rachete pe deasupra Japoniei, fusese ferm convins că japonezii nu vor face nimic.

„Sunt fricoşi ca nişte iepuri”, spuse el tranşant.

Iepurii se răzbunaseră, devenind aproape turbaţi. Poate că fusese din cauza mutaţiilor genetice. Cât despre americani, nu erau deloc nişte tigri din hârtie, chiar dacă deseori se încurcau în contradicţii.

Se aşezase totuşi la birou şi redactase instrucţiunile destinate celor de la Chosen Soren.

*

* *

Philip Burton îi întinsese un mesaj sosit de la Washington, care tocmai fusese decodificat.

— Citiţi-l! îi spuse lui Malko.

Mesajul era scurt şi la obiect. Indiferent care ar fi fost considerentele umanitare, nu se putea problema sacrificării unei operaţiuni care ar fi îngenuncheat Coreea de Nord din punct de vedere financiar, numai pentru a salva o viaţă omenească.

Nu trebuia să o salveze pe „soldatul” Nobuko.

Malko ridicase ochii, beat de furie.

— De ce le-aţi spus? Vă rugasem să păstraţi secretul.

— Era imposibil! Recunoscuse americanul lamentându-se. Era o nebunie. Riscam să ajung în faţa tribunalului, fără să mai vorbim de sfârşitul carierei mele.

— Ce se va întâmpla?

— Washington-ul a decis să lase *Chikuzen-ul* să iasă din zona maritimă japoneză. După aceea, va fi oprit de navele noastre din marea Japoniei.

— Nord-coreeni vor urla în gura mare că au fost victimele pirateriei.

— Să urle…

Malko nu încetase să spere. Următoarea sa întâlnire cu reprezentantul de la Chosen Soren era la ora şase. Dacă nord-coreeni aveau să cedeze, ceea ce era puţin probabil, Nobuko ave să fie salvată.

— Am putea câştiga ambele lupte, afirmase Malko.

Îi relatase americanului întâlnirea sa cu reprezentantul celor de la Chosen Soren şi concluzionase:

— Dacă ne-o înapoiază pe Nobuko imediat, nimic nu ne va împiedica să facem ceea ce doreşte Washington-ul. Şi, dacă nu o vor elibera, nu ne rămâne decât să o răzbunăm.

Philip Burton nu-şi ascunsese uşurarea că scăpase dintr-o încurcătură urâtă.

— Să ne rugăm la Dumnezeu să fie eliberată, spusese el. Veţi merge singur?

— Da.

*

* *

Malko, cu inima grea, făcuse sute de paşi în faţa sanctuarului Yasukuni. O atmosferă de linişte incredibilă se răspândi din parc spre străzile zgomotoase. Nişte îndrăgostiţi se ţineau de mână, studenţii citeau pe bănci iar alţii făceau plimbări în aer liber.

Dintr-o dată simţise un gol în stomac. Nord-coreeanul tocmai îşi făcuse apariţia, la fel de indiferent ca de obicei. Era singur şi îl salutase pe Malko cu obişnuitul său semn din cap. Era la fel de pătruns de comunism aşa cum alţii erau de credinţă. Nu pierduse deloc timpul.

— Am primit nişte instrucţiuni din Phenian, anunţase el pe un ton rece şi indiferent. În schimbul unui angajament scris, de a nu inspecta *Chikuzen-ul,* semnat de către ambasadorul Statelor Unite, suntem gata să punem capăt vizitei acestei persoane în birourile noastre. Va trebui ca doamna Nobuko Funamachi să se angajeze să nu dezvăluie niciodată nimic din ceea ce a văzut sau a auzit. Care este răspunsul dumneavoastră?

— În legătură cu punctul al doilea, nu este nici o problemă, zisese Malko. Nu cred că doamna Funamachi va mai dori să revină asupra acestui subiect. Pentru că ea este în mâinile dumneavoastră, cereţi-i să vă semneze acest document. Dar, în ceea ce priveşte primul punct, ştiţi foarte bine că este *imposibil.* Niciodată nici un oficial american nu va semna un asemenea document. Pe de altă parte,

ambasadorul Statelor Unite nu are nici o calitate sau autoritate pentru a face asta. Totuşi, eu vă garantez că acordul va fi îndeplinit.

Nord-coreeanul îl privise de sus.

— Cine sunteţi dumneavoastră ca să vorbiţi aşa? Nici măcar nu sunteţi american.

Malko nu îşi pierdu calmul.

— Superiorul meu în această misiune se numeşte Frank Capistrano. Este Consilierul Special pentru Securitate al lui George W. Bush. Îşi va ţine cuvântul.

Făcuse tot posibilul pentru a părea sincer. Nu conta decât un singur lucru: salvarea lui Nobuko. Chiar dacă trebuise să mintă şi să înşele. Avea în faţa lui oameni sângeroşi şi fără scrupule. Trebuise să se coboare la nivelul lor.

Interlocutorul său părea să ezite.

— Foarte bine, spuse el, le voi transmite oferta dumneavoastră. Dacă aceasta va fi acceptată, voi reveni aici într-o oră în compania acestei persoane.

— Dacă nu vă întoarceţi, tranşase Malko, mâine dimineaţă *Chikuzen*-ul va fi inspectat.

*

* *

Nobuko dormise pe un stănog de lemn din celula ei, legată de mâini şi de glezne cu nişte lanţuri de fier. Ea tremurase de frig încercând să nu cedeze în faţa panicii. Contrar ameninţărilor femeii care o lovise, nu fusese interogată, ca şi cum nord-coreenii uitaseră de ea. Ceea ce o făcuse să spere.

Era sigură că Malko era gata să mişte cerul şi pământul pentru a o salva. Totuşi ştiuse, în acelaşi timp, că era aproape imposibil.

Aşa că încercase să creadă în miracole.

O cheie se întorsese în broască şi o femeie apăruse, ţinând un bol ce ceai şi o foaie scrisă.

Aceasta pusese bolul pe podea şi îi înmânase lui Nobuko un text care fusese scris în japoneză.

— Copiaţi-l aici şi semnaţi-l.

Nobuko aruncase o privire asupra textului şi inima îi

săltase din piept. Dacă i se cerea să nu spună nimic, însemna că avea să fie eliberată! Lacrimile îi ţâşniră din ochi. Era miracolul!

— Voi fi liberă? întrebă ea.

Femeia nu-i răspunsese şi ieşise.

Nobuko băuse cu lăcomie ceaiul verde neobişnuit de amar, care i se păruse delicios şi începuse să copieze textul cu mare atenţie.

*

* *

Malko era în faţa sanctuarului Yasukuni, încă de la şapte fără un sfert. Era ultima şansă. Dacă nord-coreenii nu o eliberaseră pe Nobuko, procesul se va pune în mişcare şi nimic nu o va mai putea salva pe această femeie, dacă încă mai era în viaţă.

Se uitase la Breitling. Ora şapte şi cinci! Semn rău: nord-coreenii era mai exacţi decât ceasurile cu cuc. Nu mai putuse respira. În ciuda tuturor aparenţelor, se hotărâse să mai aştepte puţin. Şi dintr-o dată, văzuse o siluetă familiară apărând din fundul unei alei.

Nobuko mergea încet, ca şi cum ar fi fost epuizată, dar se îndreptase fix spre el. Văzându-l, ea îi făcu un semn discret cu mâna.

Capitolul XXIV.

Malko o luase la fugă spre ea şi atunci când ajunsese în faţa lui, Nobuko i se aruncase în braţe fără să scoată vreun cuvânt. Îi simţise corpul tremurând lipit de el. Timp de mai multe secunde, ea nu fusese capabilă sa articuleze nici un cuvânt. Trecătorii le aruncaseră nişte priviri amuzante, căci, în Japonia, îndrăgostiţii fac rareori demonstraţii de afecţiune în public.

— Am crezut că am să mor! suspină în cele din urmă tânăra femeie. Cum ai reuşit să-i faci să mă elibereze?

— Am minţit! răspunse simplu Malko. Nici eu nu credeam că va merge. O să îşi explic. Vrei să te duc la tine acasă?

— Da, zise ea, vreau să mă schimb. Mă simt dezgustător, nu m-am spălat de două zile!

Urcaseră într-un taxi şi plecaseră imediat:

— Te-au maltratat?

— Au încercat, dar putea fi şi ai rău.

Ea îi povestise totul, începând din momentul în care fusese urmărită de bărbatul cu sabia iar el îi spusese ce se întâmplase după aceea, inclusiv cum decurseseră negocierile.

— Nu-mi vine să cred! oftase ea. Sunt ca nişte roboţi şi aveau cu siguranţă intenţia să mă ucidă. Nici măcar nu ştiu de ce. M-au pus să le semnez un document în care juram să nu vorbesc niciodată despre întâmplarea aceasta. Mă voi ţine de cuvânt.

— Sper că nu vei avea probleme cu soţul tău.

— Nu, afirmase ea. Îi voi spune că am fost trimisă de Agenţie într-o misiune şi nu aveam celularul cu mine. De altfel, nici nu-l mai am.

— Foloseşte-l pe al meu, propuse Malko.

Ea îl folosise pentru a-i lăsa soţului ei un mesaj. Apoi ajunseseră în faţa clădirii din Roppongi unde locuia ea.

— Vrei să te odihneşti? întrebă Malko. Trebuie să fii

epuizată.

— Vreau să-mi petrec seara cu tine, protestă ea. Şi noaptea. Când voi fi gata, te voi urma la *Grand Hyatt.*

După ce ea coborâse, el îşi continuase drumul spre ambasadă. Philip Burton îl aşteptase în biroul său. Scrumiera era plină, ca dovadă a nervozităţii sale.

— Deci? întrebă acesta nerăbdător.

— Au eliberat-o! Este acum la domiciliul ei.

Americanul parcă întinerise cu zece ani.

— *My god! It's fantastic. She is în good shape?*[70]

— Pare în regulă, zise Malko. Mâine o să-i facem un check-up pentru orice eventualitate.

— *Jesus-Christ,* suspinase americanul, sunt atât de uşurat! De acum, avem cale liberă.

— Cum veţi proceda?

— Nu am încredere în japonezi. Sunt prea sensibili. De azi dimineaţă, ţin legătura cu CG-ul celor de la Navy, din Pusan, în Coreea de Sud. De obicei, noi nu intervenim în marea Japoniei: îi lăsăm pe japonezi.

— Aceştia nu au întreprins nici un demers.

— Nu, *coast guard-ul* vă supraveghea itinerariul *Chikuzen-ului,* cu ajutorul radarelor cu imagine Thales. Zburând la o înălţime de 45000 de picioare vor fi practic invizibili. Aceştia ne vor transmite coordonatele *Chikuzen-ului,* pas cu pas, pentru a şti când să demarăm interceptarea.

— Când credeţi ca va avea loc?

— În cursul zilei de mâine, totul depinde de viteza *Chikuzen-ului.*

Philip Burton rămăsese tăcut câteva secunde după care remarcase:

— Nu îmi explic cum de nord-coreenii au cedat atât de uşor. Fără să fi obţinut o garanţie palpabilă.

— Nici eu nu îmi explic asta, afirmă Malko. Sunt oameni ciudaţi, uneori incoerenţi, guvernaţi de un sistem atât de rigid încât încep să o ia razna. Sau poate nu au avut de ales.

[70] Dumnezeule! E fantastic. Este sănătoasă?

— *Anyway, so far so good!*[71] concluzionase şeful Biroului CIA. Vă urez o seară bună.

*

* *

Malko avusese un şoc când o văzuse pe Nobuko intrând pe uşă. Era de-a dreptul splendidă. Ea care se îmbrăcase mereu în haine închise la culoare, era în alb din cap până în picioare! Purta un top foarte decoltat care-i dezgolea mare parte din sâni şi o fustă mulată albă. Când ea ajunsese în faţa lui, simţise că sângele începuse să i se înfierbânte. Fusta avea o crăpătură adâncă la spate, care urca aproape până deasupra coapselor ei. Cuprins de un impuls irezistibil, el se lipise de ea dar Nobuko se îndepărteze râzând.

— Aşteaptă puţin! Avem atâta timp! M-am făcut frumoasă pentru tine.

Oricum, până acum totul e bine!

Fără să o asculte, el începuse să-i mângâie sânii iar ea începuse să respire foarte repede. După câteva clipe el se simţise ca un animal în călduri. Cu o singură mână, dărâmase toate lucrurile de pe birou sprijinind-o pe japoneză. Prin crăpătura fustei, dăduse de un slip aproape invizibil şi trăsese de el în jos.

Nobuko nu avusese timp nici măcar să-l mângâie. Tare ca fierul, el o curbase în faţă şi se înfipsese dintr-o singură mişcare în pântecul ei. Era atât de excitat încât după câteva momente, terminase, fără să se poată abţine. Rămăsese apoi în aceeaşi poziţie, prelungind acele clipe magice. Apoi Nobuko murmurase:

— Mi-e foame! Nu am mai mâncat nimic de două zile…

Puţin jenat de acel acces de egoism, el se retrăsese şi o lăsase să se îndrepte spre baie. Când ea revenise, îl informase zâmbind:

— Te voi duce la *Takamura.* Vei avea ocazia să mănânci cele mai bune preparate ale bucătăriei japoneze şi sunt sigură că îţi va plăcea şi decorul.

Într-adevăr, *Takamura* era un loc aparte. O mică scară de piatră înconjurată de lanterne din hârtie ducea către o

[71] Oricum, până acum totul e bine!

încăpere din bambus. Aveau impresia că sunt undeva în provincie, nu în inima capitalei nipone. Fuseseră instalaţi într-un mic separeu şi Malko comandase imediat şampanie.

Li se adusese o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes care se potrivise perfect cu sashimis-urile fine precum dantele cu legumele gustoase şi mai apoi cu carnea de taur, tăiată în felii subţiri precum cele de sashimi, care li se topiseră în gură. Nobuko devorase totul. Aşezat în faţa ei, lui Malko îi era greu să-şi ia ochii de la decolteul ei. Ea care nu-şi arătase niciodată pieptul.

— Acolo, m-am gândit tot timpul la tine. Credeam că voi muri.

— Şi eu mă temeam de asta, recunoscuse Malko. E un miracol că eşti aici în seara asta!

Nu mai vorbiseră până când sticla de Taittinger nu fusese golită.

La *Grand Hyatt,* Malko nu se putuse împiedica să nu înceapă să flirteze cu ea în lift, sub privirile îngrozite ale unei bătrâne japoneze îmbrăcate într-un kimono. Trebuie să spunem că fusta lui Nobuko era la limita indecenţei.

— Îţi place fusta asta? întrebă japoneza. Am cumpărat-o dintr-un butic din Shibuya unde se vând ţinute sexy. Femeile din cartierul acela se îmbracă aşa, pentru a-i seduce pe bărbaţi…

— Ţi-a reuşit foarte bine, constată Malko.

Ea se dusese şi se întinsese pe pat, fără să-şi scoată hainele, ghicindu-i fantezia. Malko comandase deja o sticlă de Taittinger Rose. Trebuia ca seara să fie perfectă.

Când sticla fusese jumătate golită, Nobuko nu mai avea pe ea decât fusta şi sutienul decoltat. Malko se dezbrăcase complet. Tânăra femeie îi mângâie uşor sexul întărit.

— Vreau să mi-o tragi toată noaptea, murmură ea.

Cu blândeţe înnodase la baza sexului lui Malko o panglică de şaten roşu. Era o înţeleaptă măsură de precauţie căci el era pe cale să-şi dea drumul.

Ridicându-şi fusta pe şolduri, ea se aşezase călare peste el, coborând apoi încet spre membrul întărit. Dacă n-ar fi fost strânsoarea panglicii Malko ar fi juisat pe loc. În timp ce

Nobuko urca şi cobora, din ce în ce mai profund, el îi desfăcuse sutienul pentru a-i mângâia sânii.

Când privirea lui începuse s-o fixeze, Nobuko înţelesese că el era pe punctul să juiseze şi începuse să strângă uşor panglica, în timp ce ea era străbătută de un orgasm violent, care o făcuse să se împingă şi mai mult în el.

*

* *

Nobuko rămăsese doar în pantofii cu toc şi în fusta cea albă, care i se strânsese pe şolduri. Ea juisase deja, dar Malko avea chef să ajungă şi el până la capăt.

O aşezase pe Nobuko pe burtă, cu o pernă sub pântec, care-i înălţa posteriorul şi începuse să se împingă în ea din ce în ce mai profund. Ei îi trebuiseră câteva secunde până când realizase că el îşi scosese panglica din şaten roşu.

— E rândul meu! îi şopti el.

Ea râse scurt. Fundul ei se mişca uşor sub el, ca şi cum ar fi vrut să se muleze pe membrul care îl împungea. Televizorul fără sonor îi inundase într-o lumină blândă şi caldă. Era o seară minunată. El se retrăsese încet din sexul tinerei femei şi ea spusese atunci:

— Ia-mă încet. Vreau să juisez şi aşa.

El îşi aşezase sexul peste despicătura dintre şalele ei şi se împinsese uşor. Sfincterul cedase imediat şi Malko abia se abţinuse să nu o pătrundă şi mai adânc. Apoi, aşezat deasupra ei, intrase cu totul în şalele ei, încercând să-şi calmeze respiraţia pentru a-şi controla plăcerea. Reuşise să se abţină un timp dar în cele din urmă, se lăsase în voia simţurilor împingându-se şi mai mult după care îşi dăduse drumul în timp de Nobuko scosese un ţipăt scurt.

După aceea ea rămăsese imobilizată sub el şi murmurase:

— Sunt moartă de somn. Nici nu ştii cât sunt de fericită. Mâine vei face din nou dragoste cu mine.

*

* *

Lumina televizorului rămas deschis îl trezise pe Malko. Se uitase la acele luminate ale Breitling-ului: ora cinci

dimineaţa. Spre surprinderea lui constatase că nu-i mai era somn. Se întorsese spre Nobuko care dormea, aşezată pe burtă, în aceeaşi poziţie în care făcuseră dragoste. Ideea de a o trezi aşa i se păruse seducătoare. Se apropiase puţin şi îşi pusese mâna pe şoldul ei.

Simţise imediat ceva ciudat. Pielea ei era neobişnuit de rece.

Totuşi în apartament era o temperatură de 22 grade Celsius. Se apropiase şi mai mult lipindu-se de tânăra femeie. De data asta, pulsul lui o luase complet razna. Nobuko era rece ca gheaţa.

Malko o apucase de un umăr şi o întorsese cu faţa în sus. Ea părea că doarme, cu chipul atât de împăcat şi timp de câteva secunde, asta îl liniştise. Apoi, el îşi pusese degetul peste carotida ei dreaptă şi nu simţise nimic. Nu avea nici un fel de puls!

Devastat, sărise din pat şi fugise spre telefon.

— Trimiteţi urgent un medic la apartamentul 1110, ordonă el. Cineva a avut o sincopă.

Nevoind să se gândească, se dusese să-şi pună un halat. Neliniştea îi lăsase un nod în stomac, iar mintea i se golise.

*

* *

Încă era noapte, dar pe puntea *Chihuzen-ului* se desfăşurase o activitate continuă. Tocmai primiseră un mesaj codificat din Phenian, avertizându-i asupra riscului de a fi interceptaţi şi ordonându-le să opună rezistenţă. Membrii japonezi ai vasului erau speriaţi, dar echipa celor de la Chosen Soren avea arme.

Tocmai scoseseră din cală o mitralieră uriaşă „Douchka” cu calibru de 14,5 mm pe care o instalaseră pe punte pe post de tun, în spatele unui parapet, lângă care fusese aşezată muniţia. Încă mai erau în apele japoneze, dar aveau să iasă în aproximativ două ore.

Kim Man-Yu, şeful celor de la Chosen Soren, intrase în dunetă, pentru a consulta hărţile. Peste patru-cinci ore, se vor întâlni cu *Nodong-ul,* un vas al patrulei nord-coreene care plecase din Tschmongo-Shin, care avea misiunea de a-

i escorta. Deşi acesta nu era în stare să ţină piept unei fregate americane, prezenţa sa avea să intimideze.

*

* *

— *Sir,* persoana aceasta a încetat din viaţă, anunţă medicul de la *Hyat.*

Malko ştiuse, din prima clipă. Văzuse prea mulţi morţi în cursul carierei sale pentru a se înşela. Se simţise întors pe dos.

— Care este cauza morţii sale? întrebă el.

Medicul schiţase un gest neputincios.

— Nu vă pot spune. Poate a fost o ruptură de anevrism. Sau un stop cardiac. Va trebui să i se facă o autopsie pentru a afla. Îmi pare rău, *sir,* trebuie să anunţ poliţia.

Malko nu-l mai ascultase. Lăsase telefonul să sune de patru ori înainte ca Philip Burton să-i răspundă.

— Nobuko e moartă, îl anunţă el cu o voce frântă.

Americanul scoase o exclamaţie.

— Moartă! Dar din ce cauză?

— I-au dat probabil, o otravă care acţionează încet, spusese Malko. Nu ne-au crezut. Probabil că acum, îşi închipuie că nu vom avea curajul să mergem până la capăt.

— E îngrozitor! spuse şeful Biroului CIA. Ce putem face?

— Pentru Nobuko, nimic, zise Malko, cu amărăciune în glas. Doar să-i punem multe flori pe mormânt. Dar nu vreau ca moartea ei să fie în van. Cum merg pregătirile de interceptare a *Chikuzen-ului?* Mai este supravegheat de *coast guard-ul* japonez?

— Da, afirmă americanul. Se pare că şi-a amplificat viteza la patruzeci de noduri şi va ieşi în curând din apele japoneze. A străbătut districtul Tsuguru şi îşi urmează drumul spre vest, spre Coreea de Nord. USS *Houston-ul,* o fregată a celor de la Navy care patrulează în marea Japoniei, este la limita apelor nord-coreene, îndreptându-se spre *Chikuzen* cu o viteză de douăzeci de noduri. Este echipată cu elicoptere care-i vor ridica pe japonezi.

— *Chikuzen-ul* ar putea dispărea la intrarea în apele nord-coreene?

— Mi se pare imposibil, afirmă Philip Burton. Îi cunoaştem cu exactitate poziţia şi suntem pe urmele lui. Fregata *Houston* s-a poziţionat deja între *Chikuzen* şi apele nord-coreene.

— Cum veţi supraveghea operaţiunea?

— Un Grunman 500 al Agenţiei va decola de la Hanedo[72] peste o oră, îndreptându-se spre locul acela.

— Veniţi să mă luaţi, zise Malko.

Se întoarse în cameră şi privi mult timp trăsăturile calme ale lui Nobuko Funamachi. Când se aplecă să o sărute pe frunte, el simţi pe buze răceala umedă a morţii.

— Opriţi imediat motoarele şi pregătiţi-vă să fiţi inspectaţi!

Puternicele porta-voce aşezate pe fuzelajul elicopterului Sea Stallion desenat cu stelele steagului american se auzeau foarte bine în duneta *Chikuzen-ului.* Elicopterul venise din spre vest, zburând aproape de nivelul mării. *Chikuzen-ul* înaintase cu patruzeci de noduri, viteza sa maximă, spre capul de vest. Mai avea de parcurs aproximativ cincizeci de mile marine înainte de a ajunge în apele nord-coreene.

În duneta, Kim Man-Yu, reprezentantul celor de la Chosen Soren, era livid. Căpitanul japonez se întoarse spre el:

— Ce ne facem?

— Continuaţi-vă drumul. Unul dintre patrulierele noastre ni se va alătura. Nu vor îndrăzni să facă nimic.

Japonezul se supusese, înspăimântat. Îşi „împrumutase” uneori vaporul pentru traficul de droguri, dar niciodată nu se confruntase cu o astfel de situaţie.

Zgomotul elicopterului devenise asurzitor. Înţelesese repede de ce când ieşise pe punte. Aparatul era imobilizat în zbor încercând să staţioneze deasupra *Chikuzen-ului* şi lăsase în jos o scară de frânghie pentru a-şi coborî oamenii!

Kim Man-Yu năvălise pe punte şi urlase la cei doi subalterni ai săi de lângă „Douchka”:

[72] Aeroportul secundar din Tokyo.

— Împiedicaţi-i să ajungă pe punte! Trageţi în ei!

Cei doi bărbaţi erau membri ai *Biroului de Securitate Generală.* Nu ezitaseră nici măcar o secundă. Zgomotele surde făcute de mitralieră fuseseră acoperite de mormăitul dublului rotor de pe Sea Stallion. Dar doi dintre soldaţii suspendaţi în aer sub elicopterul atins căzuseră în mare.

Elicopterul se îndepărtase imediat. Nu avusese armament pentru a putea riposta.

Kim Man-Yu îl privise cum se îndepărtase mergând paralel cu *Chikuzen-ul* ca o mare pasăre ce străbătea marea. Probabil că acesta se pregătise să ceară ajutoare. Se dusese în cabina radio pentru a lua legătura cu Phenianul.

*

* *

Copleşit, generalul Kim Shol-Su pusese telefonul în furcă înjurând. *Nodong-ul,* patrulierul care trebuia să escorteze *Chikuzen-ul* până în Vladivostok, suferise o avarie care-i întârziase plecarea cu două ore. Nu putea să-l ajungă pe *Chikuzen* mai devreme de ora prânzului.

Îşi alungase din minte un gând antirevoluţionar. Preaiubitul Conducător se înşelase: americanii nu jucaseră la cacealma. Aceştia luaseră ambarcaţiunea japoneză în colimator şi nu o vor lăsa să treacă. El fusese împotriva morţii acelei japoneze. Dar acum era prea târziu pentru a da timpul înapoi.

Se uitase pe harta care tocmai îi fusese adusă unde erau însemnate poziţiile tuturor navelor. *Nodong-ul* nu va ajunge niciodată la timp. Se hotărâse să anunţe secretariatul Preaiubitului Conducător despre această catastrofă care părea iminentă. Această decizie eronată a conducătorului risca să coste scump Coreea de Nord.

*

* *

Malko se uitase la apele mării Japoniei fără să le vadă. Mintea lui rămăsese în Tokyo, în camera de la *Grand Hyatt.* Grunman-ul zburase aproape de valurile mării, spre capul nord-coreean. Brusc, Philip Burton îl bătuse pe umăr,

arătându-i un punct negru de sub ei:

— *Chikuzen-ul!*

Un elicopter avansase la tribord, paralel cu ambarcaţiunea. La radioul Grunman-ului se auzea în continuu tot felul de mesaje. Şeful Biroului CIA se întorsese şi ţipase:

— Marina tocmai a primit ordinul să-l scufunde!

— Să-l scufunde! exclamă Malko. Dar este o navă sub pavilion japonez!

— Echipajul a tras asupra oamenilor de pe elicopterul *Houston-ului,* ucigând doi marinari. Japonezii ne-au dat undă verde. Din clipa aceasta *Chikuzen-ul* este considerat a fi controlat de piraţi. În plus, nu e foarte departe de apele nord-coreene şi unul dintre patrulierele lor vine să-l escorteze.

— Cum îl veţi scufunda?

— Trei F18 au plecat din Pusan. Vom anunţa echipajul japonez să părăsească nava.

*

* *

Kim Man-Yu tresărise la auzul mesajului lansat de porta-vocile de pe elicopter.

— Echipajul să părăsească nava! *Chikuzen-ul* va fi scufundat. Cei care o vor părăsi nu au de ce să se teamă.

Acesta zburase pe deasupra *Chikuzen-ului* şi repetase mesajul în japoneză, coreeană şi engleză. După aceea, nord-coreeanul văzuse un marinar japonez punându-şi o vestă de salvare portocalie şi sărind peste bord! Încă trei îl imitaseră! Înnebunit de furie începuse să tragă spre ei, dar aceştia erau prea departe.

Alţi trei marinari ieşiseră, deja echipaţi, din interiorul navei şi se îndreptaseră spre balustradă. Şi ei săriseră în mare. În tot timpul acesta *Chikuzen-ului* continuase să înainteze cu patruzeci de noduri la oră. Sea Stallion-ul se apropiase de marinarii care înotau şi le aruncase o parâmă de care era legată o nacelă.

*

* *

La radioul din biroul generalului Kim Shol-Su erau redate cu fidelitate întâmplările care aveau loc în larg. Erau veşti înspăimântătoare.

— Tovarăşe! urlă Kim Man-Yu. Suntem atacaţi de imperialişti. Unde este *Nodong-ul!* Japonezii au dezertat. Suntem singuri la bord! Spun că ne vor scufunda. Trăiască mult iubitul conducător. Trăiască *juche-le!*

Îndoctrinarea era atât de puternică încât afecta complet gândirea, chiar şi în astfel de momente disperate. Nord-coreeanul se aşezase în spatele Douchka-ei şi ameninţase spre cei din faţă. Trei puncte negre apăruseră la orizont, zburând foarte jos.

— Iată-i! zbieră Kim Man-Yu.

Fără teamă, apăsase pe trăgaciul mitralierei. Încă mai era în locul acela când primul F-18, care luase puţină altitudine, lansase o bombă de cincizeci de kilograme, ţintind cu laserul.

Proiectilul făcuse o gaură în cală şi explodase în interiorul *Chikuzen-ului.* Câteva secunde mai târziu, ambarcaţiunea păruse ridicată în sus de un val puternic după care căzuse, sfărâmată. Spatele ei începuse deja să se scufunde când o a doua bombă fusese detonată, împroşcând întreaga zonă cu cioburi. În mai puţin de două minute acesta dispăru de pe suprafaţa mării, fără să mai rămână decât câteva cioburi şi vestele oranj ale marinarilor care fuseseră salvaţi la timp.

*

* *

Malko privise zborul avionului F-18 care deşi luase altitudine, rămăsese la faţa locului, în caz de necaz. Din *Chikuzen,* nu mai rămăsese decât o mare pată de ulei, o barcă găurită şi nişte cioburi. Nu se vedea nici o urmă a nord-coreenilor care rămăseseră la bord. Aceştia fie fuseseră ucişi în timpul atacului, fie se înecaseră. În zona aceea, marea Japoniei avea o altitudine de aproape o mie de metri. Nord-coreeni nu aveau cum să-şi recupereze comoara care le fusese trimisă de Chosen Soren.

Philip Burton, care abia îşi putuse ascunde bucuria, nu îndrăznise să-l felicite pe Malko. Acesta încercase să-şi

scoată din suflet imaginea lui Nobuko odihnindu-se liniştită în patul în care se iubiseră. Cel puţin adormise fericită.

Cu timpul, morţile se estompau, se dizolvau în amintirile trecutului, neîntorcându-se decât din când în când în mintea celor vii. Dar, pentru el Nobuko era încă vie.

— Ne întoarcem, spuse americanul.

Timp de o fracţiune de secundă, Malko simţise o mare bucurie, după aceea flacăra se stinsese şi realizase că nu mai avea nici un motiv să se întoarcă în Tokyo.

Sfârşit.